

# Hách Liên

## Contents

|                                            |          |
|--------------------------------------------|----------|
| <b>Hách Liên</b>                           | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: . . . . .                     | 1        |
| 2. Chương 2: Khỏi Hoàn . . . . .           | 3        |
| 3. Chương 3: Tù Cầm . . . . .              | 5        |
| 4. Chương 4: Tình Đoạn . . . . .           | 8        |
| 5. Chương 5: Tâm Động . . . . .            | 11       |
| 6. Chương 6: Hồi Hận . . . . .             | 14       |
| 7. Chương 7: Không Ai Nợ Ai . . . . .      | 22       |
| 8. Chương 8: Buông Tay . . . . .           | 28       |
| 9. Chương 9: Tương Ngộ . . . . .           | 33       |
| 10. Chương 10: Nhu Tình Tựa Thủy . . . . . | 37       |
| 11. Chương 11: Bỏ Đi . . . . .             | 40       |
| 12. Chương 12: Cơ Hội . . . . .            | 43       |
| 13. Chương 13: Trở Về . . . . .            | 45       |
| 14. Chương 14: Hồi Ưc . . . . .            | 47       |
| 15. Chương 15: Tính Kế . . . . .           | 50       |
| 16. Chương 16: Là Âm Hay Hối . . . . .     | 52       |

## Hách Liên

---

### Giới thiệu

Thể loại: Ngược luyến tàn tâm, ngược thân ngược tâm, tra công,...Couple: Hách Liên & Viêm Liệt. Năm xưa tựa bên dờ

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hach-lien>*

### 1. Chương 1:

Năm Liều Hách Liên 18 tuổi, hắn gặp được một người có thể khiến hắn khuynh tấn tất cả, một lần gặp gỡ bên bờ Thanh Giang đã làm mất hắn mãi đuổi theo bóng hình như lửa ấy.

Viêm Liệt, Viêm Liệt, hoàng đế của Liệt Hoả quốc, chỉ một cái tên, một bóng hình, cũng đủ khiến cho Liều Hách Liên buông bỏ sự tiêu sái, tự do của bản thân, dùng hết tất cả, liều mạng đuổi theo, những mong có được một ánh nhìn thuộc về riêng mình. Cái gọi là nhất kiến khuynh tình, tái kiến khuynh tâm có lẽ cũng chỉ đến thế.

Năm đó, hoàng đế của Liệt Hoả quốc thú nhĩ tử của thư hương đệ nhất thế gia về làm hoàng hậu. Thế nhân biết điều đó, nhưng có ai biết rằng, người Viêm Liệt muốn thú là Liều Hàn Lam, ca ca song sinh của Liều Hách Liên.

Nhưng trong hỉ phòng đỏ rực, khi Viêm Liệt vén tấm hỉ khăn lên, gương mặt hần nhìn thấy lại không phải là người hần muốn, tuy hai gương mặt giống nhau như hai giọt nước nhưng Viêm Liệt biết đó không phải là người hần ngày nhớ đêm mong. Viêm Liệt mặt đầy giận dữ đưa ta bóp chặt lấy cần cổ mảnh mai của người đang mặc tấm hỉ phục hoa lệ kia gần giọng:

” Liều Hách Liên, ngươi đang làm trò gì? Hàn Lam đâu?”

Liều Hách Liên nhìn người đang nổi trận lôi đình trước mặt mình, bỏ qua sự đau đớn nơi cổ, khoé miệng khẽ kéo nhếch lên tạo thành một nụ cười.

” Ca ca ta đã đi rồi, hần sẽ không gả cho ngươi đâu.”

” Ngươi! Hừ ta biết ngươi thích ta mới bày ra trò này, mau nói cho ta Hàn Lam ở đâu ta sẽ tha cho ngươi một mạng.” Viêm Liệt cười lạnh, tay dùng thêm sức, thoả mãn nhìn người đối diện bắt đầu đau đớn.

Liều Hách Liên cả người chấn động, tâm loạn như ma, bí mật hần tưởng chừng đã dấu kỹ tận đáy lòng, nào ngờ dễ dàng bị vạch trần. Liều mạng cường chống ổn định lại tinh thần, Liều Hách Liên khó nhọc nói tiếp:” Ngươi cũng biết...ta yêu...ngươi thì chắc ngươi phải biết...ca ca ta rất yêu thương ta...ta chỉ cần bảo hần...ta muốn gả cho ngươi...ca ca ta liền bỏ đi...để ta thể hần gả đi...ca ca đã nói...sẽ vĩnh viễn không trở về...cản trở hạnh phúc của...ta.”

“NGƯỜI...”

Viêm Liệt hai mắt đỏ rực nhìn người đối diện, nhìn sâu vào đôi mắt quả quyết ấy, hần biết, người hần ngày đêm tưởng niệm đã thật sự rời đi.

Ầm... Một lực đạo hất tung Liều Hách Liên lên đập mạnh vào vách tường, thân ảnh mặc hỉ bào đỏ rực như cánh bướm bị gãy trượt dọc vách tường rũ xuống nền nhà.

Liều Hách Liên chống tay ngồi dậy liên tục ho khan, cố gắng hít thở thứ không khí đang tràn vào phổi nhưng lực đạo bị đánh không nhẹ khiến hần phun ra một búng máu mới hoãn lại được cơn ho...ngước mắt nhìn thân ảnh cao lớn trước mắt, tâm không khỏi chua xót. Y biết Hách Liên hần yêu y nhưng vẫn không thêm để tâm, vẫn dõi theo một bóng hình không phải là hần. Tình cảm như liệt hoá này thiêu đốt tất cả, cuối cùng cả trái tim cũng thành ...tro bụi.

Viêm Liệt như phát điên đập vỡ hết đồ đạc trong phòng, mãi đến khi không còn thứ gì nguyên vẹn, hần mới nhìn đến thân ảnh đang gục ở góc tường. Lao đến túm lấy mớ tóc đang vương vãi tung tóe trên nền nhà, không hề thương tiếc mà ném thân ảnh đó lên giường. Viêm Liệt gần giọng:

” Ngươi đã mất bao công tìm cách gả cho ta như thế, ta cũng nên chiều ý ngươi.”

Nói rồi xé tan hỉ phục của Hách Liên, thô lỗ mà hôn lên tấm thân mềm dẻo trắng nõn trước mắt. Thân thể nam tử không mềm nhũn như của nữ tử nhưng dẻo dai đàn hồi làm Liệt Viêm trầm mê trong đó. Nhẹ nhàng cắn mút, hết lần này đến lần khác đem dấu vết của mình như đoá đoá hồng mai nở rộ trên thân thể tuyết trắng kia.

Ngước mắt nhìn người đang bị mình đặt dưới thân tùy mình khinh bạc, Viêm Liệt chợt thấy một đôi mắt trong suốt, như thể đang chế giễu hần. Viêm Liệt cười gằn, sau đó cúi xuống tách hai chân thon dài của Hách Liên ra, chuyển động thân người, không chút nào ôn nhu mà tấn công nụ hoa chưa từng có người khai mở...

” A....”

“Câm miệng!”

Viêm Liệt gầm nhẹ một tiếng, trong thanh âm rõ ràng đậm đặc mùi sát khí. Lật thân mình Hách Liên lại, làm cho hần nằm sấp quỳ gối trên giường, một đỉnh xâm nhập.

Hách Liên âm thầm thở dài, chôn vùi gương mặt trắng bệch có vài phần nhăn nhó vào giữa gối.

Đêm giữa thu, không khí đã dần dần lan toả hơi thở mùa đông, hơi đêm lạnh lẽo vây quanh thân thể hần, nhưng liệt hoá lại điên cuồng đốt cháy lục phủ ngũ tạng hần. Hần tuyệt đối im lặng mà chịu đựng sự xâm

phạm thô bạo, có ác ý kia, thân thể tuy rằng chịu đựng cực đại thống khổ, nhưng ý thức lại vô cùng thanh tỉnh.

Hắn cười. Tất cả vì sự mù quáng của bản thân mà cười. Trong tâm hắn bây giờ vẫn không sao buông xuống được thứ tình cảm gần như mê muội với Viêm Liệt.

---

Sáng ngày sau lễ thành hôn, hoàng đế Liệt Hoả quốc, Viêm Liệt đế, lập tức phong cho vị hoàng hậu mới thú về làm Trần Quốc tướng quân, lệnh ba ngày sau xuôi về phương Bắc diệt phản loạn, cho đổi tên Phượng Hà cung của hoàng hậu thành Băng Lãnh cung.

Chiếu thư vừa ban ra đã làm cả triều đình và dân chúng xôn xao tin tân hoàng hậu đã thất sủng. Vừa tân hôn xong đã phải ra chiến trường, hơn nữa đổi tên cung không phải gián tiếp coi cung hoàng hậu là Lãnh cung hay sao?

Hách Liên khi nhận được tin chỉ bình tĩnh cười nhẹ. Vẫy lui tất cả hạ nhân, một mình ngồi trong cả căn phòng rộng lớn, tay chặn lên ngực, cảm thấy trái tim đau nhói như bị xé vụn...tình cảm này hắn trao đi, một lòng theo người, không oán không hối...nhưng, cái hắn đạt được, chỉ là sự căm thù mà thôi. Viêm Liệt ơi Viêm Liệt, người đã biết ta yêu người, ta không mong người đáp lại ta, chỉ mong người, quay đầu lại nhìn ta một cái là ta đã mãn nguyện lắm rồi. Trong tim người...trong mắt người...đã bao giờ...thật lòng nhìn ta chưa?...là nhìn chính ta...chứ không phải tìm kiếm một bóng hình khác...qua túi da này....

Ba ngày sau, Liễu Hách Liên phụng mệnh, dẫn quân hướng về phương Bắc mà đi.

Ba tháng sau, một phong chiến báo gửi về triều đình, xin thêm viện binh để công thành địch. Viêm Liệt tức giận, phê một tấu chương, hạ lệnh cường công thành, không cho viện trợ, răn dạy Hách Liên tham sống sợ chết làm nhục thanh danh của Liệt Hoả quốc.

Nhận lệnh, Liễu Hách Liên dẫn sáu vạn quân lính gia nhập công thành, cuối cùng cũng phá khai được thành trì. Chiến công năm đó làm hiển hách thanh danh Quỷ tướng của Liễu Hách Liên, vị tướng chỉ dùng sáu vạn quân mà có thể đẩy lui hơn hai mươi vạn quân địch.

Nhưng hạ thành chỉ chiến năm đó, sáu vạn quân ra đi chỉ quay về được hơn một trăm người, Liễu Hách Liên thì bị người khiêng về quân trường sống chết không rõ. Những thảm thiết đó, máu nhuộm sa trường, qua bao nhiêu che phủ, vĩnh không truyền lưu.

Tin thắng trận truyền về kinh thành, dân chúng vui sướng vì không phải chịu nạn giặc cỏ, thiên hạ tường hoà. Viêm đế ra chiếu cho quân sĩ gấp rút về kinh, để mừng đại thắng.

## 2. Chương 2: Khải Hoàn

Quân sĩ khải hoàn về đến kinh thành, nhận được vô vàn chúc tụng của dân chúng. Nhưng trong đoàn quân khải hoàn lại thiếu bóng của vị tướng quân lừng danh Quỷ tướng – Hách Liên.

Viêm đế đích thân ra ngoài cửa thành đón quân sĩ, nhìn đoàn quân vẫn còn phong trần bụi bặm, mặt rồng khề nhảnh, hỏi viên phó tướng đang quỳ trước mặt:

“Chủ tướng của các người đâu?”

” Khởi bẩm bệ hạ, tướng quân trong mình thương tích, chưa kịp dưỡng thương đã nhận được khẩu dụ bèn lập tức hồi kinh, dọc đường thương bệnh càng nặng nên chúng mặt tướng bèn khuyên tướng quân toạ mã xa, mã xa cước trình chậm, e rằng phải hai canh giờ nữa mới có thể hồi kinh.”

Viêm Liệt nghe thế không hiểu vì cái gì mà tâm phiền táo, qua loa công đạo vài câu ban tiệc khao quân bèn khởi giá hồi cung.

Cung điện xa hoa tráng lệ, Viêm đế một thân hoàng bào ngồi trên cao nhìn xuống, mặt trầm tư. Thái giám cung nữ thấy thế tâm hoảng sợ lén lút lui hết ra ngoài sợ bản thân mình không cẩn thận nhạ vào hoạ sát thân.

Viêm Liệt không hiểu sao khi nghe tin người đó bị thương tâm lại loạn một đoàn, hẳn vốn là kẻ dù trời có sụp xuống trước mắt mặt cũng không đổi sắc, nay vì có gì tâm lại loạn....

Viêm Liệt đứng dậy, đi thẳng ra ngoài, vậy lui thái giám cung nữ muốn đi theo, một mình đi về phía trước.

Đứng trước toà cung điện tuy rộng lớn nhưng băng lãnh, đây là nơi mà hắn chỉ ghé qua có một lần vào đêm tân hôn ấy, nơi hắn cho đổi tên vốn để sỉ nhục người kia – Băng Lãnh Cung.

Bước vào bên trong thấy vài cung nữ đang quét dọn, không để ý đến các nàng đang hướng hắn hành lễ, đi thẳng vào trong phòng. Căn phòng đã không còn sắc đỏ đến chói mắt mà thay vào đó là màu sắc nhạt giản dị hơn. Trong phòng lạnh lẽo không một tia nhân khí cũng không có trang sức hoa lệ, nhìn giản dị đến nghèo nàn. Cũng đúng thôi, người đó vào cung chưa được ba ngày đã lên chiến trường, hẳn lại không ban thưởng gì thì làm sao mà cung điện này có thể huy hoàng được.

Viêm Liệt lập tức gọi thái giám vào, lệnh cho hắn đi lĩnh một số đồ đưa về đây, cung nữ thái giám tập nập chuyển những đồ sang quý vào trang hoàng phòng ốc.

Viêm Liệt ở đó không lâu thì thái giám báo hoàng hậu đã hồi cung, đang được đưa về đây. Viêm đế vậy lui hạ nhân một mình ngồi chờ, một lát sau thì thấy một thân ảnh đơn bạc đang được thái giám dìu tiến vào đại môn, Hách Liên ngẩng đầu lên thì thấy một bóng hình vốn in sâu trong kí ức của hắn, Hách Liên khẽ nghiêng đầu bảo tên thái giám đỡ mình buông tay, liêu khởi vạt áo, cúi đầu nói:

“Vi thần bái kiến hoàng thượng.”

Viêm đế nhìn thân ảnh đơn bạc trước mặt, tâm khẽ thu lại, nhưng vẫn lạnh lùng nói:

” Hoàng hậu lần này lập công lớn, miễn lễ đi.”

” Tạ hoàng thượng.”

Khi Hách Liên ngẩng mặt lên thấy trên mặt Viêm Liệt mơ hồ một mặt cười nhẹ, như gió thoảng mùa xuân, thì ngẩn người. Nhìn người trước mặt phân thần, Viêm Liệt không hiểu vì sao thấy thật thú vị. Truyền lệnh cho thái giám kêu ngự thiện phòng làm tiệc tẩy trần cho hoàng hậu rồi thân nhiên ngồi trong phòng.

Hách Liên thấy thế thì vô cùng vui vẻ, bất chấp thân thể đau đớn, nhanh chóng gột rửa một thân bụi bặm, đến khi xong xuôi thì cũng đã muộn, cung nữ truyền lời bảo Hoàng thượng chờ hoàng hậu ở ngự hoa viên cùng uống rượu thưởng trăng.

Hách Liên theo cung nữ đi ra đã thấy Viêm Liệt chờ sẵn ở đó, hai người nói qua loa vài câu rồi cho vậy lui hạ nhân. Viêm Liệt nhìn Hách Liên khẽ hỏi:

“Người không sao chứ?”

Hách Liên giật mình ngẩng đầu nhìn người trước mặt, đây là cái dạng cảm giác gì chứ? Đột nhiên cảm thấy thân thể lười biếng, thân thể dĩ vãng luôn cảm thấy ần ần đau đớn, đột nhiên như bị lấp đầy, tâm tình thư sướng, không tự giác đem thân thể thả lỏng, khẽ cười nói:

“Đa tạ, đã không có gì đáng ngại.”

Viêm Liệt ngẩn người nhìn mặt cười khê kia, bối rối quay mặt đi chỗ khác che dấu sự hoảng hốt của mình. Lát sau, như hạ quyết tâm, hắn quay lại nói:

” Ta biết ngươi yêu ta, nhưng ta không thể nào đáp lại, tâm của ta chỉ có thể dung chứa một người, dù ngươi có giống hắn đến đâu đi chăng nữa, thì ngươi cũng không thể thay thế vị trí hắn, ta chỉ có thể đền bù cho ngươi về vật chất, ngươi muốn gì ta cũng có thể cho, ngoại trừ tình cảm của ta.”

Hách Liên thân mình cứng đờ, vẫn biết là người chỉ thương hại ta, nhưng có sao người không để ta sống trong mộng ảo lâu một chút, chỉ một chút thôi cũng không được sao? Hách Liên cường chống tinh thần, lạnh lùng nói:

” Ta đã biết, nhưng ta sẽ không bỏ cuộc, mặc kệ người tiếp nhận hay không. Thần mệt rồi, xin bệ hạ cho phép thần hồi cung nghỉ ngơi.”

Nói rồi Hách Liên vội vã bỏ đi, hắn không muốn ai nhìn thấy sự yếu đuối của bản thân. Không muốn chút tự tôn duy nhất còn sót lại cũng không giữ được nữa. Về phòng đóng chặt cửa, một mình ngồi trong không gian tối mịt, Hách Liên mới dám tự buông thả bản thân, từng giọt lệ như chuỗi ngọc đứt dây, lăn dài trên mặt. Tâm như có thanh đao sắc bén từng chút từng chút cắt vào lòng hắn, tuy không chảy máu nhưng đau tận cốt tủy, đau vào tận tâm khảm.

Viêm Liệt a, chắc chắn kiếp trước ta nợ người nhiều lắm, nên kiếp này mới phải trả lại cho người, người thương hắn sủng hắn, người đem tất cả những gì tốt nhất cho hắn, trong mắt người trừ bỏ hắn không dung bất cứ ai tồn tại. Mà ta lại không nhận được yêu, nhìn, chờ, hi vọng về một thứ tình cảm mà ta biết chắc không thuộc về chính ta. Mà người, cũng không muốn quay đầu lại nhìn ta, nhìn người vĩnh viễn đứng sau lưng người chờ đợi. Của ta thương, của ta đau...người có biết? Ta cũng sẽ đau a....

### 3. Chương 3: Từ Cấm

Sau buổi tối hôm đó, cung điện của Hách Liên bắt đầu nhộn nhịp, đồ vật được ban thưởng cứ lũ lượt mà tới, cung nhân hầu hạ cũng ngày một đông, khác hẳn với sự thanh lạnh trước kia. Liều Hách Liên nhìn những vật dụng xa hoa, những nhộn nhịp bằng đôi mắt hồ hững. Hắn biết đó chính là thứ mà vị hoàng đế kia đã nói, thứ mà người kia dùng mỹ danh đền bù để đổi lấy chân tâm của hắn a.

Hách Liên im lặng nhìn tất thấy, tiếp nhận tất thấy, vì ngoài việc chấp nhận hắn còn có thể làm được gì đây. Nhưng từ đêm uống rượu hôm ấy, Viêm đế thường xuyên ghé cung hoàng hậu, chúng nô tài đồn rằng hoàng hậu được sủng ái rồi, được vương yêu thương hết mực, nhưng Hách Liên biết, Viêm Liệt đến cung của hắn chẳng qua là để che mắt thế nhân, để khỏi phải qua cung các mỹ nhân khác, có thể giữ...hắn nói là cái gì nhỉ...à...là có thể giữ thân như ngọc cho người hắn tâm ái a. Thật là cỡ nào mỉa mai, cỡ nào châm chọc...cỡ nào...đau.

---

Trời vào hạ, bầu trời trong vắt, trong Băng Lạnh cung, Viêm đế ngồi nâng chén trúc điệp thanh trong vắt, hương rượu vấn vít trong không khí, lười biếng nhìn một mặt bạch y đang gảy đàn trước mặt. Từ khi thường xuyên ngồi với con người này, hắn cảm thấy rất hợp, y có một nét cứng cỏi, kiệt ngạo như một cây trúc thẳng tắp, nhưng có lúc lại mềm mại...như nước.

Mấy tháng nay đồng tiền đồng xuất, Viêm Liệt hắn cũng cảm thấy tâm bình thân rất nhiều, có đôi lúc hắn nghĩ...có thể mãi như vậy...cũng tốt. Ngẩng đầu lên nhìn người đã gảy xong khúc nhạc, đang nhìn hắn chăm chú, Viêm Liệt nhìn vào gương mặt trước mắt, chợt giật mình. Hắn làm sao vậy, sao hắn lại có thể như vậy, người hắn yêu trước nay chỉ có một, đó là Liễu Hàn Lam, chỉ một Liễu Hàn Lam mà thôi, còn y, Liễu Hách Liên vốn chỉ là một thay thế phẩm, chính y đã chia rẽ hắn và Hàn Lam, một kẻ tâm địa xấu xa ghê tởm như thế, hắn lại vì chút lơ đãng, lại bị y quyến rũ, thật...đáng khinh.

Viêm đế đứng bật dậy, không thèm nhìn người trước mắt, vung tay áo mà đi, chặt vật như đang chạy trốn điều gì đó...Hách Liên nhìn theo bóng người đang dần mất hút, khẽ nhướn miệng cười, hắn biết, người kia lại nhớ đến ca rồi. Cũng đúng thôi, ai bắt hắn và ca ca là huynh đệ song sinh a, cũng nhờ gương mặt này, mà người kia mới chịu nhìn hắn một chút, chứ nếu không, sợ rằng dù chỉ là một cái liếc mắt, người kia cũng lười bỏ thí cho hắn...

Hai ngày trước, phụ thân truyền tin báo, ca ca đã trở về, nhưng một thân thương tích, trí nhớ cũng mất hết, không còn nhận ra được ai ngoài phụ mẫu và đệ đệ của mình, vì vậy cũng không biết được ca ca đã bỏ đi với ai, đã gặp phải chuyện gì.

Phụ thân nhấn hắn cứ chờ đợi, sẽ nhanh chóng đưa ca ca hắn vào cung để trao người tránh bị Viêm đế phát hiện. Hắn biết được chỉ cười nhạt, làm sao có thể chưa phát hiện chứ, chẳng qua người kia muốn tra tấn

hắn, muốn sỉ nhục hắn nên vẫn chưa nói ra mà thôi. Nếu người kia biết người mà hắn tâm tâm niệm niệm đã trở về, lại bị thương thành như vậy, e rằng sẽ nhanh chóng một cước đá văng hắn ra khỏi đây để mang ca ca hắn về nâng niu gìn giữ.

Hắn thay ca ca gả cho Viêm để được sáu tháng mười hai ngày, nhưng bỏ đi bốn tháng hai mươi ba ngày chinh chiến thì số thời gian hắn bên người kia cũng chẳng được là bao.

Mỗi nhân duyên này đối với ca ca hắn đơn giản như một thứ không cần thiết, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nhưng hắn lại ôm nó vào lòng coi như trân bảo, gìn giữ từng ngày. Hắn biết, không sớm thì muộn hắn cũng phải rời đi, hắn sẽ không tham lam, không xa cầu bất cứ điều gì, hắn chỉ mong...một chút...chỉ một chút thôi...thuộc về riêng hắn...là của hắn...chứ không phải là...của một thể thân....

Hách Liên đứng dậy đi vào phòng, nhìn một lượt nơi mình đã ở, vuốt ve những nơi mà người kia đã hiện diện, hắn như cảm thấy hơi ấm, mùi hương nhàn nhạt của người ấy vẫn còn lưu lại mãi nơi đây. Mở rương đồ, lấy ra một bộ hồng y tựa hỏa, chậm rãi thay lên người, chỉnh lại y sam, gài trâm lên tóc, nhìn vào trong gương thấy bản thân đã hoàn hảo, bèn đẩy cửa đi ra ngoài. Không vẫy lui hạ nhân như mọi khi, mà mang theo một đoàn cung tỳ hạo hạo dâng dâng đi về phía Ngọ Long cung, cung của Viêm đế.

Chờ tên thái giám vào thông báo, Hách Liên để cung nhân ngoài điện, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa sơn son thiếp vàng, bước vào trong điện. Nhìn thấy người kia đang chau mày nhìn mình, Hách Liên cười nhẹ, tiêu sái đi đến hành lễ:

“Thần bái kiến bệ hạ.”

“Người đến có chuyện gì, không phải ta vừa ở bên cung người, có chuyện không nói, giờ chạy tới đây làm gì?”

Viêm Liệt chau mày nhìn bộ hồng y trên thân người nọ, không hiểu sao thấy một ngọn lửa giận dữ vô danh không biết từ đâu tràn đến, âm thanh cũng dần trở nên gay gắt.

” Thần có chuyện quan trọng muốn bẩm báo...”

“Có chuyện gì?”

“Chuyện về ca ca của thần – Liễu Hàn Lam.”

Đang ngồi trên ngai cao, Viêm Liệt chợt giật mình, lao xuống, túm lấy người một thân hồng y trước mắt, hai mắt vằn lên tơ máu, vội vàng hỏi:

” Người...người...nói gì...mau mau nói hắn đang ở đâu, NÓI MAU...”

Hách Liên ngược lên nhìn nam nhân cuồng loạn trước mặt, tâm như có một thanh chuỷ thủ đâm vào, rồi khuấy loạn trong đó. Giơ tay đặt lên bàn tay đang túm lấy mình, vụng trộm cảm nhận chút hơi ấm trên đó, nhẹ nhàng nói:

” Bệ hạ, chớ vội, thần sẽ nói cho người biết ca ca thần ở đâu, nhưng người xem, có nên vì thần đến báo tin, mà thưởng cho thần một vật gì đó không?”

Viêm đế nhìn người trước mặt, đề phòng hỏi:

” Người muốn gì?”

Nhìn thấy rõ sự nghi kị trong mắt người nọ, Hách Liên cười to nói:

“Ha ha ha, bệ hạ yên tâm, thần không muốn gì quá quắt cả, chỉ muốn...chiếc giới chỉ bằng bạch ngọc(\*) trên tay người thôi.”

Viêm Liệt liếc nhìn Hách Liên, lại nhìn xuống giới chỉ trên tay, chiếc giới chỉ này vốn không phải vật quý giá gì, nó làm từ bạch ngọc thông thường, ở ngoài, dân chúng chỉ hơi giàu có là có thể mua được, Viêm Liệt đeo nó chỉ vì đây là quà tặng của một tiểu quý nào đó đã cho hắn, lúc đó hắn mới 8 tuổi thì lên lút xuất cung, thấy một hài tử nhỏ gầy bị bắt nạt bèn thuận tay cứu hắn. Hài tử đó bèn tặng hắn chiếc giới chỉ này, rồi nâng nặc đòi làm bằng hữu với hắn.

Cung đình tranh đấu, hẳn khi đó dù mới tám tuổi đã nhìn rõ nhân tình âm lạnh, lại có một hài tử thuần khiết như thế coi hẳn là bằng hữu, cũng làm tâm hắn ấm áp. Sau đó tuy không gặp lại tiểu quỷ đó nữa, nhưng bạch ngọc giới chỉ này hẳn vẫn đeo, như một kỉ niệm về vị bằng hữu đầu tiên trong đời hắn.

Nhìn nhìn Hách Liên, không hiểu vì sao y lại đòi chiếc nhẫn, nhưng Viêm Liệt cũng không suy nghĩ nhiều, y thích thì cho y, việc quan trọng là phải biết được tung tích của Hàn Lam đã. Nghĩ là làm, Viêm Liệt bèn gỡ chiếc giới chỉ trên tay đưa cho Hách Liên, rồi vội vàng hỏi:

“Rồi, mau nói, Hàn Lam hiện đang ở đâu?”

Hách Liên cầm chặt giới chỉ trong tay, nói:

“Ca ta đã trở về, đang ở trong Liễu phủ, người...”

Chưa nói dứt câu, đã thấy người mất dạng, Hách Liên nhìn theo bóng dáng vội vã kia, rồi lại nhìn bạch ngọc giới chỉ vẫn còn vương chút ấm áp trong tay, nhẹ nhàng đem chiếc giới chỉ đã cũ cất vào trong ngực áo, xoay người, rời khỏi Ngọa Long cung...

Hách Liên quay về cung của mình, đem chiếc nhẫn bạch ngọc cất kỹ vào trong một chiếc túi lụa nhỏ cất ở đầu giường. Rồi cứ như vậy lẳng lặng ngồi, ngơ ngẩn nhìn ra căn phòng, nhớ lại những lúc Viêm Liệt ở đây. Những cảnh tượng đó như một liều độc được, rót vào trong lòng, mỗi ngụm, mỗi ngụm, đều làm tổn thương lục phủ ngũ tạng.

Màn đêm dần phủ xuống, gạt đi cung nữ muốn châm đèn, Hách Liên cứ thế ngồi trong căn phòng tối tăm, hai mắt nhắm long như đang chờ đợi một điều gì đó, nhưng cũng chỉ hắn là biết, hắn chẳng qua chỉ là đang cố huyền hoặc bản thân mình thôi.

RẦM...

Cánh cửa khép kín bị thô bạo đẩy ra, Hách Liên mở to mắt nhìn người đứng trước cửa, là Viêm Liệt đang đứng đó, trái tim kịch liệt đập mạnh, thân thể cứng còng nhìn người đứng trước cửa, hai cánh môi nhợt nhạt mấp máy, muốn nói nhưng lại thôi. Viêm Liệt nhìn người ngồi trong bóng tối, lao vào như một cơn gió, ập tới chỗ người kia.

CHÁT...

Một cái tát trời giáng hất văng người không chút phòng bị đang ngồi trên giường, Viêm Liệt lại xông đến túm áo Hách Liên lôi dậy, gằn giọng:

“Là người, là người phải không? Là người đã sai người hại hắn? Là người đổ kị với hắn? Đổ kị hắn có được tâm ta? Là người?...”

Hách Liên sững sốt nhìn người trước mặt, máu từ khoe miệng trào ra, bên má bỏng rát như có ai đang kê thanh sắt nóng vào, nhưng tất cả cũng không làm hắn thấy đau bằng những câu truy hỏi của người kia, khẽ cười khổ, nhếch miệng nói:

“Ta làm thì sao? Mà không phải ta làm thì sao? Lòng người đã khẳng định, hà cớ gì phải mất công hỏi ta.”  
Người...người...hắn là ca ca của người...hắn cái gì cũng nhường cho người...ta không ngờ...người lại nhẫn tâm đến vậy.”

“Ha ha... Viêm Liệt, người còn có tư cách nói tới hai chữ nhẫn tâm sao? Ta nói cho người biết, trên đời này, ai cũng có thể nói ta nhẫn tâm, nhưng, chỉ có một mình người là không được... Người KHÔNG XỨNG...”

“Hảo, ta mặc kệ người nói thế nào, người dám tổn thương hắn, vậy đừng trách ta độc ác. Người đâu, mau lại đây.”

Vứt Hách Liên lên giường, Viêm Liệt cho gọi người vào truyền lệnh:

“Truyền lệnh trầm, Hoàng hậu khi quân phạm thượng, nay phạt bệ môn tư quá, không được phép rời cung nửa bước, tất cả cung nhân hầu hạ lập tức triệt lui, cung Hoàng hậu không cần người hầu hạ.”

Nói rồi Viêm Liệt quay vào trong phòng, bỏ mặc sự xì xầm bàn tán của mấy cung nhân bên ngoài, nhìn người đang chắt vạt trên giường. Viêm Liệt đi lên, lấy từ trong ngực ra một thanh chuỷ thủ sắc bén, cầm

bàn tay mảnh khảnh của người nọ lên. Hách Liên trợn mắt nhìn, chợt hiểu ra hẳn muốn làm gì bèn cực lực giãy dụa

“Viêm Liệt, người muốn là gì, buông, buông...ra...van...cầu người...buông...AAAAAAAAA...”

Viêm Liệt thờ ơ nhìn người đang kêu thảm trước mắt, huyết từ khoé miệng vẫn rỉ ra, cần cổ trắng nõn cong lên lấp lăm vết máu, nhìn như một bức hoạ đồ tuyệt mỹ. Không dừng lại ở đó Viêm Liệt tiếp tục cắt đứt gân tay còn lại của Hách Liên, hẳn làm thế vì biết Hách Liên vốn có võ công, nếu không phé đi đôi tay của y, sợ rằng sau này Hàn Lam vào cung sẽ còn bị y hại. Nhìn người đau đến thần trí không rõ trước mắt, Viêm Liệt vẫn không dừng lại mà sai người mang đến một sợi xích dài, to bằng cổ tay, một đầu khoá chặt xuống nền nhà, một đầu còn lại...khóa vào chiếc cổ nhỏ bé của người đang đau đớn trên giường.

“Hừ, người đừng hòng mơ tưởng lại tổn thương được hẳn, hai tay người ta đã phé đi, người giờ chỉ là một con cẩu không hơn không kém, sợi xích trên cổ người làm từ ngàn năm huyền thiết, người đừng mong sẽ tháo được nó ra. Người cũng đừng nghĩ đến chuyện tự tử, nếu người chết, hơn hai trăm người kia ta sẽ chôn cùng người. Hừ ta muốn người sống, chịu mọi dằn vặt mà sống, người nên biết đó là cái giá mà người phải trả cho việc làm tổn thương hẳn.”

Nói rồi, Viêm Liệt xé tan y phục của người dưới thân, thô bạo khẳng cần như muốn cần xé người nọ, hung bạo luật động trong cơ thể người kia. Hách Liên như một con rối rách nát, tùy ý đong đưa theo người đang hung hăng chiếm lấy cơ thể mình...thần trí dần dần mơ hồ...

Trăng đã lên cao, trong phòng Viêm Liệt đã mặc y phục chỉnh tề, nhìn người mê man trên giường, y phục rách nát rải rác khắp nơi, trên thân thể trần trụi đầy vết xanh tím, ẩn ẩn dưới thân là một sợi xích dài từ trên giường rũ xuống sàn kéo dài ra giữa phòng, đôi chân thon dài vẫn còn chảy xuôi dòng máu chảy ra từ nơi tư mật lẫn lộn với chất lỏng màu trắng ngà...vết máu ở cổ tay đã được hẳn điểm huyết cầm máu, chỉ để lại hai vết rách đỏ ngòm dữ tợn. Nhìn thấy thân thể như đã không còn sự sống, Viêm Liệt chợt hoảng sợ, vội cho truyền thái y.

Vị thái y già nửa đêm bị gọi đến, run rẩy nhìn cảnh tượng trước mắt, không dám hỏi gì, lập cập đến bên bắt mạch, lòng thầm nhủ không biết hoàng hậu mắc tội gì mà để long nhan giận giữ đến nhường này. Nhìn lão thái y run tay thăm bệnh, Viêm Liệt bèn cho tuyển thêm một tên thái giám cầm, ra lệnh cho hai người ở lại cung hoàng hậu phục dịch, nghiêm cấm không được tiết lộ nửa chữ ra ngoài, hơn nữa còn dặn dò vị thái y, không cần chữa khỏi, chỉ cần người còn sống là được. Nói rồi liếc mắt nhìn người trên giường một cái, rồi vung tay áo bỏ đi....

## 4. Chương 4: Tình Đoạn

Tiểu Lạc tử vốn là một thái giám làm việc ở trù phòng, nhưng cách đây không lâu được Trần công công đưa về cung Hoàng hậu là nô tài. Tiểu lạc tử vốn là một thiếu niên mới mười bốn tuổi, dung mạo cũng coi như thanh tú nhưng tiếc là lại bị câm, hẳn khi biết mình sẽ làm nô tài cho hoàng hậu nương nương thì hồi hộp không thôi.

Trước khi dẫn hẳn đến cung Hoàng hậu thì có dặn trước hẳn, sở dĩ hẳn được chọn là vì hẳn không nói được, những gì hẳn nhìn thấy nghe thấy, một câu một chữ cũng không được phép lộ ra, nếu không cả Cửu tộc nhà hẳn cũng sẽ tan biến trên thế gian này.

Lúc đầu tiểu Lạc tử cũng chỉ nghĩ sẽ cẩn thận, nhưng đã hai tháng nay, hẳn biết là tại sao lại phải như vậy. Đứng trước cửa căn phòng đóng kín, hai bên là thị vệ canh phòng nghiêm ngặt, tiểu Lạc tử nhẹ đẩy cánh cửa bước vào. Tuy đã nhìn cảnh tượng trong phòng hơn 2 tháng nay, nhưng mỗi lần bước vô nhìn thấy hẳn lại không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Trong căn phòng rộng lớn, đồ đạc rơi vỡ khắp nơi, thứ còn nguyên vẹn cũng chỉ có bộ bàn ghế trong phòng và chiếc phượng sàng hoa lệ. Một sợi xích sắt từ giữa phòng kéo dài đến chỗ phượng sàng, nối với chiếc vòng

sắt đen đang bị khoá chặt trên cổ người nằm trên đó, chiếc vòng ma sát tạo lên những vết đỏ nhuốm máu trên chiếc cổ trắng ngần.

Nam tử bị xích trong phòng chính là hoàng hậu của Liệt hoả quốc, vị Quý tướng danh chấn tứ phương, nhưng giờ đây như hoàng tước bị bẻ mất vũ dực (\*), bị cầm nhốt nơi này.

Nam nhân trên phương sàng như một con búp bê vải rách nát, toàn thân gầy gò trần trụi trải dài những vết xanh tím chongchát đến không thể nhìn ra màu sắc da nguyên bản, hai mắt mở to mang theo sự trống rỗng tịch mịch, mỗi lần vô tình nhìn vào ánh mắt ấy, hẳn như có cảm giác chủ nhân đôi mắt này đã không còn cái gì có thể làm y chú ý được nữa.

Mái tóc đen dài tán loạn vương vãi càng tăng thêm vẻ chật vật của y. Men theo đôi chân thon dài không thể khép lại đang chảy xuôi hỗn hợp của máu và tinh dịch nam nhân. Trong không khí còn đậm mùi dâm mĩ, như tổ cáo chuyện gì đã xảy ra.

Tiểu Lạc tử nhanh nhẹn đến bên giường nâng người nằm trên giường dậy, vừa nhẹ nhàng lau rửa vừa lo lắng nhìn trộm. Hách Liên thấy nam hài đang tẩy mĩ lau người cho mình đang trộm liếc với ánh mắt đầy lo lắng, liền khẽ mỉm cười trấn an.

Hách Liên khẽ thở dài, y biết bản thân giờ vô cùng suy yếu, lúc đầu còn có thể phản kháng, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể buông tay, mặc cho kẻ kia chiếm đoạt dày vò thân thể. Hai tháng kia quả như địa ngục, Viêm Liệt hầu như ngày nào cũng đến coi y như vật phát tiết, như một tên nam sủng thấp hèn, một món đồ chơi không hơn không kém. Mỗi lần chiếm đoạt thân thể y, Viêm Liệt không quên nói cho y biết y ti tiện cỡ nào, những gì y đang chịu chính là thứ y nên được nhận.

Đêm qua, sau khi tra tấn y đến chết đi sống lại, Viêm Liệt bèn túm tóc y gần từng tiếng:

“Ta nói cho Hoàng hậu một tin vui, Hàn Lam đã đồng ý theo ta về cung, vị trí thể thân này Hoàng hậu không cần làm nữa, mà ta cùng Hàn Lam đều không muốn thấy gương mặt của người, vậy nên, sáng sớm ngày mai ta sẽ cho người đưa người đến doanh trại ở Mạt Bắc làm nô lệ. Đây là trừng phạt cuối cùng ta dành cho người, hy vọng người nhận.”

Trợn tròn mắt nhìn người đang hả hê cười trước mắt, Hách Liên như không tin vào tai mình, tâm như dần bị một bàn tay vô hình nào đó moi ra khỏi lồng ngực bóp chặt, thân thể như rơi vào hầm băng lạnh giá. Đôi môi trắng bệch mấp máy hỏi:

“Vì sao..?”

“Hừ, người muốn biết sao?”

Viêm Liệt cười tà nâng cằm người trước mặt nên nói.

“Người đừng quên, từ trước tới nay, người Viêm Liệt ta thú về chỉ có duy nhất một Liễu Hàn Lam, không phải là Liễu Hách Liên người, bây giờ châu về hợp phổ, vị trí hoàng hậu này không phải là của người, người không xứng, vĩnh viễn không xứng. Nếu người không độc ác đến mức thuê sát thủ giết Hàn Lam ta còn có thể để người tự do tự tại mà sống, nhưng hiện giờ người đừng hòng.”

Không để ý đến đau đớn khi bị Viêm Liệt bóp mạnh cằm, Hách Liên dẩy giữa, tiếng xích kêu loảng xoảng trong căn phòng yên tĩnh, khẽ hỏi:

“Người...có từng bao giờ...trong trái tim người...có ta chưa...”

Hách Liên mang theo đôi mắt tuyệt vọng hỏi người đối diện.

” Không...”

Viêm Liệt vừa thốt ra một tiếng không hiểu tại sao lại thấy tâm như co rút, buông tay ra mặc cho người kia suy yếu mà ngã xuống giường, quay người đi vội ra cửa. Nhìn bóng lưng biến mất sau cánh cửa, Hách Liên cười rộ lên, tiếng cười mang theo chua chát...mang theo tịch mịch...mang theo cả tuyệt vọng...lấn khuất quanh quẩn...vang vọng...

Hách Liên ngồi trên phượng sàng đưa mắt nhìn căn phòng giờ đã vắng vẻ, tiểu thái giám cầm kia đã lui ra ngoài từ lâu. Kéo chăn lên che người, tiếng xích sắt vang lên loảng xoảng làm tâm thêm chua xót, trong căn phòng này, y chỉ là một con vật bị giam cầm.

Viêm Liệt xích y lại, cắt đứt gân tay của y...và không cho phép y mặc bất kì y phục nào... Hách Liên nói...nuôi súc sinh thì không cần cho nó mặc y phục. Tâm y như vỡ vụn mỗi lần hách coi y như một món đồ chơi... Cứ ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần bản thân không buông tay...biết đâu sẽ có được một nét cười...

Lát sau, cửa phòng lại bật mở, hai tên thị vệ cùng tiểu thái giám cầm đã hầu hạ y hai tháng nay đồng loạt bước vào, trên tay tiểu thái giám là một bộ xiêm y bằng vải thô, nhìn kĩ lại...hoá ra là tù phục.

Tiểu thái giám run run đưa bộ tù phục ấy đến trước mặt người ngồi trên sàng đan. Hách Liên hai mắt nhắm lại, tay run rẩy đưa ra cầm lấy, tâm như bị ai đó ném xuống đất ra sức mà dày xéo. Hai giọt nước mắt trong suốt trào ra khỏi khoé mắt nhắm nghiền kia, lăn theo gương mặt gầy gò, rơi xuống...vỡ tan...

Viêm Liệt...người quả là độc ác...tâm người đủ cứng a...lòng ta đã theo người...không biết lưu lạc phương nào...dù người tàn nhẫn với ta như thế...nhưng tại sao...tại sao...tâm ta lại không thể buông người ra...si lụy của ta...đã ti tiện đến mức này rồi sao...

---

Hai tên vệ binh như có chuẩn bị trước, lấy ra một chìa khoá nhỏ, tháo ra xiềng xích đã cầm tù Hách Liên bao ngày, một tên đỡ Hách Liên dậy nhỏ giọng nói:

“Bệ hạ đã có phân phó, Liên công tử, mời theo chúng nô tài khởi hành thôi...”

Hách Liên ngược lên nhìn người đang đỡ mình, là một thị vệ trẻ tuổi, mặt mũi cương nghị, ánh mắt nhìn y toát lên sự xót xa. Hách Liên thấy vậy cười nhẹ, thấp giọng hỏi:

“Viêm Liệt hiện đang ở đâu?”

“Bệ hạ có phân phó, Liên công tử chỉ cần theo chúng nô tài đi, mọi việc người đã an bài chu đáo, Liên công tử không cần bận tâm.”

Hách Liên khẽ cứng người, y biết Viêm Liệt không hề để ý đến y, nhưng đến ngay cả một cái nhìn tạm biệt...hách cũng không muốn cho a...

---

Hách Liên ngồi trong xe ngựa, nhìn hoàng cung vàng son xa dần, lại nhìn xuống hai bàn tay, hai vết sẹo xấu xí uốn lượn trên cổ tay càng làm cho bản thân y run rẩy... Y còn nhớ rõ những gì đêm qua người kia nói...dù đang giữa mùa hè...vẫn cảm thấy được nỗi tuyệt vọng làm đông giá trái tim, như tâm trạng của cây phong già cỗi ven đường kia...những chiếc lá phong đỏ rực vẽ nên nền trời dẫu ẩn của những trái tim tan vỡ... Y không muốn đi...tôn nghiêm cuối cùng...không muốn bị phá huỷ nữa...dù là tâm đã theo con người luôn coi rẻ y...vậy hãy để y giữ lại...chút tôn nghiêm cuối cùng...

Hách Liên không biết lấy sức lực ở đâu, dùng thân thể tàn tạ và chút nội công còn sót lại, trốn khỏi sự truy đuổi của hai tên thị vệ... Đến khi thoát thân...ngẩng mặt nhìn xung quanh lại thấy sững sờ. Hách Liên nhớ như in...năm đó bên dòng Thanh Giang...tương ngộ cùng người kia...nó cũng là bắt đầu của chuỗi ngày đau khổ của y đến tận bây giờ... Vậy mà trong vô thức, lại quay trở về...bánh xe số phận phải chăng vẫn không ngừng lăn...khởi đầu...kết thúc...

Hách Liên lê thân thể đã đầy thương tích đến bên Thệ Vãn hồ bên dòng Thanh Giang. Nhìn dòng nước trong vắt...tâm như nhẹ hơn...

Hách Liên đặt tay lên ngực, chạm vào chiếc nhẫn bạch ngọc lén mang theo...chiếc nhẫn là vật duy nhất y có, là vật duy nhất y còn a..... Yêu mà phải đau đến như thế, vậy ta sẽ bỏ cuộc, thả trôi tất cả những thứ bị số phận giam hãm, trói buộc đi, ta nguyện đem theo tất cả những tiếc nuối buồn thương, những tiếc nuối uất hận, và tất cả những yêu thương về người, rời khỏi số phận này...nếu duyên phận khi yêu một người phải đổi bằng một trái tim tan nát vậy thì hãy để ta đổi diện với nó.....Thả mình xuống hồ Thệ Vãn...thả trôi mọi buồn thương...mọi đối trá lọc lừa...âm mưu toan tính...cay đắng khổ đau...nước hồ như vòng tay ấm áp bao phủ lấy thân hình nhỏ bé kia..... Viêm, người có khoẻ không?...thế giới của ta đang rất menh

mông yên tĩnh...tất cả tiếng động như mất sạch...không còn nghe được...không còn hơi thở...cắt hết mọi suy nghĩ...làm thế nào mới được nhìn thấy người...nếu được, hãy để ta đem theo...tất cả những kí ức về người...đi về nơi bóng tối vô định...cho đến khi sự sống kết thúc...liệu có được gặp người...

## 5. Chương 5: Tâm Động

RẦM...ẦM...MMMM

Viêm Liệt hai mắt trợn lên nhìn hai tên thị vệ đang run rẩy quỳ phía dưới. Đây là hai kẻ hèn sai dẫn người kia rời khỏi kinh thành, hẳn cũng không nhẫn tâm đến mức bắt người kia làm nô lệ, nhưng việc người kia phải rời khỏi đây là tất yếu. Nếu người kia không rời đi, Hàn Lam sẽ danh bất chính mà ngôn bất thuận xuất hiện trước mặt thế gian... giữa hai người hẳn chỉ có thể chọn một, không cần suy nghĩ hẳn cũng có thể quyết định được. Về phần người kia tuy rằng thật xin lỗi nhưng hẳn chỉ có thể tận lực cho người kia một cuộc sống tự do mà thôi...

Thế nhưng hai tên thị vệ kia lại về bẩm báo cái gì chứ... Cái gì gọi là người kia thừa lúc thi vệ sơ ý chạy thoát. Người kia rõ ràng lúc ra cung đã suy yếu a, chạy kiểu gì được... Còn cái gì mà trảm mình tự vẫn... Người kia không phải kiên cường sao, không phải Quý tướng quân sát thần sao...

“Người đâu, lời hai tên này ra chém cho ta...”

Viêm Liệt thét lớn, mặc cho hai tên thị vệ đập đầu van xin tha mạng, mắt nhìn mà lòng dần lạnh lùng vô cảm. Hừ...Hắn, đế vương của Liệt Hoả Quốc khi nào lại có thể để tâm đến mạng sống của hai tên thị vệ nhỏ nhoi chứ... Chỉ riêng việc chúng để người kia chạy thoát cũng đủ để chúng chết hàng trăm hàng ngàn lần. Sau khi hai tên thị vệ bị lôi đi, Viêm Liệt liền đi giá đến thư phòng, sau khi cho lui hết thái giám thì bèn nhốt mình trong đó. Người kia đã chết...đã chết sao...sao có thể...y vốn rất kiên cường...y rất kiên cường...

Hắn vốn không mong đời này kiếp này gặp lại y...nhưng tại sao...nghe tin y không còn trên cõi đời này...đáng ra tâm phải nhẹ nhõm mới đúng...tại sao...tại sao...lại đau đến thế...Không để ý đến hình tượng nghiêm cẩn hàng ngày, Viêm Liệt cứ thế ngồi trong thư phòng, ngẩn người...tâm không hiểu sao như bị ai đó đào rỗng...như đã không còn hứng thú với mọi thứ...y sao có thể chết đi chứ...chắc chắn chỉ là đang trốn hắn mà thôi.....đúng đúng thế y vốn đang tức giận...là đang trốn hắn...hai tên thị vệ đáng chết dám nói cái gì mà trảm mình tự vẫn, không thấy thi thể chứ...chắc chắn là bọn chúng sợ tội nên giấu giếm...đúng... Chính là như thế...

Tự khẳng định kết luận trong lòng, Viêm Liệt không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm, người kia chạy trốn cũng tốt, sau này hắn và y sẽ không còn dây dưa nữa...hắn sẽ chuyên tâm chăm sóc Hàn Lam của hắn...

---

Hai tuần sau...

Viêm Liệt cảm thấy bản thân sắp phát điên, giờ đây Hàn Lam đã như ý đường hoàng hiện diện trước mắt thể nhân với tư cách là Hoàng Hậu Liệt Hoả quốc, như mong muốn của chính mình. Nhưng Viêm Liệt lại thấy tất cả như vô vị, người mà hắn tâm tâm niệm niệm, luôn mong muốn có được bằng mọi giá...giờ có trong tay...hà có gì tâm lại thấy vô vị thế này...

Viêm Liệt nhíu mày tự nghĩ, mới hai tuần, từ khi người kia rời đi, ngẫu nhiên hắn nhớ lại...khi dùng thiện...thấy món ăn nào đó...hắn đột nhiên nhớ tới người kia cũng từng ngồi ăn cùng hắn...tuy ít ỏi nhưng người kia thực sự đã ngồi đó...đã ăn những thứ đó...

Viêm Liệt nghĩ, chính hắn cũng không rõ tại sao bản thân lại có thể nhớ rõ ràng đến thế...những chuyện tưởng như vụn vặt...không hề có chút ấn tượng trước kia...giờ hiện về rõ ràng trước mắt...Ngày nào đó, đi dạo trong ngự hoa viên, lơ đãng ngắm một cảnh đào nở chợt nhớ đến người kia cũng từng ngồi đánh đàn dưới tán đào như thế...thoát tục...tựa như tiên tử đoạ lạc chốn nhân gian...

Lại một khắc hình ảnh người kia lại đến...trong đầu đều là cảnh mùa xuân năm trước, khi người kia tự tay nhường cho hắn một vò mai hoa tửu, vị cay dịu của rượu, tiếng đàn thánh thót, lạc hoa bay đầy trời, hương khí vẫn vút...trên đầu lưỡi như còn nhớ rõ cảm giác của ly rượu đó, tai vẫn vẳng một tiếng đàn, hương hoa vẫn lan toả đâu đây...nhưng thời gian nguyên lai đã qua rất lâu...tưởng chừng như chuyện của kiếp trước...

Viêm Liệt ruốt cuộc cũng phát hiện ra, hắn còn nhớ rõ người kia, nhớ rành mạch từng chuyện từng chuyện khi cùng người kia cùng một chỗ...

Viêm Liệt giờ có thể thấy vô cảm với Hàn Lam, lại không thể quên được một gương mặt quá giống Hàn Lam...

Viêm Liệt càng lúc càng thấy có một sự phiền táo, dù có nhìn thấy Hàn Lam, người mà trước kia hắn coi như trân bảo cũng không cách nào xoa dịu đi sự xung động trong tâm khảm hắn.

Khi người kia ở bên hắn coi y như một thứ đồ chơi, chơi chán là có thể dễ dàng vứt bỏ, hắn đã thực sự nghĩ như thế, nhưng tại sao, tới giờ phút này lại vì y mà tâm loạn. Hình bóng người kia vô thanh vô tức chen chân vào thứ gọi là hồi ức của hắn từ khi nào?

Mỗi lần nhớ đến nụ cười lạnh nhạt trào phúng của người khi mỗi khi y thấy hắn điên cuồng theo đuổi Hàn Lam, khi xưa thấy chán ghét cực điểm, những giờ sinh sôi đem tâm hắn đập nát, làm hắn hít thở không thông.

Nhớ lại ánh mắt tuyệt vọng của người kia mỗi lần nhìn hắn, lòng lại thấy ai thiết cùng sợ hãi. Viêm Liệt còn nhớ rõ, đêm làm tiệc rượu tẩy trần cho người kia, dưới tán đào hoa bay tả tả, huyền nguyệt sáng rọi không gian. Hắn kiên quyết nói với y:

” Hách Liên, kiếp trước phải chăng chúng ta là oan gia, nếu có kiếp sau, người ta tương kiến là người, ta sẽ coi người như tri kỉ.”

Người kia dùng thanh âm khàn khàn, nhìn hắn tuyệt vọng nói:

“Đời trước quá xa, Hách Liên không nhớ rõ, kiếp sau lâu lắm, Hách Liên chờ không kịp, Hách Liên đời này sẽ hảo hảo theo ngài, ta sẽ không buông tay...”...

Vì cái gì, từng câu từng chữ người kia nói những tưởng như gió thoảng ngoài tai? Vì cái gì? Vì cái gì giờ lại như khắc cốt? Khảm tận trong tim?...

Thật sự đau quá...

Giống như bị từng câu từng chữ quán trụ cổ họng, chậm rãi buộc chặt, một chút một chút, dần dần hít thở không thông... Những lời ngày đó...có điểm thống khổ, có điểm cô đơn, có điểm lạnh lùng, tang thương đến chua xót lòng người...

Viêm Liệt cũng nhớ rõ, tiếng cảm ai thiết của người nọ, một khúc nhạc phong lại trái tim tuyệt vọng, một khúc nhạc thấm đẫm bi thương, hai tròng mắt vọng ngấm ngàn năm, bi thương âm thầm chảy xuống...

Viêm Liệt chợt nhận ra...thứ hắn bỏ lỡ...không chỉ có một...

---

Hách Liên nằm trên chiếc giường đơn sơ trong một căn nhà tranh nhỏ, lẳng lặng nghĩ lại tất cả, nháy mắt lệ rơi đầy mặt...

---

Tiếng ca ản ản truyền đến từ trong sương mù băng lạnh, từng lời hát nhẹ rơi, như chảy ra từ một góc nào đó không ai biết...

Hách Liên hơi dừng bước lại, nghiêng đầu có chút nghi hoặc

Đó là sự tình đã rất lâu rất lâu rồi, lâu đến mức chính y cũng không nhớ rõ, rằng bản thân cũng từng cần tiếng xướng ca an tường như thế mới có thể đi vào giấc ngủ...

Hách Liên xoay người... Sương mù mờ mịt dần tan đi, thay vào đó là ánh dương quang xuyên qua con đường nhỏ đầy cây cối, in lên mặt đất những vết loang lổ. Hách Liên như muốn chạy trốn khỏi nơi đây, giai điệu quen thuộc mà xa lạ vọng lại từ phía xa, giống như một nhát dao mò dọc theo chiều trí nhớ, đào bới ra những hồi ức từ xa xăm...

Ánh mặt trời rạng rỡ, gió thổi qua chiếc phong linh trước hiên nhà...ring...ring...phảng phất như một nét cười...một bóng hình thiếu nữ mang theo nụ cười thần nhiên, đang hát bài hát giống như câu nguyện, tiểu Liên nho nhỏ híp mắt tựa vào nơi ấm áp đó mà ngủ. Ánh mặt trời rạng rỡ, tiếng phong linh dịu nhẹ, nhiều quanh hai người thành tầng tầng ánh sáng mờ ảo, làm cho cảm giác xa vời mông lung, không cách nào với tới.

Hách Liên vươn tay như muốn chạm vào, chỉ cần một chút thôi... Thiếu nữ ẩn trong ánh sáng mờ ảo, cười với hắn mà nói:

” Liên nhi, một ngày nào đó, hạnh phúc sẽ đến với chúng ta...”

Vô luận là người, hay vẫn là ta, một ngày nào đó, đều phải nhận được hạnh phúc.

---

.... Mộng?

Hách Liên mở to mắt nhìn không trung..... Là mộng a...

Nắm ngón tay xoè ta đón lấy những tia nắng ban mai, Hách Liên trong mắt lắng lại những mê muội mờ mịt không rõ.

Là mộng.

Tuy hứa hẹn sẽ hạnh phúc...chính là mẫu thân đã chết...đã chết một thời gian rất dài.

” Tỉnh sao?”

Thanh âm xa lạ âm trầm làm cho hắn hoảng hốt, Hách Liên chống tay ngồi dậy, tầm mắt mông lung hướng về phía có giọng nói.

Trong đầu sự choáng váng còn chưa lui hết, mà ánh mặt trời lại quá mức chói mắt. Người kia lại ngồi nơi cửa sổ ngược sáng, gương mặt cũng trở lên mơ hồ, mông lung, tựa hồ chỉ nhìn thấy được nét cười nơi khoe miệng, như có như không...

Bọt nước rơi rụng, rót xuống mu bàn tay, cảm giác lạnh lạnh làm cho hắn cúi đầu, thấy tấm thảm dưới thân ướt sũng một mảng. Trí nhớ bắt đầu luân chuyển, Hách Liên nhớ tới kí ức lúc bản thân bị thương, một lòng muốn tìm đến cái chết.

” Không biết tự lượng sức mình.”

Người bên cửa sổ hừ nhẹ một tiếng, thu hút sự chú ý của Hách Liên.

Sau khi hôn mê, chuyện gì xảy ra hắn đều không biết, bất quá nếu còn có thể êm đẹp ngồi đây, chắc là do người trước mắt cứu mình. Ánh mắt nheo lại, hình bóng người kia cũng dần rõ ràng.Gương mặt bình thường, trên có dấu vết của năm tháng tang thương, niên kỷ tầm trên bốn mươi, mặc một trường bào màu xanh, lưỡi biếng ngồi đó, lại lộ ra một vẻ tao nhã không nói lên lời.

Hách Liên hoảng hốt xong, bèn hướng người nọ cười nói:

” Đại thúc, cảm tạ người.”

Người áo xanh bụng trà khê nhấp môi, ý vị thâm trường nói:

” Nghĩ cho kĩ mọi việc, phí hoài sinh mạng chỉ là ngu xuẩn thôi?”

Nằm ở trên thảm, Hách Liên lắng lắng nghe tiếng ca từ xa vọng lại, trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt.Tựa như đi qua một lần sinh tử, không nghĩ tới bản thân còn sống sót, có phải hay không, trong không gian mông mông (1) này, y còn có thể buông tay tất thảy, có thể một lần nữa khoái hoạt...

Viêm Liệt, ta biết là người không hề yêu ta, không chỉ bây giờ mà còn ở rất lâu trước kia, người cũng chưa từng yêu ta, và ta cứ đuổi theo người như thế. Là câu ” mãi mãi không buông tay...“hay là câu ” ta không chịu thua...”. Không còn phân biệt được yêu hay oán hận, tất cả cứ như ngọn lửa đỏ rực, đến cuối cùng cả trái tim ta...cũng tắt tắt...thành tro tàn. Rút cuộc, ta còn mất mát nhiều hơn.

Đủ rồi, ta sẽ học cách chấp nhận người không hề yêu ta, yêu thương kiểu này trả giá càng nhiều, đau đớn càng nặng nề. Thôi, ta đã bỏ ra quá nhiều, thế là đủ lắm rồi, tất cả kết thúc tại đây đi. Từ bây giờ ta sẽ buông tay, ta sẽ không yêu người nữa, không bao giờ yêu nữa....

Nhìn thái dương rực rỡ ngoài cửa sổ, còn đó bầu trời xanh thẳm, Hách Liên giống như giải thoát, thở phào một hơi. Coi như một Hách Liên yêu Viêm Liệt đã chết, giờ chỉ còn một Hách Liên còn sống, đúng thế, mặc kệ cho trước kia cỡ nào bị ai cùng thống khổ, khiến cho nó tan thành khói mây...

Y hiện tại, là y, chỉ là chính y mà thôi.Đứng dậy, đẩy cửa ra ngoài, thấy nam nhân mặc áo bào xanh đang nhìn y, cười nói:

” Người giờ muốn đi đâu?”

” Ta chỉ muốn tùy tiện đi, không có địa phương muốn đến cố định.”

“Kia, thật xảo (2), ta cũng thế, vậy chúng ta kết bạn cùng đi?”

Không biết thân phận, mục đích, thậm chí tên tuổi, cứ như vậy đáp ứng theo lời mời kia, người áo xanh vì cái gì cùng mình kết bạn? Vì cái gì? Hách Liên không biết lại càng không muốn hỏi. Y chỉ muốn bình lặng tận hưởng cuộc sống mà thôi.

~\*~\*

~(1) mộng mộng: mờ ảo, mộng lung.

(2) xảo: vừa khéo, trùng hợp

## 6. Chương 6: Hồi Hận

Trong hoàng cung Liệt Hoả quốc hoa lệ, ngự hoa viên đang lúc hoa nở rộ, Viêm Liệt đang nhấp chén mai hoa tửu, mãn thần xuyên một ngụm, đôi mày kiếm không tự giác mà nhăn lại... Hương vị này cùng với dĩ vãng bất đồng:

“Rượu này không hảo.”

” Bệ hạ, rượu này là mai hoa tửu tiến cống, ngàn vò mới chọn được một, không thể nào bất hảo mới đúng.”

Tên thái giám theo hầu lập tức quỳ xuống thỉnh tội, không biết rượu vốn có vấn đề gì...

“Hừ, vốn là bất hảo.”

Buông ly rượu, không còn tâm tình uống nữa. Nhớ tới quá khứ, mai hoa tửu mà hắn uống dường như đều do Hách Liên chuẩn bị.

” Liên công tử đâu, còn chưa tìm được người sao?”

Viêm Liệt sau khi trong lòng phiền táo đã quyết định cho người tìm người kia về, hắn muốn chấm dứt sự rối loạn trong lòng...

“Đã phái người đi tìm nhưng vẫn chưa có tin tức của Liên công tử, sợ là...”

Câu nói kế tiếp không dám nói ra khỏi cổ, nhưng ý tứ ẩn hàm trong đó đã quá rõ ràng, người bị thương đến chỉ còn một hơi tàn, nhảy xuống Thệ Vấn hồ, có thể nào còn sống...

Tựa hồ bất mãn với tên thái giám tổng quản vốn đã thân cận từ nhỏ, trên gương mặt tuần tú của Viêm Liệt đã xuất hiện sự mất kiên nhẫn:

” Trước tiên mau đem y tìm trở về, mặc kệ là sinh hay tử, nếu đã chết thì mang thi thể về đây. Nói thế nào thì y cũng là Liễu gia nhị công tử là em trai của hoàng hậu, chết cũng phải hậu táng, miễn cho người khác tò mò chuyện không nên biết.”

Lời nói nói ra thật hợp tình hợp lý, thật cẩn thận.

” Dạ.”

Tên thái giám ánh mắt chợt loé, cuối cùng lựa lời mà nói:

” Hoàng Thượng, chỗ của Hoàng hậu...”

” Hoàng hậu thì gọi thái y hảo hảo chăm sóc, không cần cho hần biết việc này, tránh cho hần nghĩ lung tung, thụ uỷ khuất.”

Viêm Liệt vừa dứt lời liền khiến cho bọn cung nhân không ít người nhẹ thở ra, xem ra vị hoàng hậu này còn được sủng ái, việc bị cầm chừng hai tháng cũng không ảnh hưởng gì đến Thánh sủng.

---

Viêm Liệt lúc này đang rất tức giận, băng lãnh gương mặt như cửu thước hàn băng, cười nhạo người đang run rẩy quỳ dưới chân:

” Cầm nương, tiếng cầm nghe mê hoặc nhân tâm, nhập vào cốt tủy, mới đầu như lưu thủy, sau mới chua xót, rơi vào thiên âm... Người tự xưng là cầm nương, vì sao không đàn được khúc nhạc này...”

Nữ nhân quỳ dưới thềm đá không biết trả lời ra sao, cũng thật sự không biết mình gảy cầm có gì không đúng. Năm năm ở Cầm lâu tu luyện, bồi dưỡng ra một Cầm nương, như thế nào lại có khả năng thất thổ? Nhưng nghe vị cửu ngũ chí tôn kia chất vấn, nàng lại không đáp lại được....

” Tiểu nữ thật không hiểu. Hảo cầm, hảo tâm, hảo khí, đây là cơ bản cho việc đàn cầm. Tiểu nữ cả gan mượn một câu nói của tổ tiên truyền lại, có lẽ trong mắt bệ hạ, người đàn cầm không đúng...”

Đây là lý do duy nhất mà nàng tìm được cho mình, bởi vì vị Viêm đế này là người duy nhất chê cầm âm của nàng.

” Người, lui xuống...”

Thanh âm vẫn lãnh mạc nhưng sát khí khi nãy đã không còn, Cầm nương lão đảo theo cung nữ rời đi, lưu lại một mình Viêm Liệt ngồi trầm tư.

” Người đàn cầm không đúng? Người đàn cầm không đúng...” trước mắt Viêm Liệt đột nhiên xuất hiện thân ảnh đơn bạc kia, người kia mỗi lần vì hần đàn cầm, sẽ đem cầm ôm cẩn thận, phảng phất như đối diện với sự vật trọng yếu, tiếng cầm cũng trong vắt không chút gợn sóng tâm tình. Ngay cả hần khi nhìn thấy cũng cảm thấy tuyệt đối sẽ hay, bởi vì dụng tâm...

Suy nghĩ nửa ngày, nguyên nhân thì ra người đàn cầm không đúng, trước uống mai hoa tửu thấy bất hảo, có lẽ cũng do thế đi. Mặc kệ là người, hay là sự dụng tâm cũng là không đúng. Xem ra, trước khi người kia trở lại, hần đành không uống mai hoa tửu, nghe đàn cầm....

Một chuỗi hỗn độn tiếng bước chân quấy rầy suy nghĩ của Viêm Liệt, trong hoàng cung, cung nhân đều nghiêm cẩn ổn trọng, mà giờ lại thất thổ như vậy, chắc đã xảy ra đại sự.

” Khởi bẩm bệ hạ, đã tìm được Liên công tử!”

Viêm Liệt khởi mi, tìm được là tốt, trong lòng mạc danh kì diệu buông lỏng, tâm tình khó chịu khi nãy cũng tan biến sạch...

” Tại hạ lưu sông Thanh Giang, phụ cận Thệ Vấn hồ tìm được thi thể của Liên công tử...”

“OÀNH... RẦM.....!”

Chiếc bàn vuông bằng gỗ trầm hương ăm ăm phân giải. Trong nháy mắt Viêm Liệt sát khí bạo trướng, ánh mắt xích hồng:

” Ngươi nói cái gì!?”

Tên thái giám báo tin ngã ngồi tại chỗ, run rẩy nhìn Viêm Liệt mặt âm u như tu la dưới địa ngục, tâm không khỏi hoảng hốt giật mình...

” Dẫn đường.”

Viêm Liệt lập tức rời đi không thèm chú ý mang theo thị vệ đi cùng. Tên thái giám đi trước dẫn đường, cảm thấy sau lưng phát lạnh, cảm thấy vị Hoàng đế này có điểm không đúng, mất đi sự bình tĩnh như liệt báo của dĩ vãng, thay vào đó là sự nôn nóng tức giận của dã thú. Hận không thể rống giận đem tất cả người bên cạnh dọa chạy, lại muốn ẩn nhẫn. Tựa hồ như đang kháng cự cái gì đó, lại như đang bảo hộ cái gì đó....

” Bệ hạ đến...”

Tiếng nói vừa dứt, những cung nhân thị vệ lập tức tự giác lui về phía sau. Đường đường là bá chủ một phương, là đế vương một quốc, nhưng lại lảo đảo thân mình? Như không tin vào mắt, chớp rồi lại chớp, chỉ mong bản thân đã hoa mắt rồi.

Thi thể người kia đặt trong đình, trên một cái giá trúc, từ đầu đến chân che phủ một tầng bạch bố. Đường đường là Quỷ tướng quân người người kinh sợ, chết đi lại là kết cục như vậy. Quả nhiên, phồn hoa phú quý cũng chỉ là phù vân...

Chết, tất cả cái gì cũng không còn.

---

Viêm Liệt điều chỉnh tốt biểu tình, hai tay ở phía sau lưng nắm chặt:

” Đã xác nhận đây chính là Liên công tử?”

” Vâng, thi thể mặc y phục vốn là tù phục đặc chế trong cung, cùng với tù phục Liên công tử mặc lúc ra cung, hơn nữa ngón tay cái trên tay phải đeo bạch ngọc giới chỉ do bệ hạ ban cho.”

Bạch ngọc giới chỉ, vốn là vật người kia lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất cầm nắm, sau đó cũng luôn mang theo người.

Mọi người trong đình khi Viêm Liệt xuất hiện đều quỳ hành lễ, trong một đám người đang quỳ, Viêm Liệt nhìn có vẻ cô hàn, nghe xong cung nhân bẩm báo, Viêm Liệt hướng phía thi thể kia đi tới...

Liên công tử trầm mình tại Thệ Vấn hồ, sinh tử không rõ....Cả gan hỏi một câu, có lẽ trong mắt bệ hạ, Người đàn cầm không đúng....Tìm được Liên công tử, tại phụ cận Thệ Vấn hồ, tìm được thi thể Liên công tử....

---

Trong đầu không ngừng quán quýt những lời nói đó, Viêm Liệt không khỏi nhíu mi. Thi thể bị bạch bố che khuất dung mạo, chỉ nhìn thấy sơ vị phản phát, khí tức giống như vật bị ngâm đến hư thối....Viêm Liệt mặt mày vô cảm, vương tay vén một góc bạch bố lên.

” Bệ hạ, Liên công tử đã ngâm trong nước nhiều ngày, gương mặt khó coi, thi thể đã có dị vị, thỉnh bệ hạ không nên xem xét, miễn cho hao tổn tinh thần”.

Cung nhân khẽ nhắc nhở, bởi ngay cả chính hắn cùng những người xung quanh đây nhìn vào đều cảm thấy dạ dày phiền giăng hải đảo, huống chi là Bệ Hạ.

Người chết bọn họ thấy nhiều, dù sao đây cũng là hoàng cung, nào có không dính huyết. Nhưng người chết là một chuyện, người chết còn ngâm trong nước hơn mười ngày, thì thật không thể so sánh....Thi thể trương lên không thể phân biệt hình dạng ban đầu, xanh tím hư thối. Nếu không phải nhờ bộ y phục cùng chiếc bạch ngọc giới chỉ kia, bọn họ cũng không dám xác định khối thi thể này là Liên công tử, vị huynh đệ song sinh của đương kim hoàng hậu.

Viêm Liệt tay cầm một góc bạch bố, gắt gao nhìn chăm chăm, tay dùng sức nắm chặt, thông thả buông lên...

Viêm Liệt đồng tử co rút lại, bạch bố cũng được kéo xuống, Viêm Liệt nheo mắt nhìn cái giới chỉ trên tay người kia...

Liều Hách Liên....Liều Hách Liên....Hách Liên....Hách Liên...

Một tiếng gọi, là đau lòng không nói lên lời. Một tiếng gọi, là vô tận hồi hận. Một trận gió thoảng qua, giữa không trung một đoá đào hoa bay xuống trước mặt hắn. Trong giây lát, thiên địa như thất sắc...Hắn nhớ lại, dưới tán đào hoa, bên dòng Thanh Giang, người kia bạch y tựa tuyết, thản nhiên mà tới.

Mới sơ ngộ, y đứng cạnh vị huynh trưởng, không kịp trò chuyện với nhau, y đã cho hắn một nụ cười sáng sửa.

Viêm Liệt đột nhiên lòng đau như cắt, một bàn tay gắt gao ôm ngực, có cái gì đó đang chặn trong lồng ngực, làm hắn không thể hô hấp, hé miệng liềm mạng hấp khí... Càng cố gắng lại càng đau...trước mắt như nhạt nhoà, lại giống như thấy nét cười của người nọ.

Người kia đứng ở dưới tán đào hoa, tay cầm một vò mai hoa tửu, miệng khẽ cười, nhẹ nhàng gọi một tiếng "Liệt...."

Trong lòng hắn giật mình, hé miệng nghĩ trả lời, nhưng mà.... Trong miệng thốt ra bất quá chỉ là tiếng thở dốc nặng nề, người nọ lại quay đầu, hướng về phía xa xa mà đi.

Không cần đi... Không cần đi... Không cần....

---

"Bệ hạ, người..."

"Đem giới chỉ rửa sạch xong lập tức giao cho ta, về phần thi thể lập tức hoả táng."

Viêm Liệt xoay lưng bỏ đi, không cần nhìn lại, hắn cũng không muốn nhìn, bóng dáng chật vật như chạy trốn.

"Tuân lệnh"

---

Viêm Liệt ngồi trong ngự hoa viên, uống một chén mai hoa tửu, nhớ tới không ít truyện cũ. Nhớ đến lần đầu gặp người kia, người nọ một thân bạch y thanh lãnh, tiêu sái không nói lên lời, sau biết người kia là đệ đệ của Hàn Lam, liền thường ngầm chú ý.

Buông chén rượu, Viêm Liệt hơi hơi ninh mi, rượu này thủy chung không sánh kịp, thiếu vị cay, cũng ít ngọt, qua yết hầu liền quên hương vị.

"Người nói xem, vì sao rượu này ta không phẩm nổi?"

Thanh âm mang theo hoang mang.

"Bởi vì người đã quen vị rượu y ử."

Nghĩ đến điều gì đó, mặt Viêm Liệt ngày càng băng lãnh

"Lẽ nào thật do người ử rượu không đúng, bởi vì người kia chết, cho nên ta không thể uống...!?"

Chén rượu vỡ vụn, mảnh nhỏ đâm vào lòng bàn tay, huyết châu nhỏ giọt. Viêm Liệt liềm mi cũng không nhần, xoay người trông hướng bên cạnh.

Nhưng là, căn bản không có người....

Viêm Liệt cả người cứng đờ, quay đầu lại nhìn vết thương trong tay, lại quay đầu nhìn xem phía bên cạnh trống rỗng...

"Hoàng hậu..."

” Hoàng hậu của ta...”

Thì thảo tự nói, âm thanh nhỏ tới mức chỉ có một mình Viêm Liệt nghe được, thanh âm chậm rãi mỏng manh.

“.... Hách Liên.”

Tiếng gọi danh tự người kia thốt ra, nghe đầy bất lực.

” Hách Liên... Ta bị thương...”

Thanh âm ủy khuất đến cực điểm, trên gương mặt tuần mi không có biểu tình, nhưng ánh mắt rũ xuống, bàn tay vẫn huyết lưu không ngừng....

“Liệt, người cần quý trọng bản thân, không cần vì người khác mà sinh khí làm tổn hại chính mình.”

Bộ dáng không ôn nhu, chỉ lãnh mặt, nhưng sau đó vẫn dịu dàng cầm cổ tay hắn, giúp hắn băng bó, động tác thuần thực...

Hắn là như vậy mới đúngHắn năm đó lên ngôi cửu ngũ, tuy là thái tử nhưng mình tranh ám đấu không ít. Nhưng là, người vẫn giúp hắn băng bó vết thương nay đi đâu? Người ủ cho hắn một vò mai hoa tửu, nay đi đâu? Quan trọng nhất, người vốn luôn bên cạnh hắn, quay đầu lại có thể nhìn thấy, đã đi nơi nào?

“.... Hách Liên, ta bị thương.”

Băng lãnh gương mặt nghiêng nghiêng.Cung nhân chỉ thấy vị hoàng đế kiêu ngạo kia đang ngồi ngốc lẳng trong ngự hoa viên. Nhưng nếu đến gần, có thể thấy sâu trong con mắt băng lãnh kia, là thật sâu mê mang, phảng phất chút tức giận.

” Người thật quá đáng, ta thụ thương người cũng không xuất hiện?”

Viêm Liệt nắm chặt tay phải, mảnh vỡ đâm vào càng sâu.

” Nếu người hiện tại không xuất hiện, về sau có cầu ta, ta cũng không cho người quay về.”

Chỉ là một người tự nói, bên cạnh căn bản là không có ai, càng đừng nói đến việc hắn yêu cầu người đã chết, nào có khả năng quay trở về... Đợi hồi lâu, huyết cũng đã không chảy, huyền nguyệt đã treo trên cao, Viêm Liệt cũng không đợi được người phải đợi....

” Hách Liên, người rất đặc ý phải không?”

Độc tọa một ngày, Viêm Liệt thanh âm đã mang theo mỏi mệt.

” Ta nghĩ là ta đã hiểu được, người quả thật là âm hiểm, lúc trước người ở bên cạnh ta, người cố tình không mượn người khác làm gì, chuyện gì cũng tự thân làm. Mặc kệ là ủ rượu, đánh đàn, mặc y phục hay băng bó vết thương... Tất cả đều do một tay người làm hết. Người chính là muốn ta nếu không có người sẽ trở thành ” phế nhân” đúng không?”

” Cho nên ta nói ta không hề thích người, thông minh có thừa, luôn vọng tưởng đoạt tâm ta!!!”

Một chương đập lên trên thạch bàn, âm ầm sụp đổ. Toàn thân sát khí toả ra mãnh liệt.

” Người liền cứ như vậy mà đi, không muốn trở về!!!”

Viêm Liệt chất vấn, nhưng nào có ai có thể trả lời hắn đâu... Cuối cùng, đối diện với hắc ám. Viêm Liệt thở dài một tiếng. Hôm nay, trời tối thật mau... Mà vết thương trên tay vẫn không người giúp hắn băng bó...

Ai dám?Ai muốn?Hắn là một vị vương nổi danh âm tình bất định, hắn không mở miệng, ai dám chủ động tiến lên cho hắn băng bó? Chọc giận hắn, mạng nhỏ sẽ rất nhanh không có...

Mà người duy nhất không sợ hãi, sẽ chủ động giúp hắn băng bó miệng vết thương, hiện tại ở nơi nào...

” Hách Liên, ta bị thương, người trở về giúp ta băng bó có được không.....”

Dư âm câu nói quanh quẩn vang vọng...

Hách Liên không chết, không có chính ta cho phép, người nọ sao có khả năng chết đi....!?

Mặc kệ trong cung đồn thổi thế nào, nói bao nhiêu lần là Liên công tử đã chết, Viêm Liệt đều như không nghe thấy. Thậm chí còn lãnh tình thị huyết đem tất thấy những kẻ nói người kia đã chết ra xử tử. Chỉ cần hắc không thừa nhận, ai dám nói Hách Liên đã chết? Chỉ cần hắc không đáp ứng, kẻ nào dám khiến Hách Liên tìm chết? Hắc bị thương, còn chờ Hách Liên về bằng bố.

---

Trong mộng, người nọ một thân bạch y, thanh lãnh nhàn nhạt đứng bên cạnh hắc. Câu nệ mà mài mực, thường thường nghiêng đầu nhìn về phía ngòi bút đang hoạ của hắc...

Trong hoạ là một người tuấn mã vô trù, tuy bộ dạng hảo nhưng thật lạnh lùng. Một người bạch y như tuyết, tuy thanh lãnh nhưng lại thêm vài phần cao ngạo chi tư. Yên vũ mông mông, bạch y nam tử cầm tán che vũ cho nam tử phía trước. Mông lung hoạ mang theo ý cảnh thần nhiên...

” Biết ta hoạ ai không?”

Viêm Liệt nghiêng đầu nhìn nửa gương mặt của người kia, mấy lọn tóc đen rủ xuống, lần đầu tiên thấy mang theo dự hoặc.

” Không biết.”

Đã thật lâu không nghe được thanh âm quen thuộc này, Viêm Liệt khoé miệng cong lên mang theo vài tia thoải mái. Cánh bút nâng lên chỉ vào hai người trong hoạ

” Người nọ là ta.”

Chỉ vào bạch y nhân còn lại bảo

” Mà người này là người.”

Ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm vào người vì lời mình nói mà cứng ngắc người lại. Viêm Liệt cảm thấy tim mình đập tựa hồ so với dĩ vãng ngày càng nhanh.....

” Hách Liên”

“ ....”

” Hách Liên, người trở về đi. Lần này chỉ cần người trở về ta liền ” yêu” người. Ta sẽ không nuốt lời.”

Nắm chặt bút trong tay, hai mắt sáng rực như đuốc. Hách Liên toàn thân cứng nhắc, không có nhìn Viêm Liệt, hai mắt tối đen nhìn bức hoạ trên thạch bàn, gió thổi qua thổi bay vài lọn tóc đen. Tại thời điểm Viêm Liệt khấn trương chờ đợi câu trả lời, Hách Liên lại nói tiếp câu tiếp theo làm cho máu hắc như đông lại...

” Liệt, quá muộn”

Hách Liên cuối cùng cũng nhìn về phía hắc, mang theo tiếu cười, khoé miệng cười đến chua xót:

” Người nói những lời này quá muộn...”

” Vì sao?”

Viêm Liệt trong óc chỉ có hai chữ này.

” Bởi vì ta đã muốn rời đi.”

Cặp mắt kia như trước chỉ có hình bóng một mình hắc, chỉ là Hách Liên thế nhưng lại nói muốn rời đi? Đi nơi nào?

” Trừ bỏ ở bên cạnh ta, người còn chỗ nào để đi nữa?”

Viêm Liệt trong lòng căng thẳng, giơ tay tóm lấy người bên cạnh, nhưng thuỷ chung không thể chạm đến, tay trắng tấp xuyên qua người đối phương... Biểu tình bị kiềm hãm, quay đầu nhìn lại bức hoạ, trong hoạ bạch y nhân đã không còn, chỉ còn lại một tuấn mã nam tử dưới mưa....

” Hách Liên!!”

Rõ ràng chính mình vẽ hai người, vẽ Hách Liên vì chính mình bung dù, tại sao trong hoạ lại chỉ có chính mình...

” Trừ bỏ bên cạnh ta, người nơi nào cũng không được đi...”

Hách Liên lại lộ ra một mặt tươi cười, hơi bất đắc dĩ quay đầu lại, chỉ chừa cho hắn một nửa gương mặt:

” Liệt, đã đến giờ, ta phải đi”

” Người dám!?”

” Viêm Liệt...”

Đúng, đây là lần đầu tiên người kia gọi thẳng tên hắn, Viêm Liệt cả người run lên, trong lòng khủng hoảng bất an:

” Viêm Liệt, ta không nợ ngươi. Ta là cam tâm tình nguyện đem chính mình cho ngươi, hai ta không thiếu nợ nhau... Đối với ngươi, ta đã không còn chờ đợi nữa.”

” Chẳng lẽ là ta sai?”

Nộ khí đằng đằng nhìn về phía người kia, đúng lúc nhìn thấy cặp mắt mờ hơi nước, Viêm Liệt thân hình thoáng lảo đảo, trong cặp mắt kia....

” Viêm Liệt, ta mệt mỏi, chúng ta hai người không ai thiếu nợ ai.”

Cặp mắt thanh lãnh kia thế nhưng lại hàm lệ, tâm Viêm Liệt nháy mắt đau đớn, đau đến không thể thở nổi. Quý Tướng quân, hung thần mặt sắt, lãnh đạm vô tình... Thế nhưng khóc? Giọt lệ kia khiến hắn cứng ngắc, ” hai ta không nợ nhau” quyết liệt đến mức làm hắn sợ hãi....Cái gì kêu là cả hai không nợ nhau? Là sẽ li khai không quay trở lại? Hay vẫn là nói không muốn quay về bên cạnh hắn?

” Hách Liên, lần này ta sẽ giữ lời, sẽ thật sự ” yêu” ngươi. Ngươi không cần đi, không cần nói vậy, ta không thích.”

Môi run rẩy, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn.....

“... Nếu ta đã chết thì sao.”

Hách Liên chỉ là tự hỏi, cuối cùng thở thật dài, trong mắt đã không hề có lệ

” Liệt, hết thấy đã quá muộn.....”

” Đừng nói cái gì quá muộn! Ta là hoàng đế! Không có ta cho phép, người chỗ nào cũng không được đi!”

Gương mặt băng lãnh của Viêm Liệt vặn vẹo.

” Nếu ngươi dám đi, thì cả đời này ta sẽ không cho ngươi cơ hội nào nữa.”

Trùng trùng nhìn người nợ, Viêm Liệt ánh mắt đỏ lên:

” Ta chỉ cho ngươi một lần cơ hội, nếu ngươi lưu lại, ta sẽ ” yêu” ngươi. Từ nay về sau chỉ sủng ái ngươi, nếu ngươi đi, vậy nghĩ cũng đừng nghĩ!!!! Hách Liên, chỉ có lần này!”

“... Viêm Liệt” ánh mắt thanh lãnh nhìn hắn, không có sung sướng

” Ta đã chết.”

Nháy mắt bóng người tán đi, thạch bàn biến mất, ngay cả bức hoạ trên mặt bàn cũng tiêu tán không còn.....

Ta đã chết?Chết?Chết!

” OÀNH!!”

Viêm Liệt từ trên giường ngã xuống bèn lập tức đứng lên, cả ngoại bào cũng không kịp mặc, bèn chạy ra bên ngoài. Băng lãnh ánh mắt, mặt nhăn nhó, tim đập như sấm, quanh tai chỉ quanh quẩn lời người nợ nói ” Ta đã chết.”

Bên ngoài gió thổi lạnh lẽo, gió đêm băng lãnh đến tận tâm.....

“Bệ..... Bệ hạ.... Người sao lại...”

Còn chưa kịp nói xong, tiểu thái giám đã bị Viêm Liệt túm lên. Sát khí nồng đậm khiến người ta run rẩy, ánh mắt rục lên huyết hồng bạo ngược, trong đêm khuya như ác quỷ đòi mạng, kinh hãi không thôi.

” Nói, Y ở nơi nào! Hách Liên ở nơi nào! Y ở nơi nào!?”

” Bệ... Bệ hạ, Liên công tử ở loạn tắng phía sau lãnh cung....”

Nói chưa xong, Viêm Liệt đã biến mất không thấy, phảng phất như vừa rồi chỉ là mộng, chỉ là ảo giác.....

Đêm khuya, phía sau lãnh cung càng thêm im lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu nghe thật đáng sợ, như tiếng hài nhi khóc nỉ non. Hoàng y, tóc rối bời, vị hoàng đế cao cao tại thượng lúc này trông thê thảm không chịu nổi, giống như hồn đã lìa khỏi xác. Viêm Liệt ánh mắt hỗn loạn, miệng thì thào tự nói

” Người đâu? Người ở nơi nào? Không phải nói ở đây sao.... Như thế nào ta không thấy?”

Cơ hồ chỉ nghe thấy khẩu hình, không nghe thấy thanh âm.

Huyền nguyệt băng lãnh treo trên cao, bàng quang nhìn hết thấy. Dưới ánh trăng soi rọi ra dòng chữ “Liễu Hách Liên” đỏ rực như máu, Viêm Liệt hai chân lão đảo. Đó là cái gì! Cô cô linh linh ở nơi băng lãnh hắc ám đó, trên tấm bia đá chỉ khắc ba chữ “Liễu Hách Liên” không còn gì khác.

Ta đã chết.

Trong đầu chỉ còn dư lại câu nói của người kia khi còn trong mộng. Cước bộ run rẩy chậm rãi đi đến.... Đầu ngón tay khẽ đụng vào dòng chữ kia, hai chân như nhũn ra, hai mắt tối sầm, ngực nặng nề. Viêm Liệt phát ra tiếng cười vang vọng:

” Ha ha ha, ha ha ha! Ha ha ha!!”

” Ha ha ha, hai ta không thiếu nợ nhau, hảo cho câu hai ta không thiếu nợ nhau ha ha ha ha ha, đây là phương pháp của người, dùng âm dương vĩnh cách ha ha ha ha! Hách Liên a Hách Liên, Hoàng hậu của ta, người thật sự là có bản lĩnh,....

”Cười đến không dậy nổi, cả người tựa trên mộ bia:

” Ta còn chưa nói thả người đi, người sao có thể đi!”

Tiếng côn trùng nỉ non hoà cùng tiếng cười của Viêm Liệt, như bi ai, như thê thiết, nếu có người ở đây chắc hẳn sẽ bị dọa, tiếng cười kia còn thê thiết hơn cả tiếng khóc...

” Hách Liên, người đừng trốn...”

Cười đến vô lực, Viêm Liệt ngồi bệt xuống, y phục lay dính bùn đất. Ánh mắt băng lãnh giờ mang theo mê mang của hài tử:

” Ta biết người không chết, người không chết đúng không. Ta sẽ không tức giận với người nữa, người ra đây đi. Người xem, tay ta bị thương, không ai giúp ta băng bó, người ra đây giúp ta băng bó được không?”

Băng lãnh gương mặt mang theo uỷ khuất, đem tay phải xòe ra hướng mộ bia:

” Là người không tốt, người trước nay vẫn chiếu cố ta, theo ta. Hiện tại nói đi là đi, người không thể làm như vậy được. Người đi, ta làm sao đây...”

Ta nên làm cái gì bây giờ? Không có người vì hấn ử rượu, không có người vì hấn đạn cầm, không có người vì hấn băng bó miệng vết thương, không có người.... Còn có cái gì, còn cái gì quan trọng nhất hấn không nhớ rõ? Còn có cái gì....

” Ta như thế nào đột nhiên không nhớ rõ!”

Tay phải vuốt ve ba chữ “Liễu Hách Liên” trên mộ bia, tay trái che mắt, thanh âm trong đêm tối có chút nghẹn ngào, giống như âm thanh được lôi ra từ trong cổ họng:

” Không có ai giống như ngươi vậy, đối với ta bất li bất khí (\*).....”

Bất li bất khí, vì sao chính mình lại quên, đây là Hách Liên hứa hẹn với hần. Lần đầu gặp mặt, người nọ hai mắt thanh lãnh liền đối với hần hứa hẹn. Bất ly bất khí.

” Hách Liên, về đi, ta ở đây chờ ngươi... Ta sai lầm rồi, ngươi trở về được không...”

Viêm Liệt trán dán vào mộ bia, miệng run rẩy nói.Đêm tối, không ai có thể trả lời....

~\*~\*~(\*)

bất ly bất khí: không xa không rời, không giận dữ.

## 7. Chương 7: Không Ai Nợ Ai

Mở mắt ra, thấy bản thân không biết khi nào đã về phòng, cả cung điện rộng rãi nhưng trống rỗng, thanh lãnh đến dọa người. Viêm Liệt thống khổ che trán, hần cảm thấy đầu thật đau, thật đau. Nếu người kia còn tại, liệu có thể giúp hần xoa ản, giảm bớt cơn đau này không?!

Cắm được miệng lưỡi cung nhân, nhưng cũng đâu có thể cắm được hết thấy. Rồi hần sẽ lại một lần nữa nghe được từ miệng ai đó nói Hách Liên đã chết, tâm hần mỗi lần nghĩ đến lại đau như bị đâm một nhát, là từ trước đến nay đau đến không thở được, là đau nhất...

Viêm Liệt đứng lên, giống như du hồn đi ra ngoài phòng, vẫy lui thái giám định tiến lên đỡ, phân phó huỷ buổi thượng triều, tự mình du đãng không có mục đích. Thỉnh thoảng lại dừng lại nghiêng tai lắng nghe, tựa như muốn nghe thấy một âm thanh quen thuộc. Nhưng trừ bỏ thanh âm của các cung nữ thái giám, cái gì cũng không có, không có tiếng bước chân quen thuộc đi theo phía sau, không có tiếng người kia đàn... Khẽ cắn môi, Viêm Liệt cước bộ chật vật, lảo đảo đi tiếp, sắc mặt thật khó coi...

Viêm Liệt ánh mắt ảm đạm, lời từ trong ngực ra một hà bao bằng gấm, mở ra bên trong nằm gọn một chiếc bạch ngọc giới chỉ, đã nghĩ rằng khi nào người kia trở về, sẽ đem giới chỉ trả lại cho y. Nhưng là người kia lần này là nhấn tâm, một lần cũng không trở về.Một tay vuốt ve giới chỉ, hai mắt trở lên nhu hoà, phiếm thủy khí, thanh âm chậm rãi nghẹn ngào:

” Hách Liên, ngươi còn không trở về, ta thật sự mau điên rồi...”

Mang theo đầy bất đắc dĩ và phiền muộn. Trong lòng đầy ưu sầu, cuối cùng chỉ còn tiếng thở dài.

” Kì thật, ta biết, ngay từ đầu ta đã biết, đã biết...”

Viêm Liệt hai mắt khép lại, nhưng lại có chất lỏng trong suốt chảy dọc trên mặt, đường đường là Viêm Đế nổi danh lãnh khốc, nhưng lại cũng rơi lệ.

” Ngay từ đầu ta đã biết, ngươi đã chết, ngươi sẽ không thể quay trở về.”

Một câu nói hết nội tâm tuyệt vọng cùng khổ sở.Nữ nhân có rất nhiều loại nước mắt, nàng có thể lưu lại cho thân nhân xem, tình nhân xem, bằng hữu xem. Nhưng nam nhân thì chỉ có một loại nước mắt, và cũng chỉ có thể lưu lại cho chính mình xem...

Người nên tuyệt vọng phải là hần, hần ngay từ đầu đã biết Hách Liên sẽ không bao giờ quay trở về.... Chỉ là đang lừa mình dối người.

” Hách Liên, ngươi nói có phải ta thực nguốc hay không? Thực nguốc. Ta cũng cảm thấy như vậy.”

Thanh âm mang theo khóc âm lại có chút chế giễu:

“Thời điểm ngươi ở bên cạnh ta ta lại không hiểu được tốt đẹp của ngươi, chờ đến khi mất ngươi ta mới nhớ tới ngươi... Vì sao ta lại nguốc đến thế, ngươi đã làm bận bên ta năm năm, nếu đã bên ta năm năm, vì sao không thể làm bận bên ta cả đời?”

” Có phải là người đang trừng phạt ta, trừng phạt ta không đối tốt với người thật nhiều, không chịu hiểu được tốt đẹp của người.”

Đường đường là Viêm đế, mười lăm tuổi đăng ngôi cửu ngũ, chém giết phản loạn gian thần, phong vân một thời. Cho dù là thương tâm tột đỉnh, vẫn không thể lớn tiếng mà khóc. Nước mắt theo khoé mi nhắm nghiền mà rơi xuống, yết hầu phát ra thanh âm khàn đục, như đã thú rên rỉ bị ai. Khóc. Rơi lệ. Cũng chỉ trong im lặng không một ai biết.

Âm dương tương cách. Không ai nợ ai.

Ta biết người đã chết, nhưng người nói ta làm sao buông tay, làm sao mà quên được.... Người chết đi là chấm hết, không còn dây dưa với hồng trần, lại lưu lại một mình ta nơi đây. Nhớ tới lời nói của Cẩm nương, nhớ tới ba chữ đỏ thắm trên bia mộ trong Loạn tán cương, nhớ tới đủ chuyện....

Viêm Liệt đã không còn nói lên lời, chỉ nhếch lên đôi môi, lấy tay che kín hai mắt. Nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống. Không phải nam nhân không rơi lệ, chỉ là do chưa đến lúc thương tâm. Nếu như thương tâm sâu tận xương tủy, cũng sẽ rơi lệ mà thôi...Không yêu liền không hận, có hận liền thành ngiệp. Viêm Liệt hung hăng đem bạch ngọc giới chỉ ném vào trong hồ nước, người không trở lại, vật này giữ lại còn tác dụng gì!? Ngay cả như vậy, vẫn là không thể không chế lệ rơi. Gọi cũng đã gọi rồi, cầu xin cũng đã cầu xin rồi, ngay cả khi hấn thụ thương người nợ cũng không trở lại. Hách Liền, người hảo ác tâm!

---

Nguyệt ảnh lạnh lùng in trên mặt hồ, trong nước trông thật huyền ảo.

Tấm màn của đêm tối bao phủ lên hết thảy nhưng lại chiếu sáng một bóng người trong hồ....

Dung nhan băng lãnh mà tiêu tụy, không bận tâm nước cao tới ngực, vẫn ngụp lặn trong hồ không biết đang tìm thứ gì. Viêm Liệt tóc phiêu phù trên mặt nước, bạch sắc trường bào thấm ướt sũng, trông Viêm Liệt chật vật khôn tả.

Viêm Liệt trên mặt không biểu tình, chỉ có ánh mắt thể hiện lo lắng. Không tìm được vật muốn tìm. Đêm tối, đáy ao đục ngầu, chỉ có thể vươn hai tay sờ soạng, vẫn không tìm được, thân hình cứ trôi lên hấp khí, lại chìm xuống tìm kiếm.

Cứ lặp lại như thế, gương mặt tuần tú như đao khắc của Viêm Liệt càng ngày càng tái nhợt, nhưng vẫn không chịu dừng lại.

Không gian im ắng, có ai có thể nghĩ đến đường đường là quân chủ một nước lại không để ý thân phận, hơn nửa đêm ở trong hồ tìm kiếm vật gì đó. Đến tột cùng là thứ gì trọng yếu đến vậy, cần người tôn quý như thế đích thân tìm? Không người nào biết.... Mà Viêm Liệt là tìm nguyên một đêm. Thân thể chật vật không chịu nổi, toàn thân ướt đầm, suy sút ngồi bên cạnh hồ thở dốc. Cho đến khi thái dương dâng lên, Viêm Liệt lại xuống nước tìm kiếm... Chỉ là bạch ngọc, vốn không thiếu, nhưng riêng vật đó, là độc nhất vô nhị.....

---

Viêm Liệt bị bệnh, bệnh thật sự nặng. Cả cung đình bồng chốc rối ren. Viêm Liệt sắc mặt trắng bệch, toàn thân không ngừng đổ mồ hôi, ngủ cực kì không an ổn, thân người có chút co rút. Thái y quỳ bên giường bắt mạch cho hấn.

” Hàn thủy xâm nhập, có chút bệnh trạng cảm mạo. Thêm với tâm tình u uất, đọng lại thành bệnh.”

Đường đường là quân vương một nước, lại là người luyện võ, thể nhưng lại bị cảm mạo nằm trên giường, trong đó tất có ẩn tình nào khác....

Liễu Hàn Lam giờ mặc phượng bào, đứng ở một bên im lặng nghe, lại nhìn Viêm Liệt đang nằm trên giường. Nghĩ mới gặp hấn mấy hôm trước còn hoàn hảo, vì sao nay đã bị bệnh. Hai mắt nhuốm lo lắng, mang theo không rõ ưu sầu....

Viêm Liệt không thường sinh bệnh, nhưng một khi sinh bệnh thì tuyệt không phải việc nhỏ. Thái y lui xuống ngao được, Hàn Lam thấy thái y rời đi, hai mắt tối sầm cũng muốn xoay người rời khỏi.

“... Chớ đi... Chớ đi.... Van cầu người.... Người đừng đi...”

Thanh âm khàn khàn, không còn chút bằng lãnh gì của quá khứ. Hàn Lam cước bộ khẽ dừng lại, nhìn về phía người đang nằm trên giường. Viêm Liệt vẫn nhắm chặt hai mắt, trán đổ mồ hôi vẫn chưa thanh tỉnh. Là bệnh đến hồ đồ, hồ ngôn loạn ngữ. Hàn Lam bèn đến gần ngồi ở mép giường. Nhìn kĩ Viêm Liệt, tựa hồ cảm thấy tâm thật trống rỗng.

“....”

Viêm Liệt hé miệng nhỏ giọng nỉ non, mơ hồ không rõ là nói cái gì. Hàn Lam nhăn mi, nhìn chăm chăm vào gương mặt đang khổ sở kia, nhìn người đã từng si mê mình đến điên loạn.

“.....”

Viêm Liệt nói cực kỳ nhỏ, tựa hồ như lời nói không hề thoát ra khỏi cổ họng, chỉ quanh quẩn trong miệng, như đau đớn không thôi. Hàn Lam vẫn là không nghe được chữ nào, hơi cúi đầu muốn nghe rõ ràng xem đến tột cùng Viêm Liệt muốn nói cái gì... Nhưng khi nghe được lời Viêm Liệt nói ta, Hàn Lam như bị sét đánh, đồng tử co rút, cái cảm giác tê tâm liệt phế không biết từ đâu kéo đến.

” Hách Liên, Hách Liên, Hách Liên....”

Nhỏ giọng đến mức không thể nhỏ hơn được nữa, nếu như không phải đang ghé sát tai vào miệng Viêm Liệt, căn bản là không nghe được, Hàn Lam đột nhiên cảm thấy thân thể như rơi vào hàn đàm, lãnh đến đông đặc từng mạch máu trong cơ thể.

” Hách Liên”

” Hách Liên”

” Hách Liên..... Hách Liên...”

Một tiếng lại một tiếng, như cầm búa gõ vào trong lòng Hàn Lam, đau đến lợi hại. Viêm Liệt...

” Hách Liên... Chớ đi...”

Nháy mắt đỏ hốc mắt, Hàn Lam khẽ lấy tay che miệng sợ chính mình phát ra thanh âm. Viêm Liệt không phải nói yêu hấn sao, tại sao lại còn quyến luyến người kia đến thế. Từng kế hoạch hấn đặt ra, chỉ mong Viêm Liệt không tái gặp mặt người kia, mà giờ người kia cũng đã chết, tại sao vẫn không chịu buông tay. Lẽ nào là hấn sai, năm đó hấn không nên bỏ đi, không nên vì chút ghen tỵ mà rời đi, để cho người kia có cơ hội chen chân vào lòng của Viêm Liệt.

Hàn Lam tức giận, vụt đứng dậy chuẩn bị rời đi, đúng lúc đó, Viêm Liệt đang bệnh trên giường, nháy mắt vươn tay bắt lấy tay phải của Hàn Lam:

” Hách Liên, người đừng đi...”

Hàn Lam đầu quay lại, thấy Viêm Liệt sắc mặt vẫn tái nhợt, mắt nhắm nghiền nằm trên giường, vẫn chưa thanh tỉnh, chỉ là nằm mộng. Viêm Liệt tay dùng sức mười phần, căn bản không giống như người bệnh nặng, nắm chặt giống như sợ người trốn mất. Viêm Liệt câu tiếp theo khiến cho Hàn Lam hốc mắt ướt át, thiếu chút nữa rơi lệ....

” Hách Liên, ta bị bệnh, người đừng đi...”

” Hách Liên, ta bị bệnh.....”

Hàn Lam nhìn bàn tay đang nắm chặt tay mình, lại nhìn người đang bệnh đến thần trí không rõ kia, yết hầu khô sấp, không tự chủ được mà nhỏ giọng trả lời:

” Ta ở đây, ở trong này, sẽ không đi đâu cả... Chỗ nào cũng không đi...”

Trong phòng, một người nằm trên giường, một người đứng thẳng, hai người nắm tay nhau, tình cảnh rất là cảm động. Chỉ là, một người hôn mê, một người thanh tỉnh.

Viêm Liệt hôn mê một ngày, lúc mở hai mắt ra là một mảng sương mù không thấy rõ cảnh tượng.... Chớp mắt vài lần rồi cuộc cũng nhìn rõ trong phòng? Tại sao hắn lại ở đây? Chính mình nhớ rõ là bản thân đang trong hồ tìm kiếm bạch ngọc giới chỉ? Giới chỉ đâu?

Viêm Liệt lục lọi trên người, hắn nhớ rõ ràng hắn tìm được giới chỉ rồi, nhưng rồi cuộc bạch ngọc giới chỉ đó giờ ở đâu? Trên người, y phục đã được thay đổi, hai mắt chợt bằng hàn đến lợi hại.... Hàn Lam vừa vào phòng đã nhìn thấy bộ dáng tìm kiếm vật gì đó của Viêm Liệt. Dù sao cũng là người tập võ, tính cảnh giác chưa mất. Viêm Liệt chợt giống dã thú bị xâm nhập địa bàn, hai mắt bằng hàn trừng qua, thấy là Hàn Lam thì sửng sốt.

“... Lam”

Giọng nói khàn khàn mang theo chút chột dạ. Hàn Lam rót một chén trà đưa cho Viêm Liệt, hai mắt lạnh lùng không có cảm xúc dao động, không rõ tình tự. Viêm Liệt uống một hơi cạn sạch, thanh thanh yết hầu tiếp tục mở miệng.

” Người sao lại ở chỗ này?”

” Người bị bệnh, ta thân là thê tử nên đến hầu hạ người.”

” Người mới từ quỷ môn quan trở về, trí nhớ còn chưa khôi phục, mau trở về nghỉ ngơi.”

Nhìn người đang ôn nhu nói với mình kia, Hàn Lam bèn không suy nghĩ mà hỏi thẳng:

” Người đang tìm cái gì?”

” A, đúng rồi, người xem có nhìn thấy một bạch ngọc giới chỉ?”

Giọng nói có chút nôn nóng bất an. Hàn Lam trầm mặc, hai mắt phảng phất như lần đầu tiên nhìn thấy Viêm Liệt. Viêm Liệt được xưng tụng là băng lãnh đế vương, lấy lạnh lùng làm danh hiệu, nếu không khi xưa cũng không quyết liệt với người kia như vậy. Liền trước kia có phủng hắn vào lòng bàn tay mà sủng ái, cũng không kích động đến thế....

” Vì sao người phải tìm cái bạch ngọc giới chỉ gì đó, hoàng cung này ngọc ngà châu báu còn thiếu sao? Vì cái gì không phải cái kia thì không được?”

“....”

“.....”

Viêm Liệt chỉ mặc áo đơn, sắc mặt mang theo mệt mỏi không chịu nổi. Hai cánh môi mấp mí tựa hồ có tiếng thở dài vô tận theo khoé miệng trào ra, cuối cùng chỉ có một câu trả lời:

” Bởi vì, cái kia là độc nhất vô nhị....”

“.....”

” Ta đã quen có nó...”

Tựa như thói quen có người nợ ở bên. Nửa câu sau Viêm Liệt nuốt trong cổ họng, không nói nên lời.

” Viêm Liệt... Nếu đã không tìm thấy, vậy người tìm làm gì? Vứt bỏ liền vứt bỏ đi, tìm lại cũng không phải là chuyện gì tốt.”

Viêm Liệt hai mắt xích hồng, hai tay bấu chặt cạnh giường phát ra những âm thanh răng rắc, giống như dã thú bị thương:

” Ai nói ta tìm không thấy, ai nói là ta vứt bỏ!!!! Ai! Ai! ai”

Hàn Lam lạnh mắt nhìn người điên cuồng trên giường, không tiếng động xoay người bỏ đi. Đi qua chiếc án thư trong phòng tiện tay để lại một mai giới chỉ. Viêm Liệt lao đến, cầm lấy bạch ngọc giới chỉ như chí bảo, nắm chặt trong lòng bàn tay...

---

” OÀNH!”

Chén trà, bình hoa bằng gốm sứ tinh mỹ bị quăng xuống mặt đất tạo nên tiếng vang thanh thúy. Trên gương mặt xinh đẹp của Hàn Lam giờ vương đầy lệ như lệ hoa đài vũ, không khỏi khiến cho nam nhân nào nhìn thấy cũng khó tránh khỏi việc mềm lòng, hận không thể mang đến tất cả mọi thứ đem đến trước mặt giai nhân.

” Vì cái gì, vì cái gì mọi chuyện lại như vậy?”

Hàn Lam tiếng nói bén nhọn hoà với bề ngoài nhu nhược tạo nên đối lập thập phần đột ngột, ngồi ở trên giường nhưng hai mắt chăm chăm nhìn ra cửa, hi vọng người nọ có thể xuất hiện ở đó, đến nhỏ giọng xin lỗi an ủi hẳn. Nhưng từ khi Hách Liên chết đi, Viêm Liệt thế nhưng không hề tới xem hẳn.

” Hoàng hậu nương nương, là do bộ hạ gần đây bận rộn, mới không thể đến thăm người, mấy hôm trước còn bệnh nặng một hồi, chắc công vụ quá thân.”

Hạ nhân cúi đầu cung kính trả lời.

Hàn Lam ngưng mi suy nghĩ. Chẳng lẽ hẳn sai lầm rồi, hẳn hối hận, năm đó vì quá mê mải giang hồ náo nhiệt, không muốn trói buộc nơi hoàng cung, nên mới đào hôn. Những tưởng Viêm Liệt biết hẳn bỏ đi sẽ đi tìm rồi thuận theo ý hẳn. Nhưng hẳn không ngờ đệ đệ của hẳn lại thế hẳn vào cung. Sau đó, nghe tin đệ đệ ra chiến trường, hẳn bèn biết là Viêm Liệt đã rõ đó không phải hẳn. Lại nghĩ rằng vậy cũng tốt, hẳn được tự do làm điều mình thích. Nhưng vài tháng sau, khi biết được hoàng thượng và hoàng hậu tình cảm thâm hậu, đi đâu cũng thấy lời đồn đại. Lòng hẳn thấy thật đổ kị. Ngôi hoàng hậu kia vốn là của hẳn, đệ đệ hẳn chỉ là kẻ thế thân, tất cả vinh quang sủng nịch đó vốn là của hẳn. Nay bị cướp đi, hẳn không nhận không có nghĩa là hẳn không cần. Vì vậy hẳn tức tốc trở về. Nhưng khi nghe lời kể của bình dân bá tánh, hẳn lại sợ hãi. Nếu hẳn trở về mà người kia không yêu hẳn thì hẳn phải làm sao? Không! Sao hẳn, Liễu Hàn Lam này có thể để điều đó xảy ra được. Những vết thương, rồi chuyện mất trí nhớ vốn là một vở kịch để hẳn thử lòng Viêm Liệt, ai ngờ Viêm Liệt lại dễ dàng tin tưởng hẳn bị đuổi giết. Tin tưởng chút gợi ý mập mờ khi hẳn nói là hẳn bị bắt đi trước đêm tân hôn, tin tưởng hẳn là người chịu đủ uỷ khuất. Hẳn làm vậy cũng chỉ mong Viêm Liệt không còn suy nghĩ đến Hách Liên nữa... Nhưng giờ đây hẳn hối hận, đáng lẽ ra hẳn không nên buông tay để cho đệ đệ chen vào giữa hẳn và Viêm Liệt...

” Mời hoàng thượng đến gặp ta...”

Hàn Lam khóc đến thương tâm, thế nhưng hạ nhân trong phòng ai cũng không dám nhúc nhích. Nếu như họ là lần đầu tiên nhìn thấy, bọn họ cũng tin tưởng vị hoàng hậu được chiều chuộng, làm nũng khát ái này. Nhưng thường ngày ở chung, thật muốn nói vị hoàng hậu này tuyệt đối không phải người dễ hầu hạ.... Giương mặt điềm đạm kia thế nhưng lại khiến cho hạ nhân trong lòng sợ hãi.

” Hừ, hẳn không đến gặp ta, vậy đi, chắc ta đi tìm hẳn chắc là được chứ.”

Hàn Lam nói xong bèn chuẩn bị xuất môn:

” Ta muốn đi gặp hẳn. Viêm Liệt thương ta như vậy, ta đi tìm hẳn nhất định hẳn sẽ cao hứng.”

Hai lúm đồng tiền như hoa, nước mắt đã biến mất không còn....

” Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng phân phó nương nương còn đang bệnh cần an dưỡng.”

Hạ nhân cản bước Hàn Lam lễ độ lên tiếng.

“.....”

Hai mươi ngày, hai mươi ngày... Viêm Liệt đã đưa hẳn nhốt tại đây hai mươi ngày, kể từ hôm hẳn trả chiếc giới chỉ bèn không hề để ý tới hẳn! Từ khi ” Tiệp nhân ” kia chết đi, Viêm Liệt bèn không gặp hẳn, Hàn Lam thấy khó mà nén được phần uất trong nội tâm. Hẳn không hề thấy áy náy khi nghe tin đệ đệ chết, người không vì mình trời tru đất diệt. Có trách thì cũng là trách đó là số mệnh của đệ đệ hẳn mà thôi. Hẳn là nhân bất do kỷ a...

Hàn Lam xua tay với hạ nhân, lui về nằm trên giường, hai tay chống ở sau đầu nhìn chăm chăm chạm khắc tinh xảo trên đỉnh phòng. Hẳn không hề nghĩ tới, Hách Liên lại có ảnh hưởng lớn đến Viêm Liệt như thế. Người đã chết, lại còn có thể tiếp tục mê hoặc Viêm Liệt! Người đã chết có thể tranh với người sống sao! Rồi cuối cùng Viêm Liệt cũng chỉ có thể thuộc về một mình hẳn.

Thiên hạ này chắc là chỉ có một mình Viêm Liệt ngu xuẩn. Tình cảm của Hách Liên, Viêm Liệt biết, nhưng tình ý của bản thân với Hách Liên thì tên khờ Viêm Liệt lại nhìn không ra. Chỉ có hắc biết, mỗi lần Viêm Liệt cùng hắc hẹn ước thì tất sẽ có Hách Liên theo cùng. Nếu như người nọ chân tâm yêu hắc, vì sao lại như thế, lâu rồi hắc liền hiểu rõ ràng.

Viêm Liệt cùng hắc thân thiết là có Hách Liên tại, Viêm Liệt đối tốt với hắc, là vì có Hách Liên tại, Viêm Liệt đối với hắc yêu thương có thừa, là làm cho Hách Liên xem. Bởi vậy nên hắc mới lo được lo mất, mới không nề tình huynh đệ mà vu oan cho người kia...

"Ha ha ha... Hách Liên... Người chết quả nhiên là làm ta vui sướng."

Có ai biết người chinh chiến sa trường, Quý tướng quân danh dương thiên hạ, hoàng hậu của Liệt hoả quốc lại là Liễu Hách Liên đâu, phỏng chừng cả thiên hạ này ai cũng không biết. Hàn Lam biểu tình dữ tợn mang theo bất mãn, người nọ chết rất xứng đáng.

"Chi dát" Cửa phòng mở ra, Viêm Liệt xuất hiện, cả người băng lãnh. Hàn Lam kinh ngạc, nở nụ cười sáng lạn, vui mừng đứng dậy ôm chầm lấy Viêm Liệt:

"Ta còn tưởng ngươi không bao giờ đến xem ta nữa.... Còn tưởng ngươi không cần ta...."

Viêm Liệt cúi đầu nhưng chỉ gần giọng nói ra hai chữ:

"Tiện nhân."

Hai từ băng lãnh, không giống vui đùa, mà là chán ghét từ trong lòng phát ra. Viêm Liệt kéo Hàn Lam ra, hai mắt băng lãnh như hàn đàm vạn năm:

"Người đem những lời vừa nói lặp lại một lần nữa!"

"Sao.... Làm sao vậy... Ta nói... Nói ngươi sẽ không cần ta nữa...."

Bị Viêm Liệt sắc mặt lạnh lùng dọa trụ. Hàn Lam nháy mắt nước mắt lưng tròng.

"Không phải câu này, ngươi biết rõ ta muốn nghe câu nào."

Ánh mắt như nhìn vật chết, không có cảm tình. Nghe xong, Hàn Lam sắc mặt tái nhợt, giống như bị hút mất hồn phách, trong mắt cảm xúc quay cuồng. Chẳng lẽ....

"Để ta nói cho ngươi nghe, những âm mưu đen tối của ngươi khi này ngươi đã vô thức mà nói ra, mà ta, nghe không sót một chữ."

Thanh âm phát ra ngày càng rét lạnh."

Ta chỉ là nói nhảm, nói nhảm thôi, ngươi nghe lầm..."

"Nói như vậy tức mọi chuyện cùng ngươi không quan hệ"

"Hắc là vì ngươi mà chết."

"Nếu không phải vì quỷ kế của ngươi, hắc vì cái gì chết, vì cái gì? Ngươi thật khiến ta ghê tởm!"

"Ghê tởm?" Hàn Lam thì thào tự nói. "Ghê tởm sao còn ôm ta? Viêm Liệt, nói đến ghê tởm, đến tội cùng là ai mới thực sự ghê tởm đâu? Là ta? Hay là ngươi? Ha ha ha...."

"....."

"Sao? Trả lời không được đúng không? Ngươi như thế nào không tự hỏi chính ngươi xem, hết thấy là lỗi của ai. Trách ta, ta căn bản chỉ lợi dụng ngu xuẩn của ngươi... Ngươi xem, đệ đệ của ta, là vì ngươi mà tử..."

"Ngươi cho ta là hài nhi ba tuổi sao. Việc này là ta sai lầm, nhưng vốn nghĩ ngươi là gia dưỡng tiểu bạch thỏ, nào ngờ lại là sơn dã độc xà."

"Hại hắc, hại cả chính ta."

"Là của ta sai..."

Năm đó, Hoàng hậu Liệt Hoả quốc bạo bệnh mà tử, Viêm đế đau lòng giải tán toàn bộ hậu cung không màng đến sự can ngăn của đại thần trong triều. Sau đó, Liệt Hoả quốc đẩy binh tấn công nhị quốc, thế chân vạc sụp đổ. Một hồi tinh phong huyết vũ lại mở ra...

---

Tại sao, khi mà ta nhận ra được nguyện vọng của mình chân chính là gì. Thì cũng là lúc tự tay ta chôn vùi hi vọng thực hiện nguyện vọng đó.

Hách Liên....

Hách Liên....

Liên...

Hoàng hậu của ta....

Thê tử của ta....

## 8. Chương 8: Buông Tay

Ba năm sau...

Năm đó Liệt Hoả quốc đẩy lên chiến hoả, thế chân vạc giữa ba quốc gia hùng mạnh nhất bị phá vỡ. Viêm đế thân chinh ra trận, chỉ dùng ba năm mà thống nhất tam quốc, trở thành khai quốc chi quân, thiên cổ nhất đế. Tam quốc hợp ba thành một, lấy hoàng thành Liệt Hoả quốc cũ làm gốc, Viêm đế đổi tên quốc là Tư Hách, hiệu là Tịnh Đế.

---

Thế cục giang sơn thay đổi, chiến hoả qua đi, hoà bình thịnh thế lại một lần nữa trở lại. Triều đình có nhiều chính sách an dân, dân chúng cũng dần an cư lập nghiệp. Trên giang hồ, cũng vì thế mà các môn phái bắt đầu mọc lên như nấm sau mưa, quần tam tụ ngũ.

Nhưng có lực ảnh hưởng nhất vẫn là Nhất cốc, Nhị lâu, Tứ thế gia. Giang hồ vốn không bao giờ yên ả, việc danh môn chính phái hay tà ma ngoại đạo vẫn còn long xà hỗn tạp. Vì vậy Tứ đại thế gia được giang hồ đồng đạo công nhận là người đại diện cũng như chấn chỉnh giang hồ, trừ ma vệ đạo. Tứ đại thế gia gồm có: Nam Cung gia nổi danh dùng đao; Đoan Mộc gia thiện dùng trường tiên; Mục gia thiện dùng kiếm và Bắc Thần gia thạo về thương pháp. Đệ tử môn hạ của tứ đại thế gia hầu hết được tuyển chọn từ các danh môn chính phái vậy nên sức ảnh hưởng của Tứ đại thế gia là không hề nhỏ.

Nhưng thế lực của Tứ Đại thế gia vẫn không thể bằng Nhị lâu, Nhị lâu gồm có: Nhật lâu chuyên buôn bán các loại tin tức trong giang hồ, chỉ cần giao đủ tiền tài, tin tức gì cũng có thể mua được; và Âm lâu, là một tổ chức sát thủ, cao thủ như mây, các sát thủ ở Âm lâu đều không danh không tính, có thể là bất cứ ai trong giang hồ, lấy hiệu để phân chia cấp bậc: Thiên Địa Huyền Hoàng, trong đó Hoàng cấp là thấp nhất, Thiên cấp cao nhất, ở Âm Lâu mạng người được đánh giá bằng tiền, nhưng cũng có ngoại lệ. Âm Lâu lâu chủ và Nhật lâu lâu chủ đều tuyên bố sẽ không ám sát và cung cấp thông tin của một người, đó là Cốc Chủ Lạc Diệp Cốc Khúc Vô Dung. Không phải vì Nhị vị Lâu chủ không muốn mà là không dám. Lạc Diệp cốc, thiên hạ đệ nhất thánh địa, cũng là đệ nhất hung địa, người giang hồ muốn cường thế nhập cốc đều chết không toàn thây. Cốc chủ Lạc Diệp cốc ít khi đi lại trên giang hồ nhưng võ công, kiếm thuật, y thuật, độc thuật thì nổi danh thiên hạ, không ai dám so bì. Từng có biết bao hào kiệt võ lâm không phục, đến kiêu chiến nhưng kết quả chỉ là cái chết. Hết thảy những điều đó làm cho Lạc Diệp cốc trở thành một kiêng kỵ trong võ lâm.

---

Gió thu phảng phất, trong một rừng thanh trúc bạt ngàn, liếc mắt có thể thấy thanh tuyến bên cạnh đang róc rách. Một người thanh y, một đầu tóc bạc tùy ý thả tung không bó buộc, đang chuyên tâm nấu nước pha trà.

” Nguyên lai đệ ở trong này, vậy mà làm cho ta tìm mãi.”

Khúc Vô Dung xuyên qua một mảnh thanh trúc, miệng tuy nói tìm mãi, nhưng dưới chân lại thông thả lững thững, nhàn nhã ung dung đi tới...

” Đến sớm không bằng đến kịp lúc, nước đệ vừa mới nấu xong, huynh đã tới rồi, thật là vừa khéo.”

Thanh y nhân đem ấm nước ra khỏi chỗ củi lửa, nhìn Khúc Vô Dung khẽ cười nói. Nhìn hắn một đầu tóc bạc, cứ nghĩ là một lão nhân, nào ngờ vừa mới quay đầu, mới nhìn ra gương mặt hồng nhuận, mang theo tiểu ý, làm cho người đối diện cảm thấy một sự tự tại không nói lên lời, toàn thân cao thấp, tự nhiên có thêm phần tiêu sái. Nhưng nếu nhìn kĩ, trong ánh mắt kia lại lạnh như băng, lãnh đến mức không còn chút tình cảm nào có thể chen vào.

Khúc Vô Dung bật cười nói:

” Người hạ Tửu hương trong nước suối, hương này còn hơn cả rượu đã ủ trăm năm, chẳng phải cố ý mời ta đến sao, lúc này ta đến là hợp a.”

Nếu có người giang hồ ở đây chắc phải ngạc nhiên sững sờ khi thấy Cốc chủ Lạc Diệp Cốc lại thân thiện đến vậy, chắc chắn sẽ có người nghĩ mình bị ảo giác. Nhưng rất tiếc không có ai chứng kiến, bởi đây chính là Lạc Diệp cốc, nơi mà ai cũng không thể xâm nhập.

” Cũng không thể cãi lại huynh, đệ cũng không tranh nữa, nếu huynh muốn uống vậy mau an vị.”

Người đầu bạc lấy từ chiếc giỏ trúc bên cạnh ra hai chiếc bát bằng trúc, rót đầy nước suối đã đun, đặt trên một tảng đá bằng phẳng, rồi thả thêm vài lá trà được gói riêng trong một chiếc thủ quỳen bằng lụa trắng. Trong khoảnh khắc hương trà thanh đậm đã vẩn vít, quỳen với hương trúc tạo thành một hương vị đầy thanh thoát.

Khúc Vô Dung ngồi khoanh chân bên tảng đá, cười nói:

” Hảo trà, cũng sẽ không uống không của đệ, có chút lễ mọn, mau nhận.”

Vươn tay ra, trong lòng bàn tay là một mảnh hồng diệp, một cơn gió thổi qua, Những chiếc hồng diệp bay tán loạn, có chiếc rơi cả vào khe suối rồi theo nước trôi đi.

” Lưu thủy mãi trôi nhanh. Thâm cốc liệu có ngày nhàn. Phải chăng nên tạ ơn hồng diệp. Mang theo nhan sắc đến nhân gian.”

Mang theo ý cười, Khúc Vô Dung từ từ ngâm nga. Người đầu bạc bèn trợn hai mắt, nói:

” Huynh lại lấy truyện cũ đến trêu ta, nên phạt.”

Vừa nói, tay liền chụp một chưởng lên lòng bàn tay đang xoè ra trước mặt kia, phát ra một tiếng vang thanh thúy. Khúc Vô Dung cười vang thu tay lại, ý vị thâm trường nói:

” Người tức giận, thế nhưng chuyện cũ vẫn chưa buông tay.”

Người tóc bạc trừng mắt nhìn người ngồi trước mặt, cúi đầu nâng bát trà, khẽ thổi, trà hương vương vẩn đến sáng khoáy lòng người, hít sâu một hơi, rũ mi mắt từ từ nói:

” Đã sớm buông.”

” Thật sự đã buông?” Khúc Vô Dung truy vấn. Người đầu bạc nhẹ nhàng ấm một ngụm trà, híp mắt lại nhìn Khúc Vô Dung, khẽ mỉm cười:

” Đệ toàn bộ đã sớm buông, huynh tại sao còn không quên mà cứ tiếp tục truy vấn?”

Khúc Vô Dung cũng ấm trà, thở dài một hơi nói:

” Ta lần này xuất cốc, nghe được một chuyện.”

” Có quan hệ tới đệ?” Người đầu bạc khẽ cười,” Đệ vốn là người chết đã ba năm, như thế nào lại còn có người nhớ rõ đệ sao?”

” Ba năm dài lắm sao?”

Người đầu bạc nghiêng đầu, ý cười chợt tắt, vẻ trào phúng dần hiện lên:

” Vậy sao? Cuối cùng cũng có người nhớ rõ đệ sao, ha ha ha... Vậy thù đệ chết không hoàn toàn uống phí a.”

Khúc Vô Dung nhìn hần nói:

” Có một số việc, dù đã qua mười năm, hai mươi năm hay năm mươi năm, với một số người mà nói, nó vẫn sẽ mãi còn mới nguyên, còn mãi đau đớn.”

Người đầu bạc cúi đầu, mái tóc tựa tuyết rủ xuống, che khuất gương mặt.

” Chuyện của quá khứ, đệ có thể quên, người khác tự nhiên có thể quên, mười năm hai mươi năm không thể quên? Vậy thì trăm năm, ngàn năm? Lúc đó dù là kiệt ngạo một đời cũng chỉ là xương trắng, cơ nghiệp giang sơn, cũng còn có khi tan biến, huống chi là một chút chuyện cỏn con, rồi sẽ quên đi, bất quá chỉ là sớm hay muộn.”

Người đầu bạc buông trục bát trong tay, vươn tay vén lọn tóc che phủ gương mặt, nhìn Khúc Vô Dung cười đến vân đạm phong khinh:

” Năm đó, lá phong hồng diệp bay khắp trời, đệ nhìn như thấy trái tim tan vỡ, nhưng giờ, Hồng diệp theo lưu thủy phiêu bạt nhân gian, thâm cốc kia lưu người lại đủ nhân...”

Đã quên thật sao? Khúc Vô Dung cố gắng muốn từ nụ cười kia nhìn ra điểm khác lạ, nhưng lại bị nụ cười tiêu sái kia mê hoặc, rơi vào sương mù, suy nghĩ của hần quay lại 3 năm về trước...

Nhớ lại năm đó, Khúc Vô Dung hần đang trên đường xuôi về phía nam tìm chút thảo dược, ngang qua Thệ Vấn hồ, đang thông thả thưởng thức cảnh đẹp nơi đây, chợt thấy một bóng người thả mình xuống hồ, trông bóng dáng thật cô đơn cùng quyết tuyệt...

Đến khi vớt được người kia lên, thấy y khô gầy đến không ra hình người, một thân vải thô tù phục, hơi thở mỏng manh như thể sẽ ngừng bất cứ lúc nào. Hai cổ tay là hai vết sẹo dữ tợn, chứng tỏ người này đã bị phế đi, mạch tượng mỏng manh lại hỗn loạn đến không chịu nổi, làm cho người vốn tự phụ về y thuật như hần cũng phải nhíu mày. Thân thể người này so với tượng tượng của hần còn kém gấp nhiều lần, nội lực đã hao hết, tinh thần cũng suy kiệt, hoàn toàn là bộ dáng của người đã bước một chân qua quỷ môn quan.

Người này hần có thể cứu, nhưng kinh mạch y đã tắc nghẽn, hần phải tốn ít nhất một tháng để dẫn thông. Thân thể người này vốn đã thật không xong, dù có cứu được mệnh trở về cũng mất hết võ công, nửa đời sau cũng chỉ có thể gắn liền với giường bệnh, đến khi đó, sống cũng chưa chắc là tốt bằng chết đi. Hơn nữa, vấn đề trọng yếu là, người này đã không có ý muốn sống, dù có cứu lại một mạng, e là cũng không được bao lâu. Dẫn đo suy nghĩ, cuối cùng cũng quyết định cứu mạng nam tử này, cũng bởi vì, lúc nhảy xuống cứu y, hần nhìn thấy một đôi mắt giống nàng.... Cũng đầy bi thương, tuyệt vọng, và không cam lòng đến thế...

Thi châm, tạm để người kia tỉnh lại, thấy y nói buông tay với quá khứ, cũng thở phào một hơi. Đối y phục của hần cho một thi thể khác, tiện tay chế tạo vài vết thương, rắc được nguy tạo vẻ bên ngoài như vết thương cũ, cũng tiện tay lấy bạch ngọc giới chỉ mà y đưa để vào trong y phục của xác chết, rồi ném cái xác kia xuống hồ. Cuối cùng mang theo nam nhân đã hôn mê chạy về cốc.

Hai tháng sau đó, người kia mở mắt, thân thể vì quá mức hư hao, mái tóc đen tuyền trở lên bạc trắng, nhưng gương mặt vẫn trong trẻo như ngày nào. Người nọ cố hết sức giương mi, khoé miệng khẽ cong, đối với hần mỉm cười: ” Đa tạ!”

Ngữ khí mỏng manh, nhưng lại truyền vào tai hần hết sức rõ ràng, hần đột nhiên lần đầu tiên trong đời thấy khâm phục một ai đó, nam nhân này, với tình trạng trước mắt, vẫn có thể cười đến thoải mái như vậy, thật đáng cho người ta khâm phục.

Mười ngày sau, nam nhân kia không hề nhốt mình trong phòng, bắt đầu nơi nơi đi loạn trong Lạc Diệp cốc, rừng thanh trúc thập phần tươi đẹp kia, làm cho y thần tình thích thú, tán thưởng không thôi, trên mặt

tươi cười cũng ngày một nhiều, dần dần sâu bi trong mắt chuyển sang phần tiêu sái, nói chuyện cũng ngày một nhiều.

Khúc Vô Dung cũng là người lưu lạc giang hồ, năm đó an táng vong thê, bi thương quá độ mới ẩn cư Lạc Diệp cốc, bị giang hồ đồn thổi thành tính cách quái gở, lại thâm ít khi xuất cốc, nhìn thấy ngoại nhân, tính tình cũng dần trở lên trầm tĩnh.

Nhưng giờ trong cốc thêm một người, vị khách này tính tình thập phần hào sảng, lại từng dạo qua quỹ môn quan một vòng, trong lòng dĩ nhiên cũng nhìn thấu được vài phần. Mãi sau này, Khúc Vô Dung mới biết, người hấn cứu là Quỷ tướng quân nổi danh năm nào, nhưng đó lại là một câu chuyện được nhắc đến hồi sau...

---

Liễu Hách Liên, chính là nam nhân tóc bạc đó, năm đó được cứu, cũng không hề giấu giếm mà kể mọi chuyện cho Khúc Vô Dung nghe. Hai người nhất kiến như cố, bèn kết làm huynh đệ, từ đó đến nay cũng đã được ba năm.

Chính là, ba năm trôi qua, tình cảm của y với Viêm Liệt vẫn như một căn độc châm đâm sâu trong lòng, tuy rằng đã quyết đoạn tuyệt tình ty (\*), nhưng vẫn không thể thoát khỏi ngay lập tức. Ngược lại thấy Lạc Diệp cốc phong cảnh thanh u, thiên nhiên khả tú, Hách Liên bèn thấy vui vẻ thoải mái, thế này mới cảm thấy, trên thế gian này có bao nhiêu sự vật tốt đẹp, nhưng lại bị bản thân xem nhẹ, không tinh tế thưởng thức, càng cảm thán trời cao ban ân, có thể để y một lần nữa được ngắm nhìn cảnh đẹp của thế gian.

(\*)tình ty: dây tơ hồng

Hách Liên trong lòng sáng sủa, nói cũng nhiều hơn, cùng với Khúc Vô Dung nói chuyện ngày càng hợp ý, cũng bị Hách Liên ảnh hưởng, Khúc Vô Dung dần cởi mở, nhu hoà hơn. Một Liễu Hách Liên tiêu sái như phong năm nào đang dần dần trở lại...

Ba năm này, thân thể Hách Liên vẫn thật không xong, Khúc Vô Dung dùng tận các loại thảo dược quý báu, cũng mấy lần xuất cốc hái thuốc mang về. Đồng thời còn mang theo tin tức trên giang hồ cũng như của triều đình. Mỗi lần Hách Liên đều lắng lắng nghe hấn nói, Khúc Vô Dung cũng biết ba năm nay vị Viêm đế kia vẫn nhớ nhưng người này, chính là không dám nói ra, sợ chạm đến chỗ thương tâm của Hách Liên.

Nhưng là, Hách Liên biểu hiện ngày càng sáng sủa, tuy rằng đối với chuyện của mình không hề nhắc lại, nhưng vẫn hàng ngày nhàn nhả tự tại ở trong cốc, không nhìn ra nửa điểm thương tâm, cho nên lần này Khúc Vô Dung mới mang ít lá phong hồng diệp về, nương theo đó mà dò tâm ý người nọ.

Động tình thì dễ mà vong tình thì nan, nếu Hách Liên thật lòng buông xuống, hấn mới chính thức kính nể vị nghĩa đệ này, cảm được buông được mới là đại trượng phu. Rừng trúc gió thoảng, tiếng gió vi vu, những chiếc hồng diệp vẫn còn lác đác quay cuồng, nước suối vẫn róc rách chảy về phía ngoài cốc, chẳng bì bất cứ điều gì mà quay đầu.

”Đại ca, đệ ở trong cốc đã phiền huynh thật lâu, thật sự buồn chán, đệ nghĩ muốn ra ngoài, vừa đi vừa ngắm nhìn phong cảnh đất trời cho thoải.”

”Vừa nãy đệ có nói, Hồng diệp theo nước chảy đi khắp nhân gian, còn ta ở thâm cốc tận hưởng ngày nhàn, vì sao giờ đây lại thay đổi chủ ý?”

Hách Liên nhìn chăm chú vào Khúc Vô Dung, lấy trên mặt hấn đầy lo lắng, trong lòng ảm áp, chậm rãi mở miệng nói:

”Đại ca, ba năm qua đối với đệ quan tâm như ruột thịt, đệ cũng không gạt huynh, ngày đó đệ lưu lại trong cốc, thứ nhất là do thân thể gầy yếu, bất lợi cho việc đi xa, thứ hai là do đệ đối với kẻ kia chưa hoàn toàn vong tình.”

Đây là lần đầu tiên trong vòng ba năm nay, y chính miệng nhắc đến người kia, ngữ khí bình tĩnh, không có nửa điểm gợn sóng, như là nhắc đến người xa lạ.

”Mà nay cơ thể đệ đã không khác người bình thường là mấy, đối với kẻ kia cũng không còn vướng bận, chính là trong cốc, một mảng phong lâm, thật thúc giục lòng đệ, muốn giục ngựa đón gió tây, một vô hảo tửu,

nhìn kĩ giang sơn vạn dặm, nhân sinh cũng chỉ có mấy mươi năm, cũng không muốn giam mình một chỗ. Đại ca, tâm của đệ không giống với huynh... Lòng huynh đã không còn gì lưu luyến, nhưng đệ còn muốn tận hưởng cảnh đẹp giang san, ngày trước bị một sợi tình ty quấn thân, đến nỗi đánh mất chính mình, hiện tại, đệ đã muốn tìm lại bản thân, cho nên, đệ phải đi... Phải đi thôi..."

Khúc Vô Dung nhìn kĩ vị nghĩa đệ trước mắt, quả thật đã có chút thần thái tiêu sái phi dương, làm cho người ta không thể không bị thuyết phục, vì thế gật đầu:

"Đệ rút cuộc cũng đã thoát khỏi, chúc mừng đệ."

"Đệ rời đi, Đại ca không có gì ngoài được, đệ cần gì cứ cầm, phòng bắt trắc, không thì cũng mang đổi ít ngân lượng phòng thân." Khúc Vô Dung cười sáng khoái.

"Đa tạ, đệ sẽ không khách sáo."

Hai người nhìn nhau cười lớn, Hách Liên tay cầm tay nải, chấp tay nói:

"Đại ca, đệ đi đây."

"Để ta đưa đệ xuất cốc."

"Đại ca, đưa người ngàn dặm, chung quy cũng có lúc phải từ biệt, không bằng không tiễn, chúng ta cáo biệt tại đây, đại ca còn chuyện gì muốn nói, hay muốn đệ làm xin cứ nói."

"Đệ..."

Khúc Vô Dung giọng nói khẽ run lên, lấy ở trong lòng ra một tập tranh ảnh tư liệu nói.

"Nghĩa đệ, đây là bản thảo về y dược, trên đó đều ghi lại một số thảo dược trân quý khó tìm, nếu người đã muốn đi khắp thiên hạ, nếu gặp được chúng, vậy giúp ta mang chúng về."

"Được, Đệ chắc chắn lưu ý giúp huynh. Đại ca, đệ cáo từ."

Hách Liên xoay người, dọc theo con suối mà đi. Khúc Vô Dung nhìn theo bóng lưng người rời đi, một trận gió thổi qua, đầy trời lá trúc bay tán loạn, một mảng thiên địa như đổi màu, bao trùm lên bóng hình kia, thẳng cho đến khi bóng lưng cô ngạo kia biến mất khỏi khung cảnh trúc lá bay đầy trời. Hách Liên bỗng nhiên thở dài một hơi, xoay người đi về trong cốc, nghĩ đệ của hắn, liệu có thực sự buông tay. Một tình cảm khắc cốt như thế, vị nghĩa đệ này cũng là người cầm được buông được, nhưng hai chữ vong tình, lại có thể dễ dàng như vậy hay sao? Ngay cả khi lòng người rộng tựa biển khơi, đáy lòng sâu như vực thẳm, cũng sao tránh khỏi những gợn sóng bất thường.... Nhưng đây cũng không phải chuyện hắn có thể quan tâm, nghĩa đệ cũng không phải là người khiến cho người khác phải lo lắng. Ngẩng đầu nhìn thiên không, mây trắng tầng tầng lớp lớp, vị nghĩa đệ kia như cánh nhạn, là vật thuộc về thiên không, chỉ cần đệ ấy không cam lòng thu cánh lại, thiên hạ này không có gì có thể giam cầm....

---

Hoàng cung Tư Hách quốc

Viêm đế ngồi trên ngai cao, ba năm cũng không làm con người này thay đổi, thời gian không thể lưu dấu trên gương mặt, nếu có thì cũng chỉ là sự băng lãnh toả ra ngày càng mạnh, thần thái cũng tràn ngập sát khí. Viêm đế nhìn vị hoàng đệ đang đứng trước mặt, khẽ nhíu mày:

"Người đã rõ?"

"Đệ biết, ngay từ ngày vị công tử tên Hách Liên kia chết đi Đệ liền biết, không, có lẽ còn sớm hơn thế."

"Người biết được những gì?"

"Huynh hối hận, hối hận khi đó tuổi trẻ khí thịnh, không nhìn rõ được thị phi. Huynh không nhìn rõ được ai mới là người bản thân cần, khi người kia chết đi, huynh muốn chứng minh bản thân không cần y, nhưng càng chứng minh thì càng thấy rõ, người đó là người duy nhất đối với huynh bất ly bất khí, vì huynh mà sinh, vì huynh mà tử, cũng là người duy nhất không có lỗi với huynh! Vì thế huynh mỗi ngày đều sống trong thống khổ, huynh giải tán hậu cung cũng là vì y, hoàng huynh giờ huynh lại muốn bỏ lại giang sơn

mà phiêu bạt giang hồ cũng là muốn thay y ngấm tận giang sơn này. Nhưng hoàng huynh, quốc không thể một ngày vô chủ, người kia đi cũng đã ba năm, huynh cũng nên buông tha cho chính mình.”

” Không, tất cả đều không ý nghĩa, ta biết mình sai lầm rồi. Ba năm đã qua, nhưng ta như cũ không quên được, những chuyện trước kia tưởng như sáng tỏ, nhưng thực ra là ta sai, là ta đã sai rất nhiều. ” nghiêng mặt đi, tầm mắt hướng về phía bên trái không người. Nhiều năm trước, khi người kia còn tại, vĩnh viễn đều đứng nơi đó.” Là ta nghĩ y hạ lưu, mới cam chịu thế huynh trưởng vào cung, không nghĩ tới, hẳn là vì gia tộc, cũng là... Vì yêu ta. Ta nghĩ y tham luyện quyền thế nên nhất quyết không chịu từ bỏ Hậu vị, lại tỏ vẻ vân đạm phong khinh, không nghĩ đến y lại dễ dàng buông tay đến thế... Năm đó không nghĩ đến, không nhìn rõ, hiện tại thấy rõ nhiều lắm, nhưng hết thấy đã muộn rồi...”

Viêm Liệt nhắm chặt hai mắt, hai hàng thanh lệ cứ vậy mà tuôn.

## 9. Chương 9: Tương Ngộ

Một chiếc xe ngựa từ từ tiến vào thành, chiếc xe ngựa tuy đơn sơ nhưng dân chúng không ai dám cản đường, đơn giản bởi vì vị xa phu trên hông đeo bội kiếm, nhìn qua đã biết là người giang hồ.

Thành Vị Thủy này vốn là địa bàn của Đoan Mộc thế gia, một trong tứ đại thế gia danh chấn giang hồ, hơn nữa mấy hôm nay nổi lên tin nửa tháng nữa sẽ có võ lâm đại hội ở đây, nên trong thành giờ rất đông người mang theo đao kiếm, dân chúng bình dân cũng theo đó mà tránh xa khỏi thị phi, kéo mang hoạ vào thân. Cũng bởi lẽ như thế, chiếc xe ngựa tuy đơn giản nhưng một đường thuận lợi tiến thẳng đến Thủy Lai Cư, là khách điểm nổi tiếng nhất trong thành. Tiểu nhị cũng nhanh chóng chạy ra tiếp khách nhân.

” Chư vị đại gia, hoan nghênh quang lâm tiểu điểm, vạn phần vinh hạnh, mời đại gia vào.”

Vị xa phu nhảy xuống, cước bộ trầm ổn, quả là người biết võ công, trầm giọng hỏi:

” Chưởng quầy, ta hỏi người, trong điểm còn nhà viên nào sạch sẽ yên tĩnh không?”

” Có có có, tứ nhà viên Mai Lan Cúc Trúc của bốn điểm hiện đều chưa có người ở.”

” Vậy thì tốt rồi, cho ta nhà viên nào thanh tĩnh một chút, đây là tiền cọc.” Nam nhân xuất ra một thỏi bạc đặt ở trong tay trưởng quầy, làm cho ánh mắt mừng rỡ của trưởng quầy híp lại thành một đường thẳng. Nam nhân đi về phía xe ngựa, cúi đầu nói:

” Công tử, có thể nghỉ ngơi rồi.”

” Ân”

Trong xe ngựa truyền ra một tiếng hừ nhẹ, thanh âm trầm thấp mang theo chút uy nghiêm, lại phảng phất sự lãnh đạm lạnh lùng, làm cho người nghe được không tự chủ thấy thật kính nể, đây là thanh âm của người thường xuyên ra lệnh cho người khác, cư cao lâm hạ.

Bố liên trước xe ngựa được vén lên, đi ra là một huyên y nam tử, thân hình cao ngất, mặt như đao khắc, quanh thân ẩn ẩn lãnh khí vờn quanh.

Chưởng quầy ân cần nghênh đón, vừa ngẩng đầu lên, nhin không được hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt vị khách nhân này thật lạnh lùng, rõ ràng là một đôi mắt phượng, nhưng lại bởi vì ánh mắt quá mức băng lãnh, đến nỗi làm cho người đối diện không tự chủ được mà rung mình, nhất là phảng phất còn ẩn ẩn sát khí, tuy rất nhạt nhưng chưởng quầy vốn là kẻ lẩn lộn, sao lại không nhận ra.

” Thỉnh khách quan, phòng ở bên trong.”

Chưởng quầy nhanh chóng rời đi tầm mắt, không dám loạn nhìn, ân cần tiếp đón khách nhân. Huyên y nam tử đưa mắt nhìn chung quanh khách sạn, đám người xung quanh chạm vào tầm mắt kia đều không tự chủ mà quay mặt đi né tránh, hiển nhiên là đều bị vị công tử tuần mi nhưng lạnh lùng này dọa sợ. Huyên y nam tử sắc mặt trầm xuống, đang muốn đi vào khách điểm, bỗng dừng một mắt bạch y lọt vào trong khoé

mắt, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, thân ảnh chợt biến mất như quỷ mị. Ngay sau đó thân ảnh huyền y nam tử lại xuất hiện trên phố, nhìn chăm chú vào một ngõ nhỏ, một đoạn tóc trắng phất phơ biến mất nơi góc đường, huyền y nam tử trong mắt càng lạnh lùng, trong nháy mắt, thất vọng cùng đau thương đến khắc cốt hiện nên, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, lại khôi phục thành lạnh lùng.

“Công tử...” Nam nhân vừa đánh xe chạy qua ” Phát sinh chuyện gì?”

“Không có gì.”

Huyền y nam tử xoay người quay lại khách điểm, không ai có thể phát hiện, phía dưới ống tay áo rộng rãi kia, tay hắn gắt gao nắm lại thành quyền, đầu ngón tay trắng bệch, như đã dùng khí lực thật lớn, mới đủ cho hắn duy trì vẻ lạnh lùng trên mặt.

Hắn chính là Viêm Liệt, là quân chủ của Quốc gia này, ba năm trước hắn là Viêm đế, ba năm sau vẫn là như vậy, nhưng quốc gia đã phồn vinh hơn, duy độc có một bóng hình, đã không ở bên hắn như trước... Lần này ra cung, việc triều chính đã được thu xếp ổn thoả, đệ đệ của hắn tuy không đồng ý tiếp nhận vương vị, nhưng vẫn thay hắn tiếp quản triều cương, nói chờ hắn người ngoại trở về sẽ trao trả chính sự. Hắn không nói gì, cứ thế rời đi, hắn chỉ muốn thay người kia, đi khắp thế gian này.... Cứ như vậy đi đến nơi này.

Vừa này, nhìn thấy mặt bạch y trong đám người kia, hắn như trở lại năm đó, Thanh Giang một chút cũng không đổi thay, thực quán ở phía Đông phố, được quán ở phía Tây phố, phía trước là một gian thiết pho, tiếng rèn sắt đinh đang vang lên, một khối móng ngựa bằng sắt dần dần dưới tay dần dần thành hình, hắn đứng ở bên cạnh nhìn, dần thất thần.

---

Hách Liên đây bắt đầu dĩ nhiên nam nhân lạnh lùng trước mặt, người này là người mà khi hắn rời Lạc Diệp cốc không xa thì bắt gặp, khi đó thấy y một thân cẩm y ngã trong rừng, bèn tò mò lại xem. Tới rồi mới biết hắn trúng độc, ngoài ra trên thân còn vài vết thương do đao gây ra. Hảo tâm giúp hắn băng bó vết thương và giải độc, không ngờ nam nhân nọ kiên quyết đi theo, nói muốn báo ân cứu mạng. Nhìn nam tử này khí độ bất phàm, y phục bộ sức trên người cũng thuộc hàng thượng đẳng, lại không hiểu vì sao cứ bám theo hắn mãi không thôi. Hách Liên thở dài lần thứ một trăm trong ngày, nhưng cũng không thể dă động gì đến người kia đành mặc hắn đi theo. Cứ như vậy cho đến tận nơi này.

Nhìn cảnh vật nơi đây làm cho Hách Liên thấy hoài niệm, từ kí ức hiện lên rõ rệt như đã khắc sâu vào trí óc. Nhưng khác là giờ đây, khi nhớ lại, tâm hắn không còn bị dao động nữa, chỉ còn là một mảnh hững hờ. Những kí ức kia cũng chỉ là hồi ức, không hơn không kém, nó không thể dă động gì đến hắn, cũng như không thể làm phiền đến cuộc sống vốn bình lặng của hắn nữa.

“Người đang nghĩ cái gì?” Một giọng nói trầm trầm vang lên, kéo Hách Liên đang thất thần, liếc mắt nhìn nam nhân đi bên cạnh, nói:

” Không, chỉ là nhớ lại một vài điều ”.

“Vậy đi thôi, khách điểm trước mặt rồi.”

Nam nhân rảo bước đi vào một gian khách điểm, Hách Liên bắt đầu dĩ đi theo, tự nhủ, người này chắc cũng là kẻ cư cao lâm hạ, chỉ biết ra lệnh cho người khác.

---

Bóng đêm dần buông xuống, gió nổi lên gào thét, làm cho Viêm Liệt không thể đi vào giấc ngủ, hắn áp tay vào ngực, kỳ thật không phải là không thể ngủ, việc hắn thao thức cùng tiếng gió rít gào ngoài kia không quan hệ gì với nhau, mà là do bản thân hắn vẫn thấy phiền táo không yên, đã ba năm rồi, sự bất an này vẫn tra tấn hắn, thời thời khắc khắc đều kêu gào trong cơ thể hắn, làm cho hắn hàng đêm không thể nhập miên.

Hắn biết, nỗi phiền táo này đang kêu gào cái gì, nó đang gọi tên Liễu HáchLiên, đang khát cầu nam nhân đã từng vì hắn mà dâng ra hết thảy. Hắn gắt gao dề tay lên ngực, nơi đó cũng là một mảng lạnh như băng, trái tim bên trong cũng đang đóng băng lại, đóng băng cái tên Hách Liên.

Hắn biết trên đời này không có thuốc chữa hối hận, cho nên ba năm qua, hắn liều mạng nói với chính mình là không cần hối hận, không cần hối hận, hắn đem tất cả tinh lực và tâm trí vào việc mở rộng quốc gia, làm cho Liệt Hỏa quốc ngày xưa trở thành kẻ thống trị thế gian này, hắn hưởng thụ sự vui sướng khi công thành danh toại, nhưng là mỗi khi quay đầu lại, phía sau không một bóng người, hư không cùng tịch mịch từng chút từng chút ăn mòn bản thân hắn, ý chí hắn và cả...tâm hắn. Mỗi khi hắn muốn tìm người chia sẻ thành tựu bản thân, trong đầu chỉ hiện lên duy nhất tên một người.

Thẳng đến một khắc kia, hắn mới hiểu được, hắn có thể mất đi hết thảy, mất đi phú quý vinh hoa, mất đi giang sơn cấm tú, mất đi quyền khuynh thiên hạ, thậm chí mất đi cả sinh mạng này, duy độc không thể mất đi Hách Liên. Trên bàn tay hắn, vết sẹo mà năm đó bóp nát chén rượu, tự huỷ hoại mình mong người kia quay về, hắn không cho thái y chạy chữa, muốn lưu lại một chút gì đó. Ba năm trước, hắn còn không rõ, vết thương này hắn lưu lại tội cùng là vì hắn yêu Hách Liên, hay là vì tâm tồn áy náy, hắn khi đó, phân không rõ.

Nhưng cái giây phút mà cảm thấy hết thảy đều như vô nghĩa, làm cho hắn thành thực hơn, những chuyện trước kia không rõ, đột nhiên thông suốt, hắn biết, là hắn trì độn. Từ khi hắn sinh ra, đến khi danh dương thiên hạ, thuận lợi đến mức làm cho hắn tự cao tự đại, thuận lợi tới mức hắn chỉ có thể nhìn thấy bản thân mà không nhìn thấy người khác.

Hách Liên là người đầu tiên làm hắn cảm thấy rối loạn, cũng là người duy nhất không kiêng dè gì hắn, nói hắn tự cao tự đại, nói hắn ngu ngốc. Hắn cứ như vậy bài xích người nọ, thẳng đến khi phát hiện Hách Liên yêu hắn, thay thế ca ca gả cho hắn. Hắn cũng không vạch trần, mà thuận theo đó giữ lại người kia. Hắn tra tấn y, nhục nhã y, lợi dụng yêu thương của y đối với hắn mà tuy y phát tiết bất mãn của bản thân lên người y, hắn tựa như một đứa nhỏ ích kỷ, mưu toan dùng phương pháp ty tiện này, cướp đoạt sự sáng chói của người kia. Kết quả lại là chính bản thân mình bị hấp dẫn, sa vào tình yêu thâm trầm say đắm của người kia lúc nào không hay.

Hắn quá trì độn, rút cuộc là không thể quay đầu. Ngực từng trận co rút đau đớn, dùng lực nắm chặt, thật khó chịu, là sự khó chịu không nói lên lời, lồng ngực bức bối như muốn nổ tung.

” Hách Liên.... Hách Liên...”

Thanh âm mang theo nước mắt, tay hắn cũng buông ra, mạnh mẽ huyết ngủ của chính mình. Hắc ám dần dần bao phủ trước mắt, hắn lộ ra một mặt tươi cười, Hách Liên, chúng ta sắp gặp mặt, lúc này, người đừng đi, được không?

..... Hách..... Liên.....

Trong mộng, trước mắt lại thấy bạch y phiêu phiêu. Viêm Liệt quay đầu, thấy gương mặt ngày đêm mong nhớ, vẫn mặt cười tiêu sái kia.

” Liệt, cảnh xuân tươi đẹp, chúng ta đi du ngoạn ven bờ Thanh Giang được không?”

” Hách Liên...”

Hắn run sợ, vươn tay ra nhưng chậm chạp không dám chạm vào khuôn mặt kia, sợ chỉ khê chạm vô, bóng hình nọ lại hoá thành mây khói tan đi mất.

” Mang theo một vò mai hoa tửu, thêm vài cái bánh ăn sáng, không cho người...” Nét cường mang theo vài phần phóng khoáng, tự tại.

Hắn ngây người, si ngốc nói: ” Được a...”

Trời xanh nước biếc, ánh mai ửng hồng, bọn họ ngồi trên tiểu thuyền, phiêu đảng trên dòng Thanh Giang. Cảnh đẹp, nhưng vẫn không đẹp bằng nét cười trên khóe môi người nọ, nguyên tưởng sẽ không còn được gặp lại, ruốt cuộc vẫn không dám chạm vào.

” Liệt...”

Cảm giác người nọ đã say, nhìn hắn đến si ngốc, khê cười mà khuynh thân hôn nhẹ lên môi hắn, thân thể chấn động, hắn vươn tay ôm chặt người nọ, gắt gao giam cầm, phát giác người trong lòng mình thật gầy

yếu, sợ rằng còn nhẹ hơn so với nữ tử. Thâm tình chăm chú nhìn người trong lòng, khẽ cười. Hết thấy như là mộng mà không phải mộng.

” Hách Liên, ngươi là Hách Liên....”

Hắn run giọng, không nói lên lời, bao nhiêu từ ngữ muốn nói cùng người nọ, nhưng đến khi nhìn thấy dung nhan kia, trong lòng bỗng dâng lên một cỗ chua xót, không thể nói thành lời. Người trong lòng chỉ còn một thân da bọc xương, nhưng với Viêm Liệt vậy là đủ, chỉ cần còn sống, đời này kiếp này hắn sẽ không tái buông tay.

Người này đã từng điên cuồng theo đuổi hắn, hiện tại là hắn theo đuổi người này, giữa hai người tự như vĩnh viễn có một khoảng cách. Vốn nghĩ đời này vĩnh không tương kiến. Ai ngờ có thể gặp lại.... Thâm tình nhìn người nọ, tự như muốn đem người khắc vào trong đáy mắt, khắc vào trong lòng, chẳng đến khi nhắm mắt lại cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

” Liệt...” Người nọ mỉm cười, nhẹ nhàng nói ” Ta yêu ngươi.”

Viêm Liệt tựa như nghe thấy trái tim cơ hồ như vọt ra khỏi lồng ngực, một câu này làm cho hắn nhớ lại, trước kia có bao nhiêu tàn nhẫn, bao nhiêu vô tình, nhục nhã người nọ, làm cho y một thân thương tích... Là hắn ngu ngốc, hung hăng giẫm đạp lên hết thấy. Người nọ đã trở về bên người hắn, hắn sẽ không bao giờ buông tay nữa.

” Hách Liên, ta yêu ngươi...”

Viêm Liệt nỉ non nói: ” Ta nên sớm nói ta yêu ngươi, ta yêu ngươi, kỳ thật trước nay ta vẫn yêu ngươi, chính là bản thân lại không nhìn rõ, Hách Liên.... Ngươi có thể tha thứ cho ta sao.”

Người trong lòng vẫn mỉm cười, nhìn hắn, thật chăm chú. Viêm Liệt siết chặt vòng tay, lại phát hiện người trong lòng ngực dần dần tiêu tán, từng chút từng chút, đến không còn thấy nữa.

KHÔNG! KHÔNG....

Viêm Liệt đột nhiên kêu to, choàng tỉnh, một nỗi đau xót như cự chùy, hung hăng nện xuống....

Hết thấy đều chỉ còn lại sự trống rỗng vô tận, hắn chưa từng ôm người kia, cũng giống như hàng trăm hàng ngàn giấc mơ khác, tỉnh mộng, người nọ liền biến mất, tiêu tán như chưa từng bao giờ tồn tại. Kỳ thật hắn biết, hắn biết hết thấy chỉ là ảo tưởng của hắn, hắn bắt buộc bản thân phải đi vào giấc ngủ, cũng chỉ vì giấc mộng tương phùng này, cho dù chỉ là hư ảo, nhưng một khắc khi nhìn thấy người kia hắn cũng thấy vui sướng, cũng làm cho tâm hắn đau thêm một tầng, nhưng hắn bất chấp, không oán không hối. Hắn, đã vĩnh viễn mất đi người kia, chính tay hắn đã chôn vùi tâm nguyện của chính mình. Trong đầu hiện lên thân ảnh gầy gò kia, cùng gương mặt luôn mỉm cười... Sinh không thể gặp, tử không thể đồng huyệt. Từ nay về sau, chỉ có thể hàng đêm tương kiến trong giấc mộng.

Không biết qua bao lâu, ánh mặt trời đã chiếu rọi cả phòng, Viêm Liệt từ trong bi thương dần thanh tỉnh, ánh mắt mê mang, trong nhất thời không rõ bản thân đang ở đâu, ngậy người nhìn ánh dương quang, qua hồi lâu, rốt cuộc mới có phản ứng.

” Công tử, người tỉnh.”

Nam nhân đánh xe ngựa cũng là ám vệ luôn theo bên người hắn, thật cẩn thận đứng ngoài cửa hỏi vọng vào.

” Công tử, chủ điểm cho người mang nước đến cho ngài rửa mặt chải đầu.”

Cho tiểu nhị mang nước vào, Viêm Liệt không chút dao động, chậm rãi nâng tay lên, cảm thấy như lòng bàn tay tựa hồ còn sót lại độ ấm của người nọ, rõ ràng là hắn đã chạm đến, nguyên lai vẫn chỉ là mộng phù sinh. Lồng ngực đột nhiên co rút đau đớn, đau đến cơ hồ làm cho hắn hít thở không thông.

Ba năm qua đi, mỗi lần nhớ đến Hách Liên, có một cảm giác đau triệt nội tâm. Năm đó chưa từng nghĩ tới, có một ngày người nọ sẽ rời hắn mà đi, hơn nữa dùng một phương pháp quyết liệt như vậy, cho nên hắn chưa từng quý trọng, cũng không hề nghĩ rằng Hách Liên thế nhưng ngay cả cơ hội hỏi cải vấn hỏi mọi việc

cũng không cho hắn. Tư vị của hối hận, giống như một thứ độc chậm phát tác, từng chút từng chút đau, tra tấn hắn.

Hắn vươn tay mò vào trong lồng ngực, lôi ra một túi gấm tinh xảo, mở ra, bên trong là một chiếc bạch ngọc giới chỉ. Tay run run... Hách liên, Hách Liên... Vì cái gì quyết tuyệt như thế, ngay cả một cơ hội vẫn hồi cũng không chừa cho hắn.

Không, Hách Liên không chết, hắn hiểu rõ, người kia sẽ không chết đi dễ dàng như vậy. Cái xác kia nhân dạng không rõ, chỉ có bộ tù phục và chiếc bạch ngọc giới chỉ này không thể nói lên cái gì cả. Cho nên, Hách Liên không chết, nhất định là đang tránh ở một chỗ nào đó, mắt lạnh nhìn hắn đang giống như một cái xác không hồn đang giãy dụa sống, mỗi ngày nhìn thấy người mặc bạch y, liền tưởng như người kia trở về.

Đây là trả thù, Hách Liên trả thù hắn bao năm làm nhục, không nhìn hắn, trốn tránh hắn, nhìn hắn bị dằn vặt vì tưởng niệm... Ba năm qua đi, hắn hàng đêm nằm mộng, nghĩ muốn tương ngộ Hách Liên, cũng tận hưởng đủ cảm giác bất lực mỗi khi tỉnh lại, một lần đều từ nơi cao mà ngã xuống đáy vực sâu, đem tâm rơi dập nát, đem tâm chính mình hoá thành bột phấn, không bao giờ vẹn toàn. Không biết từ khi nào, hắn yêu người nọ, không phải là mê luyện nhất thời, mà là yêu, yêu so với tưởng tượng của hắn còn sâu hơn rất nhiều, yêu đến mức đánh mất bản thân mình.

Sao lại không yêu cơ chứ, trên đời này, không có như Hách Liên đối với hắn bất ly bất khí, hắn rõ ràng đã sớm động tâm, nhưng lại vì sự cố chấp của bản thân, lại không nhìn rõ tâm tư của chính mình... Đến tận khi không thể vẫn hồi, mới hối tiếc thì đã không còn kịp.

Tay hắn run đến lợi hại, người kia phải tuyệt vọng cỡ nào mới có thể tìm đến cái chết. Ngực truyền đến từng cơn đau đớn, đau đến cơ hồ khiến cho hắn muốn gào khóc, cố gắng duy trì vẻ ngoài lạnh lùng, nhưng hoàn toàn không phát hiện bản thân đều phát run.

Kỳ thật hắn là một đứa ngốc, chân chính là đứa ngốc. Hắn đem lưu luyện si mê của Hách Liên thành hạ lưu vô sỉ, cố ý nhục nhã, đem khoả tâm kia ném xuống chân mà giẫm đạp, không chút nào quý trọng. Để bây giờ mỗi khi nhớ đến nét cười ấy, tâm lại đập đau. Trên mặt là cười, vậy trong lòng thì sao?

## 10. Chương 10: Nhu Tình Tựa Thủy

Đây là lần thứ mấy hắn đau đớn như thế, mỗi lần nhớ đến Hách Liên, là lại giống như có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của người kia, cảm giác hít thở không thông nay như gắt gao bao vây lấy hắn, làm đau triệt tâm khảm, không thể hô hấp.

---

Hách Liên một thân bạch y tóc bạc, cũng đi vào cùng một khách điểm với một người mà có lẽ cả đời này y không muốn gặp. Bánh xe vận mệnh đã ngừng lại giờ lại bắt đầu xoay chuyển. Khởi đầu.... Kết thúc... Không ngừng lần.

Một thân y phục cùng dung mạo như thế, cực kì thu hút ánh mắt người khác, Hách Liên cũng không thêm để ý, ngẫu nhiên nhìn lại một vài ánh mắt quá mức làm càn, quay đầu vẫn thanh lãnh mà đi vào trong khách điểm.

Hách Liên một thân bạch y, cũng không đem vũ khí bên người, trên mặt lại phảng phất lạnh lùng, nên cũng không ai tiếp tục làm càn nhìn theo y nữa. Nhưng xuất phát từ những cổ kị trong giang hồ, hơn nữa bản thân võ công gần như mất hết, không muốn thêm phiền phức, Hách Liên vẫn mua một chiếc trúc lập có mảnh che, che lại khuôn mặt của chính mình.

” Khách quan, ngài dùng bữa hay ở trọ?”

” Ở trọ, cho ta một gian phòng thượng hạng.”

” Một gian phòng thượng hạng.”

Tiểu nhị thét to một tiếng báo cho trưởng quầy, ” Khách quan, thỉnh ngài lên lầu.”

Vào phòng, Hách Liên tiện tay ném cho tiểu nhị một thỏi bạc nói: ” Mang cho ta hai vò hảo tửu, một ít đồ ăn sáng, bạc thừa thưởng cho người.”

Tiểu nhị ước chừng thỏi bạc, biết ngay là lần này được thưởng nhiều, mặt mày liền mừng rỡ hơn hớn nói: ” Khách quan, ngài chờ một lát, tiểu nhân lập tức mang đồ đến cho ngài.”

Nhìn tiểu nhị vội vàng chạy đi, Hách Liên nhìn quanh phòng thấy gia cụ cũng thực bình thường, nhưng bài trí khá trang nhã, cũng thật không sai. Trên giá đã để sẵn bồn nước ấm, Hách Liên lập tức rửa mặt, tẩy đi một thân bụi bặm, thấy thật thoải mái. Liền đi ra đẩy ra cửa sổ, đương quanh chiếu vào mi mắt, phía xa là một đỉnh núi chìm trong mây, cảnh đẹp thật mê hoặc lòng người.

Vô hạn ánh dương thật tốt, dù cho cuối cùng nắng cũng tan đi, nhưng ngày mai vẫn còn có thể thấy. Hách Liên vươn tay chạm vào ánh dương ấm áp, làm cho một dải ánh sáng chiếu qua lòng bàn tay, rồi gắt gao nắm lấy. Dưới dương quang lù lù, một loạt cánh chim sẻ lúc ẩn lúc hiện làm cho Hách Liên lộ ra nét cười yếu ớt, cánh chim kia thật tự do tự tại, nay Nam mai Bắc nhưng hiển nhiên cũng đang lưu luyến cảnh đẹp này không đi.

---

Một lát sau, Tiểu nhị bê đồ ăn lên. Hách Liên ngồi xuống, với lấy bình rượu tự rót một chén uống một ngụm, gật gật đầu. Hương vị vẫn y hệt như năm nào, khó trách khách điểm này kinh doanh đã lâu mà vẫn giữ được danh hiệu đệ nhất vùng này.

Bên này Hách Liên đang bình thần uống rượu dùng điểm tâm, thì bên kia Viêm Liệt đang đi lại không mục đích, sự lạnh lùng cố hữu cuối cùng cũng không còn duy trì được, hoảng hốt nhìn xung quanh. Cảnh vật như cũ, nhưng người xưa không còn, nhìn xung quanh, không chịu buông tha một mặt bạch ảnh nào hiện lên trước mắt.

Hách Liên, người ở đâu? Ở chỗ nào? Người còn sống có đúng hay không?

Ta biết, người nhất định là vẫn còn sống. Người không có chết, là người giả chết gạt ta, là người giận ta hận ta, không muốn gặp ta, ta đều hiểu hết rồi, cầu người ra đây gặp ta đi, cho ta tận mắt thấy người còn sống, còn khỏe mạnh mà sống.

Hách Liên, cầu người cho ta một cơ hội, cho ta bù đắp lại những tội lỗi mà ta đã phạm phải. Hách Liên, ta yêu người.

Ta không thể không có người, hãy tha thứ cho sự trì độn của ta, hãy cho ta một cơ hội, để ta và người có thể bắt đầu tất cả từ đầu.

Hách Liên..... Người ở đâu? Hách Liên.....

Một mặt mỉm cười xuất hiện trên môi Viêm Liệt, chỉ cần Hách Liên còn sống, hẳn liền nhất định có thể tìm được. Cảm tạ trời cao, cho hắn một cơ hội để bù đắp, từ giờ phút này hắn sẽ không sai lầm nữa. Vươn tay ra làm cho ánh dương quang rơi vào lòng bàn tay, sau đó gắt gao nắm chặt.

Trời xanh có mắt, xin cho hắn và Hách Liên gặp mặt, cho dù bắt hắn phải quỳ xuống van xin thẳng đến khi hắn chết, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Có lẽ do bánh xe vận mệnh đã lay chuyển, hay là do trời cao đã thực sự nghe Viêm Liệt khẩn cầu, ngoài cửa sổ một bạch y nhân thân nhiên bước qua.

” Hách Liên”

Trong nháy mắt, thời gian vốn như dừng lại, hô hấp cũng bị quên đi, chỉ cần nhìn dung mạo giống y như đúc trong trí nhớ, là bóng dáng tiêu sái đó, là Hách Liên của hắn. Một mảng bạch y mơ hồ trước mắt. Giống y như lần đầu mới gặp, nhưng vì sao người kia lại một đầu tóc bạc? Hách Liên, Liên.....

Ngực Viêm Liệt bỗng dưng đau nhức, một dòng máu chậm rãi tràn qua khoe miệng.

” Công tử...”

Vị ảnh vệ theo hầu thét lên kinh hãi, làm cho Viêm Liệt giật mình hoàn hồn thì đã thấy mặt màu trắng kia đang dần dần biến mất trong đám người. Mặc kệ sự sững sốt của tên ảnh vệ, Viêm Liệt một tay ấn lên thành cửa sổ, lấy đà tung mình xuyên qua cửa sổ mà đi, đuổi theo bóng dáng màu trắng kia...

Nhân sinh nếu được như lúc đầu gặp gỡ

Nguyện lòng còn mãi một bóng hình ai.

---

Viêm Liệt tung người, dùng khinh công đuổi theo mặt bạch y kia, trong lòng ngổn ngang. Mãi đến khi thấy người kia một thân gầy yếu đứng bên hồ Thệ Vắn, dưới tán phong lá đỏ. Thân thể Viêm Liệt như cứng đờ, không thể nhúc nhích được. Hắn nhớ ra đây là nơi người kia đã tự tử, và cũng nhớ ra nguyên nhân của sự tuyệt vọng cùng cực ấy. Hắn có tư cách gì mà gặp mặt Hách Liên? Hắn đổ tội cho người kia, giam cầm y, làm nhục y, thậm chí còn.... Thương tổn mà hắn tạo thành đối với người kia, đâu chỉ là thân thể thương tổn mà còn là tâm hồn thương tổn, giờ hắn lấy gì để bù đắp đây?

Hách Liên.... Hách Liên... Đến tột cùng phải làm như thế nào mới có thể đền bù được tội lỗi mà ta đã gây ra?

Chỉ một bước chân, mà hắn không đủ can đảm để bước tiếp.

-" Đã lâu không gặp."

Trong lúc Viêm Liệt còn đang dằn vặt bản thân, một giọng nói trong trẻo vang lên, Viêm Liệt mạnh mẽ ngừng đầu, nhìn người kia quay đầu lại. Ánh mắt người kia thẳng tắp nhìn hắn, làm tâm hắn chột như bị bóp chặt. Si dại nhìn người kia, không nói lên lời.

Hách Liên vẻ mặt bình tĩnh như nước, trong mắt Hách Liên không có hận ý mà Viêm Liệt sợ hãi sẽ nhìn thấy, cũng không có thâm tình mà Viêm Liệt ngày đêm hi vọng, ánh mắt Hách Liên nhìn Viêm Liệt, tựa như nhìn một người qua đường, xa lạ mà hữu lễ.

Nhưng ánh mắt này so với ánh mắt đầy hận ý, ánh mắt hiện tại của Hách Liên làm cho Viêm Liệt toàn thân phát lạnh, giống như bị ném vào trong hầm băng, lạnh đến xương tủy. Viêm Liệt sợ hãi đến cùng cực, thân thể thậm chí còn run lên.

-" Hách..... Liên...."

-" Bệ Hạ." Hách Liên một thân bạch y, nhìn người kia giờ bớt đi nét trẻ con trên gương mặt thay vào đó là phong trần và mệt mỏi.

Viêm Liệt có nén sự áy náy lại, hít sâu một hơi, thu hết quyết tâm, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, ôn nhu nói: " Hách Liên, ta đến đón ngươi về nhà."

Hách Liên nhìn Viêm Liệt trong chốc lát, trên mặt vẫn một vẻ bình tĩnh như nước. Y biết, rời khỏi Lạc Diệp cốc, thì khả năng gặp lại Viêm Liệt là rất cao. Lúc trước khi quyết tâm xuất cốc, Y đã nghĩ đến nhiều trường hợp tương ngộ. Có lẽ Viêm Liệt sẽ không bỏ qua cho y, vẫn cuồng ngạo như thế, nhưng như vậy đâu có ảnh hưởng gì đến y, đã muốn chết một lần, y cũng không để ý nếu chết lại lần nữa. Đối với ôn nhu ngẫu nhiên của Viêm Liệt, nhưng chuyện cũ đã qua, tâm y giờ như chỉ thủy, những điều đó đâu có còn làm y dao động được nữa.

-" Bệ hạ là đang kể chuyện cười đi, ta không nhà không cửa, lẻ loi một mình, khi nào thì lại có nhà để về." Lạnh nhạt cự tuyệt Viêm Liệt, cái người khi xưa từng vì một chút ôn nhu mà cam nguyện trả giá hết thấy, chỉ vì một cái quay đầu mà chôn vùi cả tính mạng, đã chết, đã thực sự không còn trên thế gian này nữa. Không còn một kẻ si tình, y của hiện tại, chỉ sống vì chính bản thân mình.

-" Hách Liên, ngươi đừng nói như vậy.... Trước kia là ta sai, ta biết lỗi rồi, ta thực xin lỗi ngươi, là ta sai lầm rồi, ngươi cho ta một cơ hội, ta sẽ đền bù, sẽ đối xử với ngươi thật tốt, không bao giờ.... Thương tổn ngươi nữa....."

Viêm Liệt vừa nói, vừa kích động tiến lên cầm chặt tay người kia, bàn tay mềm mại vô lực, làm cho hắn lại một phen đau lòng. Hách Liên của hắn không những gầy, hơn nữa nội lực cũng không có nhiều, thân thể

cũng suy yếu. Mà tất cả những việc này là do một tay hắc tạo nên, giờ khắc này, hắc thật may mắn khi Hách Liên của hắc còn sống, để hắc còn có cơ hội bù lại tất cả.

Hách Liên thờ ơ rút tay ra, lúc trước y biết người đuổi theo là Viêm Liệt, y cũng chỉ dừng lại chào hỏi, cũng không dư hơi để cùng Viêm Liệt dây dưa, bèn đạm mạc nói:

” Bệ hạ, ta đối với người đã không còn cảm giác gì, hôm nay gặp mặt cũng là để chuyện xưa chấm dứt, từ nay người đi đường người, ta đi đường ta, cho dù gặp lại lần nữa cũng chỉ là người xa lạ.”

Viêm Liệt như ngũ lôi oanh đỉnh, sững sờ nhìn người kia, thấy người kia vẫn thản nhiên nhìn hắc, nhưng bóng hình hắc không thể lưu lại chút gì trong ánh mắt trong veo như nước kia, bèn hoảng hốt ôm chặt người nọ, đem mặt chôn ở hõm vai y lẩm bẩm nói:

– “Hách Liên, người tha thứ cho ta, là ta sai rồi, là ta thực xin lỗi người, người cho ta một cơ hội đi, chúng ta một lần nữa bắt đầu lại từ đầu, ta sẽ đối xử với người thật tốt.... Ta yêu người....” Lời còn chưa dứt Viêm Liệt cảm nhận được thân thể trong lòng khẽ run lên.

– ” Người yêu ta?” Thanh âm của Hách Liên bay đến bên tai hắc, giống như gió nhẹ thoảng qua, nhỏ thật nhỏ.

– ” Hách Liên, ta thật sự yêu người, tha thứ cho sự trì hoãn trước kia của ta, trước kia là đầu óc ta ngu ngốc, mãi không hiểu được tình cảm của mình, chúng ta về nhà đi, để cho ta bù đắp mọi thương tổn ta đã làm ra...”

– ” Người yêu ta?” Hách Liên lặp lại câu hỏi một lần nữa, trong giọng nói nhiều hơn vài phần tiểu ý.

– ” Đúng, là ta yêu người, yêu người như năm đó người yêu ta,....”

– ” Nhưng là.... Ta đã không cần.... Ta không yêu người...” Hách Liên dùng sức đẩy Viêm Liệt ra, thanh âm cũng trở lên lạnh như băng:

– ” Bệ hạ, Viêm đế, Viêm Liệt, người từng hận ta như vậy, từng tìm mọi cách nhục nhã ta, hiện giờ người lại nói yêu ta, chẳng lẽ đây là cách người yêu ta?”

– ” Không, không phải, Hách Liên, không phải như vậy.... Là ta sai, ta biết ta sai rồi, Hách Liên, người tha thứ cho ta đi.... Ta sẽ bù đắp, người đánh ta, mắng ta... Dù không sao, chỉ cần người đừng đi... Cầu người.... Đừng đi...” Viêm Liệt hoảng hốt, hắc muốn từ biểu tình của Hách Liên để dò xét tâm tình của y, nhưng khuôn mặt người kia thủy chung trầm tĩnh như nước, chỉ có ánh mắt lộ ra ý cười nhạo. Hách Liên xác thực đang rất muốn cuồng tiếu, y lẳng lặng nhìn Viêm Liệt, so với ba năm trước, hiện tại trông Viêm Liệt đã thành thực hơn, lại càng thêm tuấn mỹ, loại mỹ mạo đã từng khiến y phải thất hồn lạc phách, thế nhưng, hiện tại y rút cuộc cũng có thể bình tĩnh mà đối diện, tâm đã không còn rung động, sẽ không tái trầm luân.

## 11. Chương 11: Bỏ Đi

Hàn Nguyệt giang vốn là con sông lớn nhất Tư Hách quốc, nước sông không chảy siết mà rất ôn hoà, nhưng sóng ngầm cũng không hề bình thường. Phía hữu ngạn còn có một thác nước cao ngất, như là từ trên trời đổ xuống, trắng xoá một mảng. Khung cảnh kì diệu của tạo hoá này, làm cho Hách Liên mê mẩn.

Thiên hạ to lớn, năm đó tầm nhìn của mình thật hạn hẹp, cứ cho rằng người kia so với bất cứ thứ gì đều quan trọng hơn. Vì thế mà đẩy mình vào hoàn cảnh nhục nhã. Nhưng giờ y đã nghĩ thông, một đường đi đến ngày hôm nay, hay lúc sơn cùng thủy tận như khi đó, những cảnh sắc tráng lệ này, hay giang sơn tú mỹ đang mở ra trước mắt, làm cho lòng dạ hắc rộng rãi hơn, nếu có một lần nữa yêu, y tin tưởng mình cũng có thể dễ dàng buông tay.

Những ý nghĩ chợt đến làm cho Hách Liên cảm thấy buồn cười. Năm đó si dại, y thật sự yêu hắc, yêu đến khó có thể kiềm chế được, yêu đến cái gì cũng không cần, chỉ cầu có thể bên nhau cả đời.

Là lần bị đưa đi đó làm y nhìn ra chân tường, một khắc đó tâm y cơ hồ như đã chết. Cho dù đến lúc này, khi tâm đã tỉnh như nước, y vẫn như cũ, không phủ định là mình vẫn yêu Viêm Liệt. Mặc kệ sự tình nguyên nhân hoang đường đến mức nào. Tất cả những gì y trả giá trước kia đều là thật, y yêu Viêm Liệt, điều đó không vì bất cứ cái gì mà thay đổi. Thứ duy nhất thay đổi chỉ có tâm tính của hắn. Đã một lần bước chân qua cửa quỷ môn quan, rất nhiều thứ y đã nhìn thấu, không chấp nhất, cũng không mong cùng Viêm Liệt gần nhau cả đời. Vô luận y trước kia có yêu Viêm Liệt cỡ nào, Viêm Liệt cũng không hưởng ứng cảm tình của y, vô luận y vì Viêm Liệt trả giá bao nhiêu, cho dù ngay cả tôn nghiêm của nam nhân cũng buông tha vì hắn, cái có được cũng chỉ là oán hận và hèn mọn.

Với hai người đều là thống khổ, chi bằng lui một bước trời cao biển rộng.

Cho nên y thoái nhượng, quả nhiên phát giác ra thiên cao hải rộng, một mảng trong sáng hiện ra trước mắt. Gặp lại Viêm Liệt, cũng không còn cái cảm giác đau lòng không chịu nổi, không còn lưu luyến hân hân nữa, tâm tĩnh lặng, tuy rằng cũng có những cảm xúc rất nhẹ như sóng gợn trên mặt hồ yên ả, nhưng rốt cuộc cũng không có ba đào cuộn cuộn. Viêm Liệt đi theo y, y cũng không sợ, ngược lại còn cảm thấy ả ả vui sướng. Giác mộng lớn nhất của y từng là, dắt tay giai nhân, đón thanh phong, ngắm minh nguyệt, đạp bước trên thảo nguyên đại mạc, thăm thú ngũ hồ tứ hải, làm một đôi thần tiên quyến lữ.

Tình hình trước mắt, mặc dù không đúng lắm, nhưng cũng không khác biệt nhiều. Y thủy chung đều yêu Viêm Liệt, điều này, cho dù là đến chết, cũng không thay đổi....

Nhưng là y sẽ không cho Viêm Liệt biết điều này, y đã học xong cách lạnh nhạt, y hiện tại, mới chân chính là bản thân mình, chân chính tiêu sái. Viêm Liệt yêu hay không yêu y, điều này giờ đây đã không còn quan trọng, quan trọng là, y có yêu, cũng vẫn yêu như cũ, có chút tỳ vết, mới có thể hiểu được quý trọng khi có cái gì đó, bởi vì không viên mãn, mới có thể trân trọng từng phân tốt đẹp.

Tịch dương như mộng, bầu trời ngả dần sang màu nhạt, cô phàm viễn ảnh, thật yên bình. “Quân có thấy, nước sông Hàn Nguyệt như từ trên trời đổ xuống Đổ ra biển đầu thể quay lại Nhân sinh đặc ý nhưng phù hoa như mộng Đừng mong sánh cùng minh nguyệt Cùng quân ca một khúc, vì quân múa một điệu nghệ thường Thỉnh quân nghiêng tai lắng nghe Chén rượu đơn sơ không phải ngọc quý Chỉ mong say không tỉnh Xưa nay, chỉ có kẻ thánh hiền không tịch mịch Duy có người uống rượu lưu kì danh Chén rượu đưa quân quân có túy Cùng quân đồng ắm vạn cổ sầu....” Tiếng ca trong trẻo giống như hòa cùng tiếng gió lẫn khuất trong thiên địa, ả ả sinh ra cảm giác chấn động. Ánh chiều tà cuối cùng chiếu lên người Hách Liên, làm cho nửa người y nhiễm lên một tầng lưu quang màu đỏ nhạt, sau lưng là Hàn Nguyệt giang đang chảy, gió thổi tung một đầu dây tóc bạc, chỉ bạc cùng lưu quang tương triền, giống như quán quýt cùng một chỗ, rốt cuộc phân không rõ, đâu là sợi tóc, đâu là ánh tịch dương.

Tiếng ca vang vọng, một khúc ca ” tương tiến tửu” xướng ra cần bao nhiêu dũng cảm khoáng đạt, xướng ra bao nhiêu tiêu sái tự tại, Hách Liên thanh âm không đủ lên cao, nhưng là cái tiêu sái tự tại ngược lại càng làm cho ý cảnh được lộ rõ, tiếng ca đã hết mà dư âm vẫn còn vang vọng, làm cho Viêm Liệt ở bên nghe đến nhập thần, hồi lâu sau mới dần dần tỉnh lại.

Hách Liên dừng lời, xoay người thản nhiên nhìn Viêm Liệt một cái, nói: ” Viêm đế, ngươi một đường vẫn theo sau ta, rốt cuộc là muốn làm cái gì? Vốn muốn thuận theo tự nhiên cứ vậy mà đi, nhưng tầm mắt hỏa lạt của hắn làm cho Hách Liên thấy phiền toái. Năm đó, y từng lưu lạc đến độ cùng người khác tranh dành tình cảm, đến giờ cũng không hi vọng dẫm lại vết xe đổ, không muốn lại cùng Viêm Liệt dây dưa không rõ. Cho nên Hách Liên quyết định cùng Viêm Liệt nói thẳng, để một lần có thể giải quyết luôn vấn đề này.” Hách.... Hách Liên.... Ta chỉ là muốn ngươi theo ta về nhà.” Viêm Liệt có chút hoảng hốt nói, không hiểu Hách Liên nói như vậy là có mục đích gì, nhưng không có khả năng là chuyện tốt.” Ta vì cái gì mà phải cùng ngươi trở về? Đừng nói vì ngươi yêu ta, đó là chuyện của ngươi, cùng ta không quan hệ.” Hách Liên ngồi xuống bên thềm cỏ, khí định thần nhàn mà nhìn Viêm Liệt, y muốn nhìn coi, ngươi nọ đến cùng còn có thể đưa ra lý do gì.” Ta yêu ngươi, như thế nào lại không quan hệ đến ngươi...” Viêm Liệt bị một câu nói của Hách Liên làm cho đau đớn thật sâu, nhin không được, kích động nói: ” Trước kia là do ta ngu ngốc, không hiểu yêu, hại ngươi, ta biết ta sai lầm rồi, Hách Liên, chẳng lẽ ngươi ngy cả một cơ hội để bù lại sai lầm cũng không cho ta sao? Mấy ngày nay ta bảo hộ ngươi, chiếu cố ngươi, ngươi sao có thể thờ ơ như thế? Người không cảm giác được sao?”

” Ta cảm giác được... thì tính sao?” Hách Liên vẫn như cũ thản nhiên hỏi lại: ” Viêm bệ hạ, nếu như ngươi

chỉ có những lời này, như vậy không cần nói gì thêm nữa, người có yêu ta hay không, ta đều không cần, người cũng không cần đi theo ta, cho dù người có theo ta đến chân trời góc biển, ta cũng sẽ không theo người trở về.”

” Hách Liên...

người không nên ép ta... không cần... “Viêm Liệt mạnh nắm lấy bả vai Hách Liên, dùng sức lớn đến mức cơ hồ như muốn đem xương bả vai Hách Liên bóp nát, trên mặt hằn biểu tình trở lên thập phần phức tạp, trong thống khổ hỗn loạn lại thêm vài phần ngoan tuyệt, còn có vài phần do dự.”Viêm Liệt, người muốn dùng thủ đoạn cường ngành ư? Làm như thế... đến tột cùng là ai bức ai?” nhìn bả vai của chính mình, Hách Liên nhin xuống đau nhức, ngữ khí lạnh nhạt nói.

Viêm Liệt giống như chợt tỉnh ra, vội vàng buông tay, ” Hách Liên, ta không phải... không phải...” Hách Liên vội lại vội hối hận, hận không thể tự đánh chính mình vài cái, muốn biện giải nhưng miệng vừa hé ra lại phun ra một ngụm máu tươi. Viêm Liệt lòng đại loạn, lại thêm u uất kéo dài, nội lực áp chế bao năm nay giờ vì tâm tư dao động mà không khống chế được.

Hách Liên nhướn mày, đứng dậy đang muốn đi, ống tay áo lại bị Viêm Liệt nắm chặt.” Hách Liên...

đừng đi...

cầu người....

đừng...”

” Ta đi lấy thuốc trị thương cho người.“Viêm Liệt không có buông tay, ánh mắt lộ vẻ sâu thẳm, cười nói: ”Hách Liên, người không tin ta, ta không trách người, nhưng có vài lời, ta nhất định phải nói cho người nghe.... Ngày đó, ta nhận được tin báo, lại nhận được thi thể đó, người có biết là ta có bao nhiêu hối hận? Khi đó ta mới phát hiện ra, người ta yêu là người, kì thật đã nên sớm phát hiện, là ta ngu ngốc, đối với người làm sai nhiều chuyện như vậy, người không tha thứ cho ta cũng không sao cả.... Ba năm nay, ta mỗi ngày đều sống trong hối hận và thống khổ, cơ hồ như muốn điên rồi, đây là chiếc nhẫn người lưu lại, mỗi lần nhìn thấy mỗi lần xem nó ta lại hận mình nhiều hơn một phần...

Những ngày như vậy ta đã trải qua tròn ba năm, không nghĩ sẽ phải sống tiếp như thế nữa, người không cần cho ta thuốc, coi như ta trả lại người, ta chết đi, có phải hay không giữa chúng ta sẽ không còn nợ nhau.“Viêm Liệt lấy từ trong ngực áo ra một hà bao nhỏ, bên trong là chiếc bạch ngọc giới chỉ năm nào, chiếc giới chỉ trơn nhẵn, không phải do sẵn có, mà là do được vuốt ve nhiều quá, hình thành trạng thái như thế. Nhìn thấy chiếc bạch ngọc giới chỉ đó, Hách Liên không hiểu vì sao thấy tâm ẩn ẩn đau, loại đau đớn không phải từ thân thể mà phát ra từ nội tâm, giờ khắc này, đau đến mức có thể rơi lệ.” Viêm Liệt, người là đang dùng cái chết để uy hiếp ta?”

” Không, ta chỉ muốn biết là người còn yêu ta không, nếu người không còn yêu ta dù chỉ là một chút, ta có sống... cũng không còn ý nghĩa gì...” ( Vũ mụ mụ: ta là má của con nhưng Viêm nhi à, con sến quá rồi).” Viêm Liệt!” Hách Liên quát lên một tiếng, bỏ qua đi đau đớn ẩn ẩn trong lòng, một cỗ lửa giận vô danh bốc lên. Tì bĩ, hết sức tì bĩ, đã đến nước này mà vẫn lợi dụng yêu của y.” Hách Liên, nếu người đã muốn không yêu ta nữa, vậy hãy để cho ta chết đi, nếu không...

ta sẽ nhin không được mà đem người bắt trở về, ta không hề nghĩ...

không nghĩ mình sẽ làm như vậy đối với người, nhưng là, nếu không có người, ta sẽ điên, ta thật sự sẽ điên mất... ta từng thề qua, sẽ không bao giờ tổn thương người nữa, cũng sẽ không để ai tổn thương người, ta không nghĩ một ngày nào đó để bản thân mất đi không chế, ta thà rằng chết đi... cũng không muốn tổn thương người...”Viêm Liệt lại học ra một ngụm máu, hần giới không hề dung nội lực áp chế, lời hần nói từng câu từng câu đều là sự thật, hần nguyên tưởng mình và Hách Liên có thể từ từ mà tiếp tục, nhưng mà ngay lúc này thôi, hần thiếu chút nữa liền... liền lại làm ra hành động tổn thương Hách Liên, không thể tiếp tục như vậy nữa, tuyệt đối không thể lại tổn thương người mình yêu nữa.

Hách Liên sắc mặt dần dần dịu xuống, chăm chú nhìn vào mắt Viêm Liệt, giống như muốn tìm ra căn cứ chứng minh người kia đang nói dối, lại bị ánh mắt không chút nào che dấu thâm tình kia làm cho dao động.

Hắn thật sự là yêu mình, ánh mắt hắn cùng mình năm đó giống nhau như đúc, đó là một loại sắc thái lưu luyến si mê gần như điên cuồng, khiến cho Hách Liên một phen hoảng hốt.” Được, ta cho ngươi một cơ hội...”

## 12. Chương 12: Cơ Hội

–” Được, ta cho ngươi một cơ hội“–”Hách, Hách Liên“–” Ba năm trước, khi được cứu ở Thệ Vấn hồ, khi rời đi ta có để lại chiếc bạch ngọc giới chỉ trên chiếc xác đó, đồng thời ta có lấy trên người kẻ thể thân ta một nửa chiếc đồng tâm tảo, nghĩ đến chính bản thân mình, nghĩ đến ân tình đoạn tuyệt giữa ta và ngươi, chính như nửa chiếc đồng tâm tảo này, đây là trời cao báo cho ta, giữa hai chúng ta, đã thành người dưng..... nếu như ngươi có thể đem một nửa chiếc đồng tâm tảo còn lại tìm ra, cùng với một nửa chiếc đồng tâm tảo kia, khép lại làm một. Ta liền cùng ngươi đoàn tụ, hết thấy chuyện trong dĩ vãng, chúng ta xóa bỏ, một lần nữa bắt đầu lại từ đầu.“\_” Hách Liên!” – Viêm Liệt hai mắt sáng rực.

\_” Ngươi đáp ứng?\_” Đáp ứng, ta đáp ứng. Vô luận ngươi yêu cầu cái gì ta đều đáp ứng.” Viêm Liệt kích động lại phun ra một ngụm máu tươi, hắn cũng không để ý mà lau đi vết máu ở khóe miệng, lộ ra một nét cười rạng rỡ.

\_” Nếu ngươi không làm được, ta muốn ngươi đời này kiếp này, không được tái kiến ta nữa.“\_” Được.”Viêm Liệt một bên hứa hẹn, một bên hai tay âm thầm nắm chặt, quyết tâm dù có phải lục tung cả Thệ Vấn hồ cũng phải tìm ra một nửa khác của chiếc đồng tâm tảo kia..... nếu tìm không thấy, hắn liền.... hắn liền tự móc hai mắt ra, Hách Liên chỉ nói không được tái kiến hắn, cũng không có nói không được tái bồi bên người hắn.

\_” Ta đi lấy thuốc trị thương cho ngươi.”Hách Liên xoay người đi, nhắm mắt lại, tái mở ra, động dung lúc ban đầu đã hoàn toàn biến mất. Bất nước hắt đi đầu thể gom lại, cho dù Viêm Liệt có tìm ra được một nửa miếng đồng tâm tảo, thì giữa hai người bọn họ, cũng không có khả năng hợp lại. Một nửa chiếc đồng tâm tảo năm xưa hắn nhặt được đã bị hắn ném xuống Thệ Vấn hồ ba năm về trước. Chỉ là kẻ hoán binh mà thôi, ngày mai, vượt qua sông Thanh Giang, nên mỗi người một ngã.

Khi Hách Liên vừa đem thuốc cho Viêm Liệt, nhìn người nọ uống xong, bèn thở phào mà quay người đi. Nhưng nào có được như ý, Viêm Liệt khẽ kéo ống tay áo người nọ lại, ôn nhu nói:

–” Hách Liên, vừa rồi ta hơi kích động, có chút mạnh tay, có làm ngươi bị thương không?\_” Không.” – Hách Liên hai mắt khẽ chuyển, tránh khỏi ánh nhìn của hắn, vai trái tất nhiên là có đau đớn, nhưng so với những đau đớn mà trước kia y từng phải chịu, thật không là gì cả.

–” Ngươi cho ta nhìn qua một chút, không xem qua ta trong lòng sẽ lo lắng, như vậy, có vận công tĩnh tâm cũng dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma.”Tẩu hỏa nhập ma?Hách Liên nhú mày, tiện tay kéo vạt áo, lộ ra đầu vai trái, hắn muốn xem thì cho hắn xem đi. Dù sao thì qua ngày mai, cũng sẽ mỗi người một ngã. Năm đạo chỉ ngân phi thường rõ ràng đập vào mắt Viêm Liệt, đã chuyển dần sang màu xanh tím, Viêm Liệt nhìn thấy bên một trận đau lòng, không tự chủ được mà vươn tay chạm nhẹ vào, như đang chạm một thứ đồ chỉ khẽ mạnh tay liền làm nó trở thành tro bụi.

–” Thật xin lỗi....

Hách liên.... Thật xin lỗi....”Viêm Liệt vừa nói, vừa khẽ vuốt ve bờ vai gầy guộc kia, trong lòng là vô hạn hối hận.

Sáng hôm sau.

Viêm Liệt nhìn xung quanh trống trải, bọn thị vệ thì bị chuốc thuốc mê. Viêm Liệt hốt hoảng, không thấy bóng Hách Liên, nhất thời trong lòng đại loạn. Vội cho người tìm kiếm xung quanh, nhưng tất cả dấu vết đều bị xoá sạch, chứng tỏ người hắn cần tìm đã thực sự rời đi. Tất cả như một chậu nước đá dội thẳng từ trên đỉnh đầu Viêm Liệt xuống, làm cho hắn cảm thấy trước mắt tối sầm, lão đảo lui về phía sau, thì thào:–

” Y đi rồi.... Đi rồi....”Vì sao? Vì sao lại muốn đi? Y không phải đã đồng ý chỉ cần hấn tìm được một nửa chiếc đồng tâm toả, liền sẽ lưu lại bên hấn sao? Hách Liên.... Hách Liên.... Đây là trả thù sao? Một ngày trước thì cho hấn hi vọng, làm cho hấn vui mừng khôn xiết, một ngày sau lại không từ mà biệt, khiến cho hấn từ thiên đường xuống địa ngục, thay đổi quá đột ngột, hấn giống như nghe được thanh âm tâm mình rơi xuống mặt đất vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Đột nhiên, Viêm Liệt quả quyết nhảy lên lưng ngựa, giục ngựa, hướng về phía quan đạo, vội vã đuổi theo.

Nhất định phải đuổi theo, dù cho không ăn, không uống, không ngủ, thì Hách Liên chắc chắn cũng sẽ phải nghỉ ngơi, hơn nữa y mất đi võ công, thể lực so với người bình thường còn không bằng, một hai ngày không thể đuổi kịp thì ba bốn ngày chắc chắn có thể đuổi theo, hấn sẽ không tiếp tục mềm lòng, hấn vẫn luôn muốn mang Hách Liên về lại nơi hoàng cung kia, không phải để cầm tù, mà là muốn bắt đầu từ nơi trước kia hấn đã sai lầm bỏ lỡ, cho dù là dùng thủ đoạn hay dùng sức mạnh cứng rắn, cho dù làm như thế sẽ càng khiến cho người kia hận hấn, nhưng chỉ cần hấn cẩn thận bù đắp, ôn nhu, thời gian trôi qua, Hách Liên nhất định sẽ tha thứ cho hấn, bọn hấn, có thời gian cả đời.

( Vũ mụ mụ: vâng, sói thì dù có ăn năn vẫn là sói, có cúi đầu thì vẫn không thể biến thành trung khuyến được, Liệt nhi, tình duyên của con còn nhiều trắc trở lắm ^\_^).

Hách Liên trước kia yêu hấn, đến giờ vẫn vậy, hấn tin tưởng điểm này vô cùng, nếu không, đêm qua Hách Liên cần gì phải vì để hấn dùng được mà đáp ứng cho hấn một cơ hội, chỉ cần có yêu, vô luận hấn làm sai bao nhiêu việc, thì cuối cùng nhất định người nọ sẽ tha thứ cho hấn.

(Hàn cung chủ: \*\*gật gù\*\* lại còn là một con sói biến thái và hết sức vô sỉ nữa!) Vì tình yêu, thì sai lầm cỡ nào cũng có thể tha thứ, thương tổn cỡ nào cũng có thể bù đắp. Sự tình trước kia dù cho hấn có hối hận cỡ nào, cũng không thể nào thay đổi quá khứ, tương lai có hạnh phúc hay không, thủy chung đều phải nắm giữ trong tay mình. Việc cấp bách bây giờ là tìm được Hách Liên, mang y về hoàng cung, hảo hảo bổ bổ, để một mình y đơn thương độc mã bên ngoài, thật sự rất nguy hiểm.

Nhưng Viêm Liệt vốn không biết rằng, có những việc, dù bù đắp thế nào, cũng không thể được, có những việc đã làm sai, thì vĩnh viễn không thể cứu vãn.

Viêm Liệt cứ ngỡ sẽ nhanh chóng đuổi kịp Hách Liên, nhưng hấn đã lầm, luận về kinh nghiệm giang hồ, Hách Liên hơn hấn nhiều, cho nên liên tục hơn một tháng, ngay cả cái bóng của Hách Liên cũng không thấy, trong lòng Viêm Liệt càng thêm nóng như lửa đốt.——Viêm Liệt một ngày lại một ngày rong ruổi, một hôm bỗng gặp vài người giang hồ đồn lại Bang chủ Hoả Vân bang sắp thú thê, hơn nữa lại còn là một nam nhân tóc bạc không chút võ công. Viêm Liệt trong lòng máy động, trên mặt huyết sắc toàn bộ biến mất, lẽ nào nam nhân đó chính là Hách Liên.

Viêm Liệt bèn ngựa không dừng vó, rớt cuộc sáng sớm hôm sau cũng đến được đại môn của của Hoả Vân bang, thấy đại môn đóng kín, xác pháo đỏ thắm vương khắp nơi, sắc mặt bèn thay đổi.... Lẽ nào hấn đã tới muộn....- ” Sẽ không....

không...”- Viêm Liệt bèn nhanh chóng nhảy xuống ngựa đạp một cước văng cửa đại môn.

Có lẽ, đêm qua nơi này thực náo nhiệt, xung quanh vẫn treo đầy lồng đèn đỏ thắm, hỉ tự dán khắp nơi. Tâm Viêm Liệt càng trầm xuống, vận dụng khinh công tìm kiếm quanh phủ, không hề để ý đến việc gia nhân trong phủ không có một ai.

Viêm Liệt lao đến sảnh đường, thì thấy một loạt người đứng đó bất động, vừa nhìn đã biết bị trúng mê dược. Đây... Là có chuyện gì? Lẽ nào có kẻ dám ép buộc Liệt nhi nhà hấn ( -.

- đã thành ” Liên nhi nhà hấn” từ khi nào thế). Lòng nóng như lửa đốt, Viêm Liệt vội lần theo dấu vết vòng ra ngọn núi sau phủ.

Hoả Vân bang vốn là một toà phủ đệ dựa lưng vào Hoả Vân sơn, đỉnh Hoả Vân sơn vô cùng hiểm trở, Hách Liên là đang bị một đám người vây khốn trên đỉnh núi, về mặt của y không quá biến đổi, nét cười yếu ớt ở khoé môi, thật tuy ý ngồi trên một tảng đá, trên thân là một bộ hỉ bào đỏ rực, tuy có lay nhiễm vài vết bẩn nhưng vẫn không mất đi vẻ diễm lệ.- ” Hoả Vân bang chủ, người đây là ý gì?” - Gió mạnh mẽ thổi tung một đầu tóc bạc của Hách Liên, từng sợi tóc tung bay, phía sau y là vách núi, đỉnh núi mây trắng phiêu

diêu, chợt liếc mắt một cái, giống như y đi ra từ trong tầng tầng bạch vân, một mặt hồng y như hoả, thể nhưng lại có cảm giác xa xôi đến không thể với tới.– ” Ta muốn ngươi ”– Nam tử đồng dạng mặc hỉ bào, gương mặt tuy không đến mức kinh diễm nhưng vẫn đầy cương nghị, nam tử này chính là nam nhân tử y mà Hách Liên đã cứu khi mới bước ra khỏi Lạc Diệp cốc, khi Viêm Liệt xuất hiện thì hắn đột nhiên tiêu thất, Hách Liên vốn không để tâm nhưng không ngờ y vừa rời đi Viêm Liệt thì bị một đám hắc y tập kích, rồi bị bắt về đây, nam nhân kia một mực ép y thành thân với hắn mà không từ thủ đoạn gì, thậm chí còn chuốc thuốc mê y hòng mang y đi bán đường. May là với y thuốc mê bình thường đã sớm không có tác dụng.

Hách Liên từ trên tảng đá đứng lên, phủi góc áo, vẻ mặt bình tĩnh. Nam tử thấy y đứng dậy nghĩ rằng y đã chịu theo mình, bèn về mặt hoà hoãn đưa tay ra định cầm tay Hách Liên. Lúc này sắc mặt Hách Liên mới khê đổi, đang muốn lui về phía sau chợt nghe một tiếng hô chấn vang thiên địa truyền tới:– ” Không cho chạm vào hắn ” (chồng ảnh tới rồi >0<)

### 13. Chương 13: Trở Về

Bang chủ Hoả Vân bang – Hàn Trảm Mộng và bang chúng mặt đều hiện lên vẻ sửng sốt kèm giật mình, thanh âm tiếng thét ồ ồ tác hưởng bên tai, hiển nhiên thể hiện người đến chứa nội lực thâm hậu, là một cao thủ. Bang chủ Hoả Vân bang lập tức sắc mặt ngưng trọng, xoay người đề phòng. Ngay lập tức, thân ảnh Viêm Liệt đã xuất hiện trên đỉnh núi, vừa thấy đám người bên không nói hai lời mà lập tức huy chương tấn công.

BANG BANG!PHANH!Sau vài âm thanh trầm đục, bang chủ Hoả Vân bang kẻ chết người bị thương, bang chủ cũng bị nội thương không nhẹ, thân ảnh Viêm Liệt đứng trước mặt Hách Liên, trước ngực hắn vừa trúng một kiếm của Hàn Trảm Mộng, quần áo rách ra, tơ máu ẩn hiện. Nhưng đối lại đám người kia trên người đều chỉ chút vết kiếm thương.– ” Ngươi là ai?” – Hàn Trảm Mộng thần sắc biến đổi, nam nhân này hắn chưa từng gặp qua. Vô công của nam nhân kia có thể xưng là tuyệt đỉnh cao thủ trong chốn giang hồ, một thân hắc y, tuy có chút chật vật nhưng vẫn toát lên vẻ quân lâm thiên hạ.– ” Hách Liên, ngươi có bị thương hay không?” – Viêm Liệt vừa ổn định thân thể, liền nhanh chóng kéo người nọ vào lòng mà trái xem phải ngó.

Hách Liên thấy hắn một thân chật vật, không tự lo cho mình mà lại hỏi bản thân y trước, không khỏi trong lòng hơi gợn sóng, nếu nói y không cảm thấy cao hứng thì đó là nói dối, chính là trên mặt lại không chút biểu cảm, thần nhiên nói: – ” Vô sự“– ” Hừ, hắn đã là người của ta, khi nào đến lượt người ngoài như ngươi xen vào?“– Hàn Trảm Mộng tức giận lên tiếng.

Viêm Liệt thấy Hách Liên không bị thương, tất nhiên là thở phào nhẹ nhõm một phen, lúc này liền nghe thấy lời Hàn Trảm Mộng nói, không khỏi nhún mày cười lạnh.– ” Liên nhi nhà ta khi nào thành người của người? Chúng ta phu phu ân ái, người đứng một bên nhìn lên mới là ngoại nhân đi, nửa điểm cấp bậc lễ nghĩa cũng không hiểu, không biết phụ mẫu người trước khi dạy người cái gì?“– ” Ngươi..... Ngươi.... Vô sỉ“– Hàn Trảm Mộng tức giận không nói lên lời, hắn từ nhỏ đến lớn đều muốn gì được nấy, Hoả Vân bang cũng là bang phái nhất nhì trong giang hồ, vậy mà tên nam nhân lạ mặt kia lại dám sỉ nhục hắn, liền lập tức xuất thủ công kích.

–” Không thể để cho bọn họ sống sót rời đi.”Ngay tại thời điểm Viêm Liệt so chiêu, Hách Liên đột nhiên nhẹ nhàng mà kéo tay Viêm Liệt, ghé vào tai hắn thấp giọng nói. Hơi thở nhợt nhạt mà lại quen thuộc, làm cho trong lòng Viêm Liệt nhộn nhạo, phản thủ cầm lấy tay Hách Liên.

–” Yên tâm, ta tuyệt đối không buông tha cho kẻ dám cả gan khi dễ ngươi.”Viêm Liệt tả xung hữu đột, Hoả Vân bang lấy nhiều địch ít, nhất thời khó phân thắng bại.

Nhất thời thế trận lâm vào giằng co, trong thời gian ngắn có lẽ là khó phân thắng bại. Hách Liên đứng ngoài trầm ngâm một chút, sau đó đến gần bên người Viêm Liệt, nhìn Hàn Trảm Mộng mà mỉm cười, cho tay vào trong lòng ngực tìm kiếm.

Hàn Trảm Mộng sắc mặt đại biến, hôm qua khi chứng kiến Hách Liên dụng độc đã để lại bóng ma cho hắn, bèn quát to một tiếng:

–” Cẩn thận độc dược ” – Lúc này bọn chúng đã bị vây ở thế hạ phong, nếu Hách Liên dụng độc, e là sẽ không ai kịp trốn.

Tiếng hô của hắn làm bang chúng Hoả Vân bang phân tâm, nhất thời bị Viêm Liệt lợi dụng giết thêm vài người, nhưng cũng không tiếp tục truy kích mà thuận thế quay người lại tấn công Hàn Trảm Mộng.

Lúc này, Hách Liên lấy từ trong lòng ngực một chiếc bình sứ màu xanh ngọc, chậm rãi mở nút bình, hướng về phía Hàn Trảm Mộng vẩy đến. Hàn Trảm Mộng thấy thế bèn sợ hãi, lực chú ý của hắn bị Hách Liên thu hút, lập tức chân tay luống cuống, bị một chưởng của Viêm Liệt đập vào bả vai, phát ra một tiếng hét thảm, tay phải hắn gãy lìa, đại kiếm cũng thuận thế mà rơi xuống.

Thấy chủ tử thua vào tay nam nhân lạ mặt, vài bang chúng còn sót lại đã sớm sợ đến hồn bay phách lạc, nháo nhác bỏ chạy.

Viêm Liệt khẽ ra hiệu cho ám vệ ẩn trong chỗ tối đuổi theo truy sát, còn bản thân thì dùng một chưởng giúp Hàn Trảm Mộng đi gặp diêm vương gia.

Xử lý xong, Viêm Liệt vội vàng túm lấy tay áo Hách Liên, hô to: \_” Liên nhi....” – Tiếng kêu đầy uỷ khuất, pha lẫn lo lắng, lại ẩn ẩn chút đau lòng, nguyên bản ý tưởng dùng thủ đoạn cường ngạnh linh tinh gì đó, đã sớm bị hắn quăng đến chín tầng mây, hắn sao có thể lại làm ra chuyện đó, hắn đã từng thề sẽ không bao giờ làm ra chuyện tổn hại Hách Liên nữa.

Hách Liên rút tay ra, thản nhiên nhìn hắn một cái, Viêm Liệt một thân oán phụ khiến cho da đầu y không tự chủ mà run rẩy.

Viêm Liệt tham lam nhìn nhất cử nhất động của Hách Liên, lại đột nhiên thấy người nọ từ từ lui lại, sau đó cuồn cuộn vài tiếng, quay người nhảy xuống vực sâu vạn trượng.– Hách Liên!!!Trợn mắt nhìn sự việc xảy ra, Viêm Liệt cả kinh, quát to một tiếng, hồn phi thiên ngoại, nhất thời hoảng loạn, cả người nhanh chóng lao ra khỏi vách đá, hướng tới chỗ người kia vừa nhảy xuống, nghĩ vô phản cố mà lao theo.

Không biết qua bao lâu, sương mù trên đỉnh núi dần tan, dần dần lộ ra quang cảnh, từ trên một thân cây rũ xuống bên vách núi, lác lác treo hai người, gắt gao ôm chặt lấy nhau cùng một chỗ.

–” Bệ Hạ, tay người có mỏi hay không?” – Hách Liên vẫn điềm nhiên hỏi.

Viêm Liệt lắc đầu, tay vẫn ôm chặt thân thể, tim hắn vẫn còn đang kịch liệt đập mạnh, một khắc khi thấy Hách Liên nhảy xuống vách núi, hắn cơ hồ bị dọa đi mất một nửa cái mạng, kết quả là khi vừa nhảy theo xuống, liền thấy một mặt bạch ảnh lúc ẩn lúc hiện, hắn theo bản năng ôm chặt lấy mặt bạch ảnh kia, sau đó rốt cuộc không nói lên lời. Cái gì cũng không muốn nói, cứ ôm như vậy, tâm cơ hồ muốn vọt ra khỏi yết hầu, muốn khóc, nhưng là buộc bản thân tĩnh táo.

–” Nhưng là, tay ta đã tê rần, Viêm bệ hạ, ngươi không nghĩ muốn đi lên, nhưng ta muốn lên, thỉnh buông tay.” –” Không buông.” Viêm Liệt không những không buông mà ngược lại còn ôm chặt hơn, đem mặt vùi vào ngực Hách Liên ( –” sắc lang đến chết vẫn là sắc lang).

–” Ngươi làm ta sợ muốn chết.... Làm ta sợ muốn chết....” – cho đến tận bây giờ hắn mới có thể nói lên lời.

Hách Liên trên mặt lộ ý cười, chờ Viêm Liệt ngẩng đầu lên, ý cười trên mặt y lập tức biến mất, chính là thản nhiên nhìn Viêm Liệt, không vui cũng không giận.

Viêm Liệt lại cúi đầu, một bàn tay nắm chặt thân cây, một bàn tay ôm chặt thắt lưng Hách Liên, dưới chân dụng lực, điểm một cái, hai người bèn vững vàng lên đến đỉnh núi.

Hoạt động thân thể có chút run lên, Hách Liên không nói được một lời, hướng về phía chân núi mà đi xuống, đến giữa sườn núi, bèn huýt một tiếng vang, không đến một lát, một con ngựa lông trắng như tuyết xuất hiện trên sơn đạo. Hách Liên vừa phi thân lên ngựa bèn thấy bên hông bị ôm chặt, quay lại thì thấy Viêm Liệt cũng theo lên lưng ngựa.

-” Người nghĩ cũng đừng nghĩ sẽ lại bỏ ta mà đi.”- Viêm Liệt uỷ khuất nói, thủ đoạn cường ngạnh không dám dùng, thì tử triền lan đả, đều giống nhau là sở trường của hắn. ( Vũ mụ mụ: ở tự hào quá nha, Liệt nhi, ta thấy con sở trường nhất là vô sỉ đấy.

)(Hàn cung chủ: \*liếc mắt xem thường\* mẹ nào con nấy)Hách Liên từ chối cho ý kiến, cũng không rảnh mà quản hắn, vỗ vỗ cổ Bạch mã, con ngựa này bèn như gió mà lao xuống núi.

Bạch mã chạy thật vững vàng, nhưng đường núi vẫn không tránh khỏi xóc nảy. Thân thể Hách Liên vốn không thể so với ngày trước, xóc nảy khiến thân thể không tự chủ mà ngã về phía sau, lập tức liền cảm thấy hơi thở của người khi không ngừng ở bên tai mình xuy phất, sau lưng mình đã dán chặt vào Viêm Liệt đến không còn khe hở, dần dần có chút lo lắng từ trong ngực truyền đến, không biết từ khi nào mà bản thân đã hoàn toàn bị Viêm Liệt ôm chặt vào trong ngực. Y có chút hối hận vì đã để cho Viêm Liệt lên ngựa, nhưng vì khi này tâm tình đang bị hành động của Viêm Liệt làm cho kích động. Vốn nghĩ đến giả bộ tự sát, Viêm Liệt nhìn thấy hắn nhảy xuống vách núi như thế, thì sẽ hết hi vọng mà rời đi, ai ngờ hắn lại không chút do dự mà nhảy xuống theo. Một khắc kia khi thân ảnh Viêm Liệt lọt vào trong mắt, Y kinh hãi, thậm chí cơ hồ buông lỏng tay, thiếu chút nữa thì thật sự rơi xuống vực sâu. Một khắc ấy, Y rốt cuộc cũng tin tưởng, Viêm Liệt là thật sự yêu chính mình. Hết thấy từng cầu mà không thể, từng là yêu thương mà bản thân từng nghĩ vĩnh viễn không có được, trong nháy mắt ấy thật rõ ràng, chân chân thật thật xảy ra trước mắt, trong lòng Hách Liên ngũ vị tạp trần, không rõ là tư vị nào, tinh tế ngấm ngấm, lại vẫn không rõ là khổ sáp hay ngọt ngào.

Nhưng...

Vô luận là hiện tại Viêm Liệt có thương y bao nhiêu đi nữa, thì thương tổn đã gây ra cũng vô pháp có thể bù đắp. Y không còn là cái người năm xưa vì một chút ôn nhu của Viêm Liệt, vì cầu xin một chút yêu thương mà có thể trả giá hết thấy. Trước kia, y yêu Viêm Liệt hơn hết thấy mọi thứ trên thế gian, hiện tại, y yêu chính mình còn hơn yêu Viêm Liệt.

Viêm Liệt tim vẫn còn đập mạnh, chỉ có gắt gao ôm chặt mới có thể xác định người nọ thật sự còn tồn tại ở bên cạnh mình, là một khối thân thể rõ ràng ấm áp. Chỉ kém một chút, hắn liền mất đi người nọ, chỉ kém một chút....

## 14. Chương 14: Hồi Ưc

Một ngày vó ngựa không dừng, cuối cùng cả hai cũng quyết định nghỉ tại một khách điểm nhỏ ven đường. Viêm Liệt sau khi thay y phục sạch sẽ, vừa đi ra ngoài đã không thấy Hách Liên đâu. Tâm lại một trận hoảng hốt, việc Hách Liên bỏ đi cùng với chuyện hồi sáng đã làm cho tinh thần hắn đã kéo căng đến cực điểm. Vội vã chạy ra ngoài, thì đã thấy Hách Liên ngồi trên nóc nhà.

Một người, im lặng, ngồi ôm đầu gối, ngẩng đầu nhìn mảnh trăng khuyết treo lơ lửng trên cao.

-” Hách Liên?”- nhẹ giọng kêu.

Người nọ không để ý đến hắn, cũng không nhúc nhích, ánh trăng mờ mịt chiếu lên từng sợi tóc trắng muốt, nhợt nhạt loé sáng, như là mộng ảo không thuộc về thế giới này.

Viêm Liệt đợi một chút, để cho bất an trong lòng lui bớt, thì Hách Liên lại nói khẽ:- ” Ta biết.“Thanh âm phiêu hốt như là vọng ra từ một khe tối nào đó, có chút yếu ớt. Trên mặt lại là thản nhiên, con người tối đen, không chút gợn sóng.- ” Hách Liên...”Viêm Liệt chậm rãi ngồi xổm người xuống, muốn ôm chặt người kia vào trong lồng ngực, Hách Liên lại quay đầu đi, bày ra tư thế cự tuyệt.

-” Ta nghĩ muốn ở một mình.”Viêm Liệt không hề động đậy, Hách Liên trong giọng nói mang chút quyết liệt:

-” Ta muốn ở một mình!”Viêm Liệt hô hấp bị kiềm hãm, đứng lên lui lại phía sau mấy bước. Hắn nhìn người kia cố chấp độc thủ tịch mịch, đôi mắt rõ ràng mơ hồ, tựa hồ như đang giãy dụa. Cuối cùng hắn xoay

người, hơi có vẻ chật vật hướng về phía tiền sảnh khách điểm mà chạy đi.———Tuy rằng đã vào lập đông, nhưng không khí mùa thu vẫn chưa lui hết, ở thời điểm sáng sớm, không khí vẫn còn đầy ẩm ướt.

Hách Liên nhìn ánh mặt trời đang tràn vào trong phòng, y kì thật không rõ, vì cái gì ngày hôm qua lại dễ dãi với người kia như vậy.

Viêm Liệt tâm trạng ngổn ngang, đi qua đi lại trước cửa phòng mà không dám bước vào trong. Vươn tay nhẹ nhàng vuốt lên chiếc bạch ngọc giới chỉ nơi tay, trong mắt hắn hiện lên một trận thương tiếc.

Không chỉ nói thực xin lỗi.

Hắn nhắm mắt lại, từng cảnh tượng khi xưa lại hiện lênKhông chỉ nói thực xin lỗi, là lỗi của ta.

Là ta cố ý không nhìn thấy, không nghe thấy.

Là ta quá mức tự cho là đúng.

Sẽ không lại vứt bỏ người, không bao giờ....

nữa.

Cho nên, không cần một mình lén lút giấu đi khổ sở, được không?... Để cho ta ở bên cạnh người, được không?" Ánh nắng đã trốn sau tầng mây, tịch liêu. Người trong phòng không nghe được tiếng thở dài quanh quẩn ngoài song cửa kia.———Thời tiết càng ngày càng lạnh, Hách Liên cuối cùng vẫn bị kẻ dính chặt kia lừa gạt, đồng ý một lần nữa trở lại Hoàng cung. Viêm Liệt từ khi Hách Liên đồng ý, ngựa không dừng vó, đóng gói mang người kia tốc lực chạy về, tuyệt không để cho y có thời gian hối hận.

Cuối cùng, trước khi tuyết phủ trắng đại địa, cả hai đã một lần nữa trở về nơi mọi chuyện khởi đầu. Tầng tầng lớp lớp kí ức khi xưa sẽ lại được đào lên, là đau triệt nội tâm, là máu tươi đầm đìa....

hết thấy bắt đầu từ nơi đây....———Thời gian cực nhanh, trong nháy mắt đã qua nửa tháng. Người nơi kinh thành nên gặp đã gặp, không nên gặp cũng đã gặp, Hách Liên trở về nơi hoàng cung lộng lẫy, cứ nghĩ rằng theo Viêm Liệt trở về cũng chỉ mang tâm tính chờ cái kẻ đeo bám kia thấy khó mà lui. Thế nhưng, người kia không những không chán nản, mà còn bám y chặt hơn. Từ lúc đặt chân vào Tư Hách cung này, người kia trực tiếp tuyên bố thoái vị, nhường ngôi cho thái tử, đỉnh chức thái thượng hoàng, phủi mũng khỏi chính sự rồi hướng y xoay vòng. Mấy ngày nay hết được thang đến được thiện kiên trì cuộn đưa đến. Người kia mỗi lần y uống được liền hai mắt thẳng tắp nhìn y chăm chăm, y dám chắc nếu sau lưng hắn mọc một cái đuôi xù thì chắc chắn sẽ không để ý hình tượng mà điều a điều.

Thiếu đi sự thống khoái của phiêu bạt giang hồ, cuộc sống lại trở lên bình bình đạm đạm, phản phát có cảm giác....

của một gia đình.———Tuyết đã bắt đầu rơi.

Không trung tối như mực, từng bông tuyết rơi xuống, tạo thành chút bạch quang mỏng manh loé lên trong màn đêm.

Hách Liên ngồi ở bên chòi nghỉ mát, nghiêng thân ghé vào lan can. Trần đặng bên chân nhẹ nhàng thiêu đốt, một điểm ánh lửa cam nhạt chiếu rọi một góc trời đêm. Vầng sáng tản ra tầng tầng ảm áp, đậm dần đậm dần, cuối cùng lan tràn lên trên gương mặt Hách Liên, chỉ còn lại như một dấu vết nhẹ nhàng xẹt qua.

Hách Liên còn thật sự nhìn trời đêm, đưa tay vươn ra ngoài không khí lạnh băng, bông tuyết xoay tròn đụng đến ngón tay mang theo nhiệt độ cơ thể, nghiêng tai tựa hồ có thể nghe thấy thanh âm tuyết tan.

Hách Liên xoay người bẻ một nhánh cây, đưa tay đem nháy cây chắn rãi giờ lên ngang mi, sau đó rất nhanh hữu lực phát một nhát, thân hình trầm tĩnh chậm rãi chuyển động.

Bạch y theo gió tung bay, nháy cây khô gãy tựa như một thanh kiếm sắc bén, khe xoay tròn hấp dẫn những bông tuyết lả tả rơi rụng, tất cả đan vào tạo thành một mảng vông bạch sắc, đem thanh niên bao phủ.

Điểm, câu, móc, hoành, táo, cuối cùng khi bộ kiếm pháp kết thúc, Hách Liên ngửa thân mình ra phía sau, lập tức rơi vào một cái ôm ấm áp.

Bị hay cánh tay cường kiện ôm chặt, Hách Liên nâng lên mí mắt, không ngoài dự kiến thấy được ánh mắt tức giận của Viêm Liệt.

-” Người...” Chưa kịp nói hết câu đã bị người kia không khách khí mà ôm vào trong phòng, ném lên trên giường. Hách Liên sững sốt, nghi hoặc nhìn về phía nam nhân sắc mặt âm trầm.

-” Viêm Liệt, người lại phát bệnh gì thế?” Viêm Liệt không đáp, lôi ra một chiếc đệm chần phủ lên trên người Hách Liên, sau đó cởi áo, tháo thắt lưng ( khuy...

) tự mình cũng chui vào trong ổ chần.

Ấm áp quen thuộc, Hách Liên xoay chuyển tròn mắt, từ khi về Hoàng cung, người này vẫn đảm nhiệm làm chiếc đại ấm lò, lao động miễn phí, y mới không khách khí mà tiếp nhận, y sẽ không ngu ngốc mà làm khó bản thân mình. Khẽ nở nụ cười, sau đó vừa lòng thở dài, tận hưởng cảm giác người kia ôm y.

Viêm Liệt cúi đầu nhìn người kia đang thư thư phục phục hấp thu nhiệt lượng trên người mình, hừ lạnh một tiếng, tức giận nơi đáy mắt cũng rút đi một chút.

-” Sợ lạnh còn chạy ra ngoài...” Hắc hắc ôm chặt người nọ, Hách Liên khẽ cựa quậy, mơ hồ ừ khẽ một tiếng, giọng điệu mang theo chút âm mũi, tự như dẫn theo chút hương vị làm nũng.

Nam nhân thở dài, đem đầu y tiến sâu vào hõm vai mình. Chậu than nơi góc phòng phát ra những thanh âm lép bép nho nhỏ, Viêm Liệt khẽ nheo mắt, khoé miệng cong lên một độ cung đầy hài lòng.

Tuyết ngừng rơi, hoa mai bắt đầu nở, Hách Liên lại nhớ đến trước kia, từng vì người kia ủ một vò mai hoa tửu. Hương rượu thanh khiết động lòng người. Vừa nghĩ, thân mình lại không tự giác bước ra ngoài.

Men theo một con đường nhỏ quanh co, trong không khí truyền đến hương mai thoang thoang. Nơi đây tuy là hoàng cung nhưng trừ một số kẻ hầu người hạ, không có ai dám bước chân vào đây, người kia có việc cũng là ra ngoài giải quyết. Nơi đây quả thật như một nơi di thể độc lập, thế ngoại đào nguyên. -” Hách Liên, “Viêm Liệt vừa từ bên ngoài trở về, nghe cung nhân bẩm báo, bèn vội vàng đi ra mai viên, không quên cầm theo áo choàng cho người kia. Hách Liên im lặng để Viêm Liệt giúp mình khoác thêm áo. Xong xuôi Hách Liên định quay người đi, Viêm Liệt có chút mất mát nói: -” Ta thật đáng sợ sao? Mỗi lần thấy ta người lại khẩn cấp muốn rời đi như vậy.” -” Không có, chính là...” -” Hách Liên nhú mi, im lặng một lát Viêm Liệt khẽ cong khoé miệng, người này vẫn thẳng thắn như vậy. Hách lại vì đáp án này mà đau lòng, cảm thấy người này thẳng thắn thật đáng yêu, trong lòng lại hồi hận bốn năm trước, chính mình đã sai mất một khối phác ngọc.

-” Ta muốn trở về nghỉ ngơi.” -” Gấp gáp gì chứ” - Viêm Liệt lấy lại tinh thần, nở nụ cười, lười biếng nói -” Lưu lại, cùng ta đánh một ván cờ được không? Phía trước có một tiểu đình, chúng ta lại đó, điểm một chậu than, hâm nóng chút rượu nường, hẳn sẽ thực thoải mái.” Hách Liên im lặng nhìn người nọ, trầm mặc một chút rồi khẽ gật đầu.

Cả hai hạ một bàn cờ, bày ra thực lực không ai nhường ai, cuối cùng, Hách Liên thua ba mục. -” Ta thua” - Hách Liên nhàn nhạt thản nhiên nói, khẽ nhìn lại thế cờ vài lần, sau đó thân thủ đem bạch kì thả vào trong hộp.

Viêm Liệt nhìn chằm chằm người nọ, nhẹ giọng nói: -” Qua mấy ngày nữa, là sinh thần của Hách Liên, lần này, để ta giúp người chuẩn bị yến tiệc đi, Liên nhi, người muốn lễ vật gì? Quân cờ trên bàn cờ đã được thu thập hết, Hách Liên ngược mặt lên, cười nhẹ: -” Bệ hạ quý nhân quả hay quên sao? Ta không có yến tiệc sinh thần.” Viêm Liệt tựa hồ sững sốt một chút, Hách Liên thùy mâu, trên mặt là thản nhiên không một tia cảm xúc. Y nhìn bàn cờ trống rỗng, không yên lòng nói:

-” Mấy ngày nay, ta muốn đến một nơi.” Kế tiếp Viêm Liệt còn nói những gì, Hách Liên đã không còn chú ý nữa.

Trời tối dần, thiên không lại phiêu khởi những bông tuyết nhỏ vun, Hách Liên thản nhiên quay về Tư Hách cung.

## 15. Chương 15: Tính Kế

Hách Liên từ khi trở về tẩm cung, vẫn ngẩn người ngồi im không động đậy. Không khí trở nên im lặng một cách quỷ dị, cây đèn treo trên không trung loé lên ánh lửa, mang đến cảm giác ngọt ngào.

Hách Liên biết Viêm Liệt là thật tâm thật ý muốn bù đắp cho mình, nhưng là.....

Hách Liên thật sâu thở hắt ra.

Nhưng là, thật sự rất mệt mỏi.

Thứ khiến y có thể rung động bây giờ chỉ có cảnh sương khói chiều tà, hay tịch dương dạ nguyệt mà thôi.

Ngực từng đợt khó chịu, dường như bị cái gì gắt gao bắt lấy, làm cho bản thân thở không nổi. Là chân chân thật thật mệt mỏi. Lúc đầu nghĩ rằng người kia đã không còn đủ lực tác động đến tâm tình của mình, thế nhưng, cứ thế này, y không chắc chắn bản thân có thể tĩnh lặng như trước được hay không. Con người, chung quy vẫn là tham luyến sự ấm áp, cho dù đó là thứ ấm áp nhất thời.

Hách Liên cúi đầu, áp lực mà ho khan vài tiếng.

Vì cái gì phải cố gắng truy tầm lại một thứ đã mất, Viêm Liệt không thấy mệt mỏi sao? Mở lòng bàn tay, nhìn một mặt đỏ thắm kia, Hách Liên có chút mờ mịt.

Nếu tương lai đã muốn trở thành một đường bế tắc như vậy, vì cái gì còn muốn cầm chặt, đến chết vẫn không chịu buông tay? Vì một lời hứa mà kéo dài đến tận lúc nhân sinh kết thúc, đến tận cùng liệu có thể làm gì? Bất an giấu tại sâu trong lòng, Hách Liên gắt gao nhắm chặt mắt lại, ý đồ thoát đi khỏi phiền tuyệt vọng không có thiên lý kia. ————— Trong hoàng cung, có một địa phương đặc biệt, đó là một nơi chôn các nhân vật không phải người trong hoàng thất, nơi đó từng ngôi mộ đều giản dị hơn các ngôi mộ khác rất nhiều, mà cũng rất đặc biệt.

Khi mùa đông đến, nơi đó bị băng tuyết bao trùm trông thật thê lương. Nhưng khi mùa hè đến, nơi đây sẽ nở rộ một mảng lớn địa liên, địa liên là loài hoa chỉ riêng trong hoàng cung mới có, đoá hoa như hoa bạch liên trắng muốt, nhưng lại nở trên mặt đất, liếc mắt một cái nhìn lại là một mảng trắng muốt.

Mảng mộ địa kia, là của Liễu Hách Liên, chính là người bị Khúc Vô Dung lấy đến làm thể thân cho Hách Liên năm xưa. Trước mộ bia, tuyết bị đẩy khai ra một khoảng trống, Hách Liên ngồi đó, đầu dựa vào tấm bia đá, từ từ nhắm hai mắt, không nhúc nhích giống như đang ngủ.

Trời dần dần tối, người thủ mộ ở xa xa gõ lên vài tiếng chuông, tiếng chuông vọng lên ở bầu trời mông mông mà có vẻ kì ảo mà xa vời, phảng phất đến từ thế giới bên kia.

Hách Liên khẽ mở mắt, yên lặng nghe tiếng chuông dần tắt, thẳng đến khi biến mất hoàn toàn không nghe thấy nữa, y mới nhẹ nhàng mỉm cười, khẽ thở ra.

— "Lẽ ra người nằm đây phải là ta" Hách Liên cong khoe miệng lên, bởi vì lạnh mà thanh âm hơi khàn khàn, ngữ điệu lại lộ ra mệt mỏi và bất kham.

— "Lẽ ra ta đã được nghỉ ngơi rồi." — "Người tính ra là vì ta mà chết, người hận ta không, vô danh vô phận mà chết đi hận chứ?" Nơi đây trống trải, không ai trả lời, thứ loáng thoáng có thể nghe thấy, chỉ là vài âm thanh nhỏ vụn.

Tiếng gió vù vù, thanh âm lá cây lay động, xa hơn là tiếng chuông đing đang.... Những thanh âm này hỗn hợp cùng một chỗ, giống như có rất nhiều sinh linh không thuộc cõi đời này, giấu trong ổ bụi cỏ, trong rừng cây thì thầm.

Hách Liên lại hoảng hốt nhìn quanh một chút, sau đó quay đầu đi, ngạch tâm nhẹ nhàng để ở mộ bia, khoe miệng chậm rãi cong lên.

— "Tại sao người khi đó lại chết?" Thanh âm của y có chút nghi hoặc, mang theo chút tò mò: "Chẳng lẽ cũng giống ta?" Thời điểm Viêm Liệt tìm đến, ngữ điệu kia vẫn vang vọng trong gió thổi.

Viêm Liệt khựng bước, nhìn mảng mộ địa hoang vắng cùng thân ảnh cô đơn của người kia.

Người kia, tuy giờ khi đối mặt với chính hấn, tuy rằng sẽ thả lỏng một ít, cũng bắt quá mang theo một chút sung sướng, ngẫu nhiên mang theo chút tịch mịch, ngẫu nhiên tràn ngập chút ưu thương. Thế nhưng loại âm thanh nỉ non này vẫn là lần đầu hấn nghe thấy.

Tuy rằng đối tượng là một khối mộ bia của người chết, hơn nữa người đó lại là một kẻ xa lạ vô danh, nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng vẫn là không thoải mái.

–” Hách Liên!– Viêm Liệt đi qua, thấy thân ảnh người kia ngồi dựa vào bia đá, thì mặt khẽ nhăn lại càng sâu, –” Vì sao lại ngồi dưới đất?” – Hấn một phen đem người kia kéo lên, ôm chặt vào trong lòng, –” Trên mặt đất lạnh, sinh bệnh thì làm sao bây giờ!–” Người, sao lại đến nơi này?” – Hách Liên lộ ra một chút kinh ngạc, sau lại lập tức khôi phục lại bình thường.–” Người tại chỗ này ngây người một ngày?” – Viêm Liệt trầm giọng hỏi.

Hách Liên im lặng tựa vào trên vai người nọ, nhẹ nhàng gật đầu.” Loại địa phương này....” Viêm Liệt nhìn quanh nơi mộ địa trống rỗng không có một tia nhân khí, tâm đầy đau đớn.

Thời điểm kia, chính mình đến tốt cùng ác ý như thế nào, mới hạ lệnh cho người kia, ở đúng sinh thần của y, bắt y phải chịu ủy khuất như thế, còn bản thân lại cùng một người khác, ăn một yến tiệc sinh thần vui vẻ.

Viêm Liệt hối hận không thôi, cùng là một ngày sinh thần, Hàn Lam khi đó được hấn nâng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan, năm nào hấn cũng dồn hết tâm sức để tổ chức cho Hàn Lam một bữa tiệc. Nhưng đồng thời, hấn cũng nhớ rõ, người kia là đệ đệ song sinh của Hàn Lam, không những dung mạo tương tự mà còn cùng ngày sinh thần. Vậy nên khi đó, đang tràn ngập trong tình yêu, làm sao mắt hấn dung chứa nổi một hạt cát, dù cho hạt cát đó có một lòng yêu hấn, hấn cũng không ngần ngại mà vào đúng ngày này bắt người nọ rời xa mình. Hấn giao cho người kia thật nhiều nhiệm vụ trong ngày đó, đôi khi, trong vô thức còn là những nhiệm vụ muốn dồn người kia vào chỗ chết. Không biết từ khi nào, thân thể người kia tràn ngập những vết thương, đao thương, kiếm thương, tiên thương.... Và mỉa mai thay, qua mỗi ngày sinh thần, những vết thương ấy lại thêm chồng chất. Năm đó để lấy lòng Hàn Lam hấn mới đem người kia ra cung trong đúng ngày sinh thần đó. Khi đó, hấn nghĩ như vậy sẽ tốt hơn cho y, nhưng giờ, hấn thấy hấn sai rồi, sai lầm rồi. Vô luận là thân hay tâm, hấn vẫn nợ người kia thật nhiều.

Viêm Liệt nhanh chóng chuyển thân, ôm Hách Liên nhanh chóng rời khỏi nơi này. Hách Liên quay đầu, lướt qua bả vai người kia, nhìn mộ bia dần trở thành một điểm đen, rồi chậm rãi biến mất không đến. Khoé môi khẽ giương lên, Viêm Liệt a Viêm Liệt, người tưởng rằng đưa ta về là có thể từ từ có được tâm ta sao. Ta thừa nhận ta chưa từng hết yêu người, nhưng hiện giờ, ta còn yêu bản thân ta hơn. Muốn ta tha thứ cho người, vậy thử xem, người đối diện với những thứ trước kia người không biết, người sẽ chuộc lỗi như thế nào.... Đồ cục này, người không có quyền từ chối tham gia, nếu người thắng, ta sẽ thử....

một lần nữa....

chấp nhận người....

Viêm Liệt....

người tốt nhất đừng để ta thất vọng. Đây là cơ hội duy nhất ta cho người, và cũng là cho chính ta. Chỉ một lần....

cuối cùng này thôi....

–” Chúng ta đi đâu?” – Hách Liên thu lại tầm nhìn, giấu đi chút giảo hoạt vừa hiện lên trong đáy mắt, lập tức trở về vẻ không ra hi giận.

–” Trở về” – Giọng Viêm Liệt nồng đậm bi thương trả lời.

Trở về....

Hách Liên ánh mắt loé lên một chút, mang theo chút tiểu ý không thể che dấu khi nghe thấy ngữ điệu bi thương kia. Khẽ nhắm mắt, tựa đầu vào trên vai Viêm Liệt. Trong lòng lại nổi lên vui vẻ đắc ý, cuộc chơi....

chỉ mới bắt đầu.

Trở về đâu? Viêm Liệt trước kia luôn cuồng ngạo như lửa, ngạo nghễ như hùng ưng, cất dấu cao quý không thể nói lên lời. Giờ lại vì một kẻ ngày trước hấn kinh thị mà đau lòng, thật thống khoái. Nhưng không đủ....

tuyệt đối không đủ. Ở góc độ mà nam nhân không nhìn thấy, Hách Liên gọi lên khoe miệng, khẽ cười một chút. Khẽ nói:– ” Nơi hoàng cung gác tía lầu son, điện vàng các ngọc này, nơi duy nhất ta có thể trở về, không phải là nơi người vừa đưa ta rời khỏi sao?”.....

Đáp trả y chỉ là tiếng thở đầy áp lực, tay người nọ siết thật chặt, như muốn đem y tiếp sâu vào cốt nhục.

Hách Liên cũng thuận theo mà im lặng. Hôm nay, vậy là đủ rồi, tham luyện một cái ôm ấp ảm ảm, y quả nhiên là đứa ngốc đi....

## 16. Chương 16: Là Âm Hay Hối

Cung điện đầy ảm áp, mùi trầm hương thoang thoang phát phất như có như không tạo nên cảm giác thư thái. Hoả lô để ở bốn góc phòng toả ra nhiệt lượng thật ảm áp thoải mái. Viêm Liệt tựa người trên nhuỷn điểm, về mặt âm trầm. Tiểu Dạ tử, một thái giám đã hầu hạ Viêm Liệt bao năm nay, đang run rẩy bưng trà trần lo lắng nhìn chủ tử của mình. Vừa rồi hấn chỉ nhắc nhở chủ tử về sinh thần yển của Lam Thái hậu ( chú thích cho bạn nào đã quên: Viêm Liệt đã truyền ngôi và lên làm thái thượng hoàng ngay sau khi đưa Hách Liên về cung ở chương 14. Và Hàn Lam, ca ca của Hách Liên khi đó làm hoàng hậu, tuy đã chết nhưng sau đó Viêm Liệt không lập hậu nên Hàn Lam vẫn được truy phong làm Hoàng thái hậu, và sinh thần yển vẫn phải tổ chức hàng năm như một kiểu bái tế), chủ tử liền lập tức trầm mặt xuống, xót xa cùng hối hận ngập tràn trong đôi mắt âm trầm, thật hiển cho kẻ làm nô tài như hấn cảm thấy một thân mồ hôi lạnh.

Viêm Liệt liếc mắt nhìn lướt qua vị tiểu công công đứng bên cạnh, khiến Tiểu Dạ Tử tay run lên một chút, làm rơi trà trần trên tay.

CHOANGGGGG...

!!!!Một thanh âm thanh thúy vang lên, chén trà vỡ nát, nước trà tràn ra trên mặt thảm tạo thành một vệt loang lổ.

Viêm Liệt nhú nhú mi, khiến cho Tiểu Dạ Tử lập tức quỳ rạp xuống đất, cảm như hén.

–” Dọn dẹp sạch sẽ rồi lui xuống đi.”Tiểu Dạ Tử nơm nớp lo sợ lui ra ngoài, trong căn phòng xa hoa chỉ còn lại một mình Viêm Liệt.

Gần đây mọi việc như thoát khỏi tầm tay của hấn, làm cho tâm tình của hấn một chút cũng không tốt nổi. Hấn thở dài, khẽ nhắm mắt lại.

Người kia, hấn tốn bao công sức mới kéo gần được khoảng cách giữa hai người một chút, không hiểu sao mấy hôm nay lại dần xa cách như cũ, dường như đã trở về khi hai người lần đầu gặp lại, là tương kính như băng....

Vì cái gì chứ?Giống như là trúng độc, cứ nhắm mắt lại là trong đầu chính là hình ảnh nơi mộ địa băng thiên tuyết địa kia, cùng với thân ảnh cô đơn nơi đó... Thân ảnh cô độc, tựa người nơi mộ bia, ánh mắt khép hờ, còn có khoe miệng phản phất ý cười thản nhiên. Y bào bạch sắc tùy ý phiêu tán trong gió tuyết, cơ hồ như dung nhập vào trời đất mệnh mang, như tinh linh của tuyết tùy thời theo gió mà đi.

Trong bóng tối, dạ minh châu toả ra một thứ ánh sáng dịu dịu nhu hoà, Viêm Liệt vẫn im lặng nhắm mắt, nhú chặt mi, bộ dạng có chút mệt mỏi bất kham.

Hách Liên...

Người muốn gì?...

Rốt cuộc đến cùng là người muốn gì?...

Bất quá chỉ là một khối mộ bia vô tri, một người đã là cát bụi mà thôi, vì cái gì lại phải lộ ra thần sắc như vậy? ( Vũ mù mù: vàng... ánh ăn dấm chua của cả người chết lẫn tấm bia đá...

=\_|||)Thứ người mong muốn, đến cùng là gì?...——Từng bông tuyết xoay tròn rơi xuống, như lông ngỗng phiêu trong không khí, phủ trắng xoá đại địa.

Hách Liên hơi ngẩng đầu lên, mái tóc không bó buộc tùy ý rơi rụng, trải dài trên một thân bạch y tựa như một đoá tuyết liên nở rộ.

-" Người nói muốn tặng quà cho ta?" – Hơi nghiêng đầu nhìn người đứng phía sau, giọng nói mang theo đậm mạc cùng ý tứ xa cách không hề che dấu.

-" Nếu như là sinh thần lễ vật thì....

vàng bạc châu báu, lăng la tơ lụa, kì trân dị thú...

tuyệt vời người đưa thứ gì cũng được, dù sao cũng không quan trọng."-" Như vậy, người muốn thứ gì?" – Viêm Liệt tiêu sái đi qua, ôm người kia vào lòng, trong ánh mắt sâu không thấy đáy ẩn dấu lo sợ cùng nghi hoặc, -" Không có thứ gì đặc biệt muốn sao?"Đậm mạc trong mắt người khi ẩn xuống, thay vào đó là sâu không thấy đáy tịch mịch, Y yên lặng nhìn nam nhân đang ôm mình, con người trong suốt nhưng trong đáy mắt lại thủy chung không có thân ảnh người nọ.

-" Thứ ta muốn, đã không có;- thanh thần nhiên không chút ba động-" Đã tiêu thất, tìm không được."Đôi con ngươi đen như mực mở to, là thứ nhan sắc diễm lệ duy nhất trong phiên thiên địa thuần bạch sắc này, Viêm Liệt nhìn vào đó một lúc lâu, sau đó mở miệng hỏi:

-" Là cái gì vậy?"Người nọ không trả lời, y khôi phục lại đậm mạc ban đầu, lẳng lặng thu lại tầm mắt, quay đầu lại không biết đang suy nghĩ gì.

Viêm Liệt nhìn thấy Hách Liên không muốn nói nữa, lại nhịn không được thở dài, vòng qua người Hách Liên, đến trước mặt người nọ, ngồi xổm xuống.

-" Nếu đã không còn nữa thì cũng không sao cả" – Vươn tay chỉnh lại mái tóc bạc rối loạn của người nọ, Viêm Liệt khẽ nói -" Để từ ta, cho người thứ người sẽ muốn đi."Hách Liên khẽ nhướn mi, nhìn Viêm Liệt trong chốc lát.

-" Thứ ta muốn;- " Đúng vậy a" – Viêm Liệt thở một hơi thật sâu, sau đó đem người kia ôm chặt vào trong lồng ngực, đầu chôn vào cổ thanh mảnh của người nọ – " Nếu không còn gì níu kéo được người trên thế gian này nữa, thì hãy để ta tạo ra thứ có thể níu kéo bước chân người."——Viêm Liệt im lặng nhìn thiên không hạ tuyết, trong đầu không thể xua đi được hình ảnh kia, trong băng thiên tuyết địa, ý cười thần nhiên trên khoé môi Hách Liên. Mỉm cười ảm áp đến như vậy, nhưng không biết vì sao lại khiến cho người ta cảm thấy bi thương đến cùng cực, hận không thể để cho y khóc lên còn tốt hơn mỉm cười như thế.

Xuyên thấu qua màn đêm, nhìn về hướng hoàng lăng, trong mắt hiện lên một chút giã dụa, nhưng rất chóng bị bóng đen nuốt chửng. Là ám hay là hối? ( là ám ảnh hay là hối hận). Muốn xoá tan ưu sầu của người kia, muốn cho y lại nở nụ cười như nắng như trong lần đầu tiên gặp mặt, muốn thưởng thức cái tiêu sái như phong trước kia từng bỏ lỡ, muốn xoá đi những đau thương nơi đáy mắt kia, gạt bỏ những mệt mỏi nơi mi gian... Ý niệm ấy như cỏ dại mọc lan tràn trong tâm trí, bén rễ, sinh trưởng ngày càng thôi thúc hấn.... Thế nhưng, hấn không dám đối mặt, không dám nhìn vào đôi mắt sâu thẳm, không có bất cứ thứ tình cảm nào hiện lên, không phản chiếu lại bất cứ thứ gì kia. Không dám nhìn vào thân thể trải dài những vết sẹo, nhất là nơi cổ tay với vết cắt do chính tay hấn gây ra... Hết thấy, là ám hay hối?....

Viêm Liệt đẩy cửa tấm cung, nhẹ nhàng bước đến bên sàng đan, im lặng nhìn thủy nhan của người nọ. Đang muốn cúi người dịch chăn cho y thì thấy một thanh âm nhu nhuận vang lên:

-.....

Thanh âm ở ngay bên tai Viêm Liệt, nhẹ đến mức hấn không nghe rõ. Viêm Liệt phút chốc dừng lại động tác, bàn tay nắm chặt nệm chăn, trên mặt hiện lên một mặt thần sắc phức tạp.

-” Thả ta....“-” Cầu người...”Trong lúc ngủ mơ, Hách Liên dường như gặp ác mộng, thanh âm yếu ớt nhưng vọng lên từ tầng tầng lớp lớp sương mù, mang theo cô độc, bất an cùng tuyệt vọng.

-” Ta đau lắm, không phải ta làm....

cầu người thả ta ra...” – Bờ môi hơi mấp máy, thanh âm từ sâu trong yết hầu trào ra, giống như đang khóc thầm ở trong mộng – ” Không.... Ta cái gì cũng nguyện ý làm... Đừng không cần ta.... Không cần vứt bỏ ta...”Thanh âm lộn xộn, như cầu xin lại như nỉ non, hèn mọn cùng tuyệt vọng. Viêm Liệt hầu kết gấp gấp di chuyển, muốn nói nhưng câu chữ lại nghẹn lại nơi cổ họng, hẩn lạng lạng đứng đó, đôi mắt mặc sắc lợt lờ hơi nước, lại không thấy một tia sáng.————Huân hươg pha chút được an thần lợt lờ trong căn phòng, một vài tia sáng len lỏi qua trướng rủ màn che mà lọt vào trong phòng, tạo lên một cảm giác huyền hoặc.

Giống như đã có một giấc mộng thật dài..... Ngón tay hơi giật giật, Hách Liên khẽ mở mắt ra.

Đêm qua, hình như y đã có một giấc mộng. Mộng về những thứ tưởng chừng như đã ngủ sâu trong trí nhớ, bị tầng tầng bụi bặm che mờ. Không ngờ, đêm qua lại có thể mộng thấy nó.

Trong phòng, một cơn gió cũng không có, thế nhưng rèm chướng lại chậm rãi lay động, đang định rời giường thì một thái giám đã chờ sẵn ở ngoài vội cất giọng hỏi:

-” Công tử đã tỉnh rồi?”

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hach-lien>*